

ONSDAGEN DEN 15 JULI 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

*
* *

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Litauens parlament röstade i går om en lag om homosexualitet, som gäller propaganda om homosexualitet och bisexualitet. Litauens president hade redan vägrat att underteckna denna lag. Den återförvisades till parlamentet. Denna lag står i direkt motsättning till EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och artikel 6.1 i Lissabonfördraget.

Herr talman! Jag uppmanar er att för Europaparlamentets räkning protestera mot denna lag, i de europeiska värderingarnas namn. I stadgan om de grundläggande rättigheterna, såsom den återges i samband med Lissabonfördraget, behandlas icke-diskriminering på grund av sexuell läggning, och denna lag diskriminerar sexuella minoriteter.

För parlamentets räkning uppmanar jag er att skriva till Litauens parlament för att meddela att denna lag strider mot den gemensamma Europavisionen.

(Applåder)

Talmannen. – Tack. Vi går nu över till en presentation av arbetsplanen.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Kan ni säga mig om ni kommer att agera? Jag har bett er göra en sak och ni borde säga mig huruvida ni kommer att göra det. Det är det jag frågar om.

Talmannen. – Jag ska ta reda på vad Litauens parlament har antagit och sedan kommer jag att besluta vad jag ska göra. Jag kommer att informera er om detta.

3. Arbetsplan: se protokollet

4. Resultaten av Europeiska rådets möte den 18-19 juni 2009 - Det tjeckiska ordförandeskapets verksamhetsperiod (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- rapporten från Europeiska rådet och uttalandet av kommissionen om resultaten av Europeiska rådets möte den 18–19 juni 2009, och

- uttalandet av rådets avgående ordförande om det tjeckiska ordförandeskapets verksamhetsperiod.

Jag vill passa på att välkomna Tjeckiens premiärminister, Jan Fischer. Jag vill också varmt välkomna Europeiska kommissionens ordförande, José Manuel Barroso.

Framför oss har vi ett uttalande från rådets avgående ordförande om det tjeckiska ordförandeskapets verksamhetsperiod. Låt mig börja med att säga några ord. I går inledde vi Europaparlamentets sjunde mandatperiod. Ni anförtrorde mig uppgiften, ansvaret, den stora förmånen och äran att vara talman för Europaparlamentet under de kommande två och ett halvt åren. Jag vill i dag, denna andra dag, varmt tacka er än en gång för att ni har visat mig detta förtroende. Jag ska göra allt jag kan för att övertyga er om att ert beslut var det rätta.

Under första halvåret 2009 innehades ordförandeskapet av ett andra land från den grupp som anslöt sig till EU för knappt fem år sedan. Detta ger oss möjligheten att bli alltmer enade och att komma varandra närmare. Vi är medvetna om att det var ett svårt ordförandeskap på grund av krisen och även på grund av energiproblemen. Det var också kris i Gaza. Valet till Europaparlamentet har dessutom hållits. Som ni vet minskar ju kontakten mellan ordförandeskapet, parlamentet och kommissionen under valet till Europaparlamentet. I dag vill vi höra hur det avgående tjeckiska ordförandeskapet ser på de gångna sex månaderna och vilka slutsatser och viktiga kommentarer det har om vad vi bör göra under den närmaste framtiden.

Jag vill därför be Tjeckiens premiärminister att ta ordet och presentera ordförandeskapets uttalande om de gångna sex månaderna och om vad som bör ske under den närmaste framtiden.

Jan Fischer, rådets ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Det är en stor ära för mig att kunna möta er i början av er femåriga mandatperiod. Det tjeckiska ordförandeskapet har avslutats och ett nytt Europaparlament börjar precis sin verksamhet. Jag vill ta tillfället i akt och gratulera er till att ha valts och till att ni har fått förtroende från väljarna i era länder att företräda dem i detta viktiga EU-organ. Jag gratulerar Jerzy Buzek till att han valts till Europaparlamentets talman, tillsammans med alla vice talmän som valdes i går, och jag önskar er alla stor framgång med ert viktiga arbete och med förverkligandet av alla de idéer med vilka ni inleder ert arbete i Europaparlamentet.

Tjeckien redogör för sitt sex månader långa ledarskap i Europeiska rådet för ett annat parlament än det som fanns när det påbörjade denna uppgift. Det ändrar naturligtvis inget när det gäller vår egen bedömning av vårt ordförandeskap. Tvärtom ser jag det snarare som en bekräftelse på kontinuiteten i EU-politiken. På samma sätt, genom att hantera effekterna av den globala ekonomiska krisen och frågorna om energi och trygg energiförsörjning, kommer det nya svenska ordförandeskapet att fortsätta att utföra två av de viktigaste uppgifter som sysselsatte oss. Det första halvåret i år kommer att gå till EU:s historia som en period av krävande prövningar som beror på en sammansatt ekonomisk och politisk situation. Vi förutsåg vissa av dessa prövningar, särskilt den fortsatta och redan fullständiga ekonomiska krisen samt behovet av att slutföra EU:s institutionella reform. Andra prövningar var oväntade och vissa var helt oväntade, såsom konflikten i Gaza och krisen med de ryska gasleveranserna under det tjeckiska ordförandeskapets allra första timmar. Vår förmåga att inneha ordförandeskapet sattes sedan givetvis på prov i och med händelser på den inhemska politiska arenan, när Tjeckien bytte regering just när vi var två tredjedelar in i ordförandeskapet. Till skillnad från många andra anser jag inte att Tjeckiens politiska kris var till skada för EU som helhet, även om jag håller med om att regeringens fall var beklagligt. Inte desto mindre är jag fullständigt övertygad om att vi skötte vårt ordförandeskaps administration utan att vackla och att vi under dessa sex månader lyckades uppfylla våra prioriteringar – de planerade uppgifter som grundades på EU:s dagordning – och att med totalt engagemang kontinuerligt hantera oväntade och aktuella frågor. Detta berodde också på att expertgrupperna i Tjeckien alla fortsatte att arbeta med totalt engagemang, lojalitet och hundra procentig professionalism. Det berodde dessutom på att det tjeckiska ordförandeskapet fick kommissionens fulla stöd efter regeringsskiftet. Jag drog personligen nytta av stödet från kommissionens ordförande José Manuel Barroso och jag fick även starkt stöd under denna tid – om jag får tillfoga en personlig kommentar här – från olika företrädare för medlemsstaterna. Det var en enorm hjälp under tiden, både för Tjeckiens regering och för mig personligen.

Jag vill säga att jag inte kommer att ägna mig åt några filosofiska eller politiska analyser. Jag vill inte bedöma de politiska dimensionerna eller styrkan i EU:s ledning under stora kontra små länder eller gamla kontra nya länder eller fördelarna och nackdelarna med politiska kontra byråkratiska regeringar i ordförandeskapslandet. Jag överlåter detta åt andra och i övrigt vill jag bara påpeka att en grundlig och öppensinnad analys kräver ett visst mått av distans och åsidosättande av känslor och kortsiktiga intressen. Från och med nu ska jag undvika stora ord och patos. Jag vill snarare koncentrera mig på rena fakta, uppbackade av statistik där det behövs – eftersom statistik ändå är mitt livslånga yrke och möjligtvis också min passion – och på vad Tomáš Garrigue Masaryk, Tjeckoslovakiens förste president, kallade de små vardagliga uppgifterna. Som ni vet uttryckte Tjeckien sina viktigaste prioriteringar under ordförandeskapsperioden som de "tre E:na": ekonomin, energipolitiken och EU:s roll i världen. Omständigheterna har tydligt visat att dessa teman var mycket aktuella och berättigade och deras aktualitet begränsas inte på något sätt till det första halvåret 2009. Dessa områden kommer att fortsätta kräva alla våra gemensamma ansträngningar i framtiden, för att unionen ska kunna hävda sin ställning även i tider av instabilitet och främja sina medborgare – vilket är det viktigaste skälet till att den finns. Dessa prioriteringar sätter integrationstanken på prov och visar på ett praktiskt sätt hur trogna vi är de värderingar som fanns när gemenskapen föddes och som gör EU till ett gemensamt område med frihet, säkerhet och välbefinnande. Vi valde mottot "Europa utan hinder" för att symboliskt representera denna strävan. Den ekonomiska krisen testade till fullo hur trogna vi var integrationstanken, och gjorde så att det

tjeckiska ordförandeskapets motto fick en ännu mer angelägen innebörd. Resultaten av de många diskussioner som har hållits under det senaste halvåret och slutsatserna från Europeiska rådets möten visar att de 27 medlemsstaterna klarade detta test med glans. Under det tjeckiska ordförandeskapet vände vi protektionismen ryggen och vi enades om en gemensam och samordnad strategi för att hantera krisens effekter, både i ett EU-sammanhang och på den internationella arenan.

I linje med detta lyckades vi också med en uppgift som många trodde att vi inte skulle kunna klara, frågan om institutionell reform. Tjeckien slutförde med framgång ratificeringen av Lissabonfördraget i parlamentets båda kammare. Det var ett tydligt och övertygande uttryck för den politiska viljan och det skapade en möjlighet till en trovärdig lösning på frågan om de irländska garantierna. Till följd av de garantier som man enades om vid Europeiska rådets möte i juni finns det goda möjligheter att också Irland kommer att slutföra ratificeringen av fördraget, så att det kan träda i kraft i slutet av 2009. Det tror jag verkligen. Det tjeckiska ordförandeskapet ägnade sig också med allvar åt en uppgift i samband med valet av det nya Europaparlamentet, nämligen uppgiften att inleda processen med att utse en kommission för nästa mandatperiod 2009–2014. Vid Europeiska rådets möte i juni nåddes ett tydligt politiskt samförstånd om José Manuel Barrosos kandidatur som näste kommissionsordförande. Att det tjeckiska ordförandeskapets ledning och det kommande svenska ordförandeskapet samtalar med Europaparlamentet skapar förutsättningar för att bevara den institutionella kontinuiteten. På det hela taget har det tjeckiska ordförandeskapet lyckats uppnå en rad konkreta resultat eller märkbara framsteg inom samtliga tre prioriterade områden. På lagstiftningsområdet slutförde man framgångsrikt förhandlingar om över 80 konkreta åtgärder, framför allt tack vare ett nära samarbete med medlemsstaterna och EU:s institutioner, särskilt Europaparlamentet. När det gällde icke-lagstiftningsfrågor gjordes också en rad viktiga framsteg, bland annat hanteringen av den yttre politiken och energikrisen i början av året, tillbakavisandet av protektionistiska tendenser, beslutsamma åtgärder till stöd för EU:s ekonomi, steg mot en diversifiering av energileveranserna och klimatskydd samt resultaten av förhandlingar med nyckelpartner inom EU.

När det gäller de individuella prioriteringarna var den viktigaste uppgiften på det ekonomiska området att hantera effekterna av den globala krisen och att fortsätta genomföra den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen som ett av de viktigaste instrumenten för att återupprätta det ekonomiska välståndet. Vi fick också godkänt i fråga om de åtgärder som antogs för att stabilisera banksektorn. De åtgärder som vi antog har visat sig vara effektiva. Genom garantier och rekapitalisering gav medlemsstaterna bankerna ett potentiellt stöd som uppgick till över 30 procent av EU:s BNP. Kompromissen om paketet på 5 miljarder euro för projekt på området energi och bredbandsinternet samt åtgärderna för att kontrollera den gemensamma jordbrukspolitikens effektivitet utgjorde ett positivt budskap från Europeiska rådets vårmöte. Överenskommelsen om EU-medlemsstaternas bidrag till lånet på 75 miljarder euro för att öka Internationella valutafondens resurser hade stor betydelse för att hantera den globala ekonomiska krisen. Under det tjeckiska ordförandeskapet bidrog EU kraftigt, med starkt stöd från kommissionen, till de utmärkta förberedelserna för G20-toppmötet i London samt till att toppmötet förlöpte på ett lyckat sätt. Vid detta möte enades man om en kraftig ökning av IMF:s resurser och om de resurser som utbetalas av andra internationella institutioner för att bekämpa effekterna av den globala ekonomiska lågkonjunkturen. EU uppnådde också en stark ställning vid toppmötet tack vare de gemensamma slutsatser som antogs vid Europeiska rådets vårmöte. Därmed bekräftade EU sin ambition att vara en stark global aktör. Som jag tidigare sade måste alla krisbekämpande åtgärder under det tjeckiska ordförandeskapet ses mot bakgrund av det gemensamma och entydiga förkastandet av protektionism.

På lagstiftningsområdet lyckades det tjeckiska ordförandeskapet uppnå ett samförstånd inom ramen för återhämtningsplanen om möjligheten att tillämpa lägre momssatser för arbetsintensiva och lokalt tillhandahållna tjänster. Denna överenskommelse bidrar starkt till att upprätthålla sysselsättningen inom de mest utsatta ekonomiska sektorerna och den bör särskilt hjälpa små och medelstora företag. Förändringarna i regleringen av finansmarknaden och i marknadstillsynen utgör ett helt eget kapitel i insatsen för att bekämpa den aktuella finansiella och ekonomiska krisen. Under det tjeckiska ordförandeskapet gjordes viktiga framsteg med att återupprätta förtroendet. Vi slutförde förhandlingarna om samtliga av de centrala lagstiftningsförslag som ordförandeskapet hade satt upp som mål. Viktigast bland dessa var Solvens II-direktivet för områdena försäkring, reglering av kreditvärderingsinstitut med flera. I den svåra debatten om reglering och tillsyn av finansmarknaderna nåddes överenskommelser om de grundläggande delarna av reformen, som bör tillhandahålla stabilitet på medlemsstatsnivå samt i fråga om enskilda finansinstitutioner och deras regler. Vid Europeiska rådets möte i juni bekräftades kommissionens inriktning. Det stöd som uttrycktes för kommissionens planer bör leda till att konkreta lagstiftningsförslag utarbetas och godkänns under hösten 2009.

Energipolitiken, den andra prioriteringen för det tjeckiska ordförandeskapet, sattes på hårda prov under ordförandeskapets allra första dagar. Samtidigt såg vi att det inte alltid är klokt att hantera problem med energikriser från fall till fall, eftersom det uppstår en kris var sjätte månad eller så. Vi bör snarare vidta systematiska åtgärder så att EU kan uppnå en säker och motståndskraftig energiförsörjning. Under det tjeckiska ordförandeskapet vidtog vi åtgärder för att uppnå en tryggare energiförsörjning och inriktade oss på åtgärder för att öka diversifieringen av energikällor och leveransvägar genom den så kallade södra korridoren. Det stöd för energieffektivitet som inkluderas i de reviderade förordningarna om Europeiska regionala utvecklingsfonden ger också ett betydande bidrag till energitryggheten. Detta möjliggör finansiella investeringar i ökad energieffektivitet och i användningen av förnybara energikällor i bostadshus. Det innebär en koppling till det svenska ordförandeskapet, som har energieffektivitet som en av sina nyckelprioriteringar. Den kontinuitet som är nödvändig för hela EU:s arbete blir åter tydlig här. Sist men inte minst bekräftade rådsmötena i mars och juni till fullo att det inte skulle vara rimligt att överge våra ambitiösa mål om minskade växthusgasutsläpp eller om finansiering av begränsnings- och anpassningsåtgärder i utvecklingsländer. Samtidigt fastställde vi tydliga prioriteringar och mål som måste uppfyllas före FN:s klimatförändringskonferens i Köpenhamn i december i år för att EU ska kunna försvara sin ställning som ledare i klimatfrågorna.

Det tjeckiska ordförandeskapets tredje prioritering – eller det tredje E:et – handlade om EU i världen. Händelseutvecklingen visar tydligt hur viktigt det är att EU utarbetar och för en gemensam utrikespolitik. Det fanns tydliga belägg för detta under det tjeckiska ordförandeskapet. EU lyckades lösa gaskrisen tack vare sin enighet, men den andra krisen i början av året, krisen i Gaza, visade å andra sidan att EU måste lära sig att uppträda enat om det vill vara en verkligt global aktör. Båda dessa kriser utspelade sig under ett ordförandeskap, vilket visar att frågan om vem som faktiskt leder EU inte har lika stor betydelse som sammanhållningen mellan samtliga 27 medlemsstater. Det tjeckiska ordförandeskapet lyckades få igång det östra partnerskapsprojektet, vilket är en fortsättning på grannskapspolitiken, denna gång i östlig riktning. Det tjeckiska ordförandeskapets huvudsakliga prioritering gällande de yttre förbindelserna var att fortsätta processen med EU:s utvidgning. Detta innefattade huvudsakligen ett EU-perspektiv för länderna på västra Balkan. På grund av situationen i regionen hade ordförandeskapet begränsat manöverutrymme. Trots avbrottet i anslutningsförhandlingarna med Kroatien uppnåddes dock framsteg med liberaliseringen av viseringsbestämmelserna. Jag har presenterat en kort och saklig sammanfattning av det tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar och deras förverkligande. Det finns naturligtvis mer detaljerad information och jag står nu till förfogande för att svara på era frågor och kommentarer.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr talman, herr premiärminister, mina damer och herrar! Det första plenarsammanträdet med ett nyvalt Europaparlament är en unik politisk händelse. Det inleder en mandatperiod som kommer att påverka det dagliga livet för hundratals miljoner EU-medborgare och en hel världsdels öde.

Jag vill uppriktigt gratulera alla ledamöter av Europaparlamentet som just har blivit valda. Er närvaro här i kammaren är ett resultat av det största exempel på gränsöverskridande demokrati som någonsin har ägt rum i världen. Jag önskar er all framgång under er tjänstgöringsperiod.

De utmaningar som EU står inför och de utmaningar som det kommer att behöva möta under de kommande åren är enorma. För det första har vi den ekonomiska och finansiella krisen, som kräver av oss att vi fortsätter den systematiska samordnade åtgärd som vi har inlett. Sedan har vi även krisens sociala kostnad, som är vår högsta prioritering. Det handlar också om kampen mot klimatförändringar och övergången till en miljövänlig och hållbar ekonomi. Det är den politiska inriktning som vi måste välja.

Alla dessa utmaningar har också kännetecknat det tjeckiska ordförandeskapet, som precis har avslutats. Jag vill gratulera premiärminister Jan Fischer och hans företrädare Mirek Topolánek till de resultat som har uppnåtts under en särskilt svår period. Jag tackar dem och hela deras grupp för deras utmärkta samarbete, trots vissa interna politiska svårigheter.

Jag vill också framhäva det tjeckiska ordförandeskapets politiska betydelse. För första gången har ett land som för bara några år sedan var medlem i Warszawapakten haft ansvaret för vårt europeiska frihets- och solidaritetsprojekt. Det är en mycket viktig poäng som visar i vilken utsträckning vi har gjort framsteg i vårt Europa.

Under det tjeckiska ordförandeskapet har vi lyckats uppnå några imponerande praktiska resultat: 54 texter har antagits genom medbeslutandeförfarandet. Jag vill särskilt nämna överenskommelsen om en bred uppsättning åtgärder för reglering av finansmarknaderna och om beloppet på 5 miljarder euro i samband med den europeiska återhämningsplanen. Ni är alla mycket medvetna om hur hårt vi, kommissionen och

parlamentet, har behövt kämpa för detta. Jag vill också nämna översynen av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag välkomnar utvecklingen av den inre energimarknaden och den inre transportmarknaden.

På alla dessa områden fanns det ambitiösa förslag från kommissionen, som stöddes av Europaparlamentet. Jag välkomnar det enhälliga stödet vid Europeiska rådets senaste möte för den färdplan som kommissionen föreslog för tillsynen av finansmarknaderna. Vi har nu ett ambitiöst samförstånd som ingen hade kunnat hoppas på för några månader sedan när jag sammankallade en grupp av experter på hög nivå under Jacques de Larosières ledning. Detta kommer att göra att vi kan gå i spetsen för reformen av det internationella finansiella systemet. Det var i samma anda som vi deltog i G20-toppmötet i London och drev på några mycket viktiga beslut.

Utöver detta lagstiftningsarbete har det tjeckiska ordförandeskapet också kunnat ta itu med politiska utmaningar. Vissa av dessa var extremt känsliga, verkligen ytterst allvarliga. Vi har behövt hantera gaskrisen mellan Ukraina och Ryssland, som var ytterligare en påminnelse om att EU behöver stärka sin energitrygghet. Under de senaste sex månaderna har vi gjort stora framsteg, till exempel genom att utveckla sammanlänkingsplanen för Östersjöregionen.

I förrgår besökte jag ceremonin för undertecknandet av Nabucco-projektet mellan Turkiet och fyra av våra medlemsstater – Österrike, Ungern, Bulgarien och Rumänien – i närvaro av många länder från vilka vi hoppas kunna importera gas i framtiden. Detta är ett sant europeiskt projekt och jag är glad över att kommissionen har kunnat agera som stöd i detta, eftersom dess roll har bedömts vara avgörande för alla berörda parter.

(EN) Herr talman! Under det tjeckiska ordförandeskapet skedde också en mycket viktig utveckling i fråga om Lissabonfördraget. Vid Europeiska rådets möte enades man om de nödvändiga garantier som gör det möjligt för Irlands regering att hålla en andra folkomröstning, fullt försäkrade om att de irländska medborgarnas invändningar har hanterats på ett tillfredsställande sätt. Vi får inte glömma att det också var under det tjeckiska ordförandeskapet som den tjeckiska senaten slutförde parlamentsratificeringen. Därmed har 26 medlemsstater slutfört processen med sina parlaments godkännande.

Det tjeckiska ordförandeskapet har nu lämnat över stafettpippen till det svenska ordförandeskapet, men de utmaningar som EU står inför fortsätter och sträcker sig långt bortom ett enda ordförandeskap.

Det europeiska projektet har alltid varit ett långsiktigt projekt. Vi gör framsteg när vi arbetar som ett lag. Liksom ett lag är varje spelare avgörande för framgången. Rådet, kommissionen och parlamentet har alla en viktig roll att spela när vi förverkligar våra gemensamma europeiska ambitioner i EU-medborgarnas tjänst.

Det Europa som vi måste fortsätta att bygga tillsammans är ett starkt Europa, ett öppet Europa, ett solidaritetens Europa. Det är ett Europa som ger sina medborgare maximala möjligheter, ett Europa som bygger på sin kontinentala dimension och till fullo drar nytta av den inre marknadens potential, som är så central för konsumenterna och för små och medelstora företag, ett Europa av kunskap och innovation, ett Europa som respekterar miljön och säkrar energitryggheten, ett Europa som når ut till andra globala aktörer i en anda av partnerskap för att tillsammans hantera gemensamma utmaningar.

I denna globala kris behöver vi mer än någonsin ett starkt Europa – och ett starkt Europa innebär ett enat Europa som är redo att gripa och forma sitt öde. Låt oss arbeta tillsammans – parlamentet, rådet, kommissionen – för att visa att EU-medborgarnas förväntningar är säkra i våra händer och att deras önskan om frihet, rättvisa och solidaritet inte kommer att förbigås.

(Applåder)

Ádám Kósa, för PPE-gruppen. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är djupt rörd när jag står här i Europaparlamentet som den första döva person som kan tala till er på mitt modersmål, ungerskt teckenspråk. Jag gör detta inte bara för mig själv och för dövsamhället, utan för alla personer i underläge. Jag börjar nu känna att jag tillhör en europeisk gemenskap där också minoriteter kan nå framgång. Ta bara Robert Schuman som exempel, som kom från Alsace-Lorraine och gick vidare till att bli EU:s grundare för 50 år sedan. I slutfasen av EU:s avgående tjeckiska ordförandeskap skedde tyvärr en händelseutveckling som jag också skulle vilja uppmärksamma EU:s kommande svenska ordförandeskap på. För två veckor sedan antog Slovakiens parlament vissa bestämmelser som allvarligt kommer att begränsa rätten för Slovakiens minoriteter att använda sitt eget språk. Då jag använder teckenspråket anser jag att det är min plikt att försvara rättigheterna för Europas folk att använda sitt eget språk och betona hur viktigt detta är. Detta är skälet till varför jag ska arbeta här i Europaparlamentet. Jag vill emellertid förmedla ett budskap till alla EU-medborgare. Jag vill ha ett EU där alla garanteras rätten att leva sitt liv till fullo och förverkliga sin potential. Jag vill ha ett EU där

döva som företräds av mig eller av någon annan person som lever med ett funktionshinder för den delen, verkligen har lika möjligheter. Jag vill rikta ett särskilt tack till Joseph Daul, ordförande för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), för att han har gett mig möjlighet att tala till er den här särskilda dagen. Detta visar också att EU verkligen handlar om mångfald, tolerans och lika möjligheter.

Libor Rouček, för S&D-gruppen. – (CS) Premiärminister Fischer, kommissionsordförande Barroso, mina damer och herrar! I januari i år varnade jag parlamentet för att det tjeckiska ordförandeskapet inte skulle bli lätt och att det troligen skulle präglas av stor instabilitet. Skälet till mina farhågor var instabiliteten inom den tjeckiska regeringskoalitionen, oenigheterna mellan regering och opposition och tvisterna mellan regeringen och presidenten. Jag vill kort säga att det tal som hölls av Tjeckiens president Václav Klaus till parlamentet tyvärr bekräftade mina farhågor om instabilitet. Det visade att ordförandeskapet verkligen skulle präglas av instabilitet och inte bara genom regeringens fall. Trots detta har vissa saker lyckats väl under dessa sex månader, medan andra har lyckats mindre väl. På plussidan vill jag nämna energipolitiken, som redan har tagits upp. Jag anser att Tjeckien lyckades mycket väl med att lösa gaskrisen i januari i år. Undertecknandet av Nabucco-avtalet, som togs upp här av José Manuel Barroso, var också ett resultat av det tjeckiska ordförandeskapets arbete. Tyvärr motsvarade hanteringen av den ekonomiska krisen inte EU:s eller Europaparlamentets förväntningar. Låt oss komma ihåg det tal som hölls av den före detta tjeckiske premiärministern Mirek Topolánek, där han riktade mycket skarp kritik mot president Barack Obama och hans ekonomiska politik.

Trots detta vill jag avslutningsvis särskilt tacka premiärminister Jan Fischer för att ha räddat det tjeckiska ordförandeskapet. Toppmötet i juni är ett bevis på detta, eftersom hela toppmötets dagordning genomfördes framgångsrikt. Jag vill också tacka de hundratals tjeckiska tjänstemännen, inte bara i Bryssel utan vid alla tjeckiska ministerier. Enligt min åsikt gjorde dessa tjänstemän ett mycket bra och professionellt arbete och de kan inte ställas till svars för vad som skedde på Tjeckiens politiska arena.

Alexander Graf Lambsdorff, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Låt mig först av allt gratulera er till ert val. Jag önskar er all framgång under de kommande två och ett halvt åren. Jag kunde till och med förstå er senaste begäran om att vi skulle hålla oss till talartiden utan att använda hörlurar.

Herr premiärminister! Er företrädare hade inte en vare sig lätt eller positiv början. Tonvikten lades med rätta på energi, ekonomi och yttre förbindelser, men som så ofta är fallet i livet blir verkligheten helt annorlunda än vi hade planerat. I Gazakonflikten rusade rådets ordförandeskap rakt in utan att först ha enats om en gemensam EU-strategi. I gästvisten mellan Ryssland och Ukraina fick miljontals människor frysa innan er regering klev fram och agerade som medlare, med mycket goda resultat.

Trots kritiken var ni också framgångsrika på andra områden. Det är en bestående landvinning från det tjeckiska ordförandeskapets sida att EU inte gjorde misstaget att glida in i protektionism, såsom var fallet under 1930-talet. Det var en risk och risken kvarstår fortfarande. I denna fråga hade ordförandeskapet en tydlig hållning, och fick stöd särskilt från kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor. Många vill utnyttja krisen för att främja en ny ekonomisk nationalism. Det skulle vara katastrofalt. För liberaler och demokrater är fri och rättvis konkurrens, i enlighet med fördragen, vägen mot tillväxt och välfärd.

Men om våra medborgare ska acceptera fri konkurrens, vill och måste de vara säkra på att reglerna är desamma för alla. Snedvriden konkurrens, utmätningar, särbehandling av en viss stats egna nationella företag – dessa fenomen kommer inte att leda till ett slut på krisen, utan rakt in i en återvändsgränd. Under sitt ordförandeskap behövde Tjeckien, som en ny medlemsstat, med rätta återkalla många gamla medlemsstater till ordningen, vilket tyvärr var nödvändigt eftersom den inre marknaden inte får urholkas och eftersom reglerna måste följas.

Den tjeckiska regeringen visade sig slutligen vara hjälplös inför de ständiga trakasserierna från Prags slott och misstroendevotumet. Dess fall mitt under ordförandeskapsperioden var den första händelsen i sitt slag. Hela EU vände förbluffat blickarna mot Prag. Genom detta steg agerade Tjeckiens politiska klass till skada för sitt eget land och för EU.

Herr premiärminister! Ni har emellertid visat att en match, inom politiken precis som inom fotbollen, ändå kan vända, även om spelarbytet görs först under förlängningen. Vid Europeiska rådets möte i juni var man inriktad på att se över tillsynen av finansmarknaden. Det är nu kommissionens uppgift att gå vidare med detta initiativ på ett beslutsamt sätt. Ni har förhandlat om garantier för Irland så att folkomröstningen den 2 oktober förhoppningsvis kommer att få ett bra resultat. Medlemsstaterna har formellt enats om en kandidat till posten som kommissionsordförande och sålunda uppfyllt ett viktigt krav från vår grupp.

Ni har personligen gjort ett bra arbete och ni har fått mycket respekt. Det första tjeckiska ordförandeskapet kommer dock troligen inte att ta den plats i historieböckerna som vi hade hoppats på. Vad vi inte desto mindre bör minnas är ert motto: "Europa utan gränser."

Rebecca Harms, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr premiärminister, herr kommissionsordförande! Det är inte lätt att avgöra vilka framsteg som borde ha gjorts under det tjeckiska ordförandeskapet. Jag har verkligen försökt göra detta för min grupps räkning, men vad vi skulle ha velat se – nämligen att det tjeckiska ordförandeskapet klarade av utmaningarna – skedde inte i verkligheten.

När det gäller finanskrisen är det så att vi, när vi samlas här igen i september efter sommaruppehållet, kommer att ha talat under ett helt år om den nya och nödvändiga regleringen av finansmarknaderna, men vi kommer inte att ha gjort några praktiska framsteg på denna punkt. Många uttalanden har gjorts för att lugna medborgarna, men det är inte så mycket som faktiskt görs.

När det gäller den ekonomiska krisen är det så att den europeiska återhämtningsplanen – det är nästan generande att den tas upp så ofta – bara är ett symboliskt program för att vi ska kunna tala om planer för EU:s återhämtning, men den saknar all verklig substans. Den uppgår bara till 5 miljarder euro och samtidigt blir det en småaktig diskussion om hur dessa 5 miljarder euro ska användas. Det är inget som vi bör vara stolta över. Ett program som vi har arbetat hårt med, nämligen ett konsekvent program för energieffektivitet i EU som skulle trygga miljontals arbetstillfällen, har inte övervägts på allvar.

Jag går nu över till klimatkrisen och jag behöver knappast be de gröna politikerna att utvärdera politiken på detta område. Ivo de Boer, FN:s ledande tjänsteman i fråga om klimatförändringarna, och Ban Ki-moon inpräntade hos oss efter den senaste konferensen i Bonn att inte något av de länder i världen som har hävdat att de skulle ha en ledande roll i den globala politiken mot klimatkrisen har levt upp till vad som faktiskt behövs. Om vi ser den europeiska energipolitiken som ett mått på vad vi européer faktiskt är villiga att göra, tror jag inte att vi kan betrakta den konsekvent konkurrensinriktade strategi som var så tydlig i samband med Nord Stream-projektet och Nabucco-projektet som en utgångspunkt för en gemensam framtidsinriktad europeisk energipolitik.

Varför? Vilka är skälen till detta? Denna kritik bör inte riktas mot er, herr Fischer. Det var i själva verket ett svagt land som min grupps ordförande, Daniel Cohn-Bendit, besökte med EU-flaggan i ryggsäcken så att han skulle kunna ge den till presidenten. Och tyvärr, herr Barroso, även om det ofta talas om er styrka, var fanns den styrkan under detta rådsordförandeskaps tider av svaghet? Vi såg inget prov på den.

(Applåder)

Jan Zahradil, för ECR-gruppen. – (CS) Herr premiärminister, herr kommissionsordförande! Det är en stor ära för mig att kunna tala i dag som den förste talaren från de många nya grupperingarna av europeiska konservativa och reformatorer och dessutom som tjeckisk parlamentsledamot för att tala om det tjeckiska ordförandeskapet. Men jag kommer att tala som ledamot av Europaparlamentet och inte bara utifrån ett snävt nationellt perspektiv. Samtidigt ska jag tala som företrädare för min grupp och därför kommer jag att ta hänsyn till dess politiska prioriteringar. Jag hade redan tillfället att tala vid plenarsessionen i januari, när den tjeckiske premiärministern Mirek Topolánek presenterade det tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar, och jag talar i dag när den tjeckiske premiärministern Jan Fischer presenterar rapporten om vad Tjeckien har uppnått. Det är ingen slump att jag nämner detta. Jag vill uppmärksamma att Tjeckiens regering har lyckats bevara både den politiska och organisatoriska kontinuiteten hos ordförandeskapet, trots regeringens kollaps, som enbart var en följd av inrikespolitiska faktorer. Jag vill här berömma tonläget i premiärministerns tal. Det var exakt samma tonläge som i det tjeckiska ordförandeskapet, sakligt och resultatorienterat. Enligt min åsikt grundades vissa av de kritiska synpunkterna på subjektiva känslor hos vissa EU-företrädare eller mediepersonligheter. De har inte alls bidragit till vår mycket prisade europeiska sammanhållning utan hör i stället hemma i privata politiska kampanjer som riktas mot inhemska åhörare.

Jag vill nu fortsätta med det tjeckiska ordförandeskapets tre prioriteringar. I samband med ekonomin vill jag åter betona att det tjeckiska ordförandeskapet har lyckats mota tillbaka en hotande våg av nationella protektionistiska åtgärder som allvarligt skulle ha undergrävt den europeiska integrationens grundläggande värderingar, särskilt principerna om den enhetliga inre marknaden. När det gäller energipolitiken visade sig frågan om säkra och hållbara leveranser för energisektorn vara ett välvärd tema. Under det tjeckiska ordförandeskapets första dagar avväjdes på ett lyckat sätt en överhängande kris gällande gasleveranser. Givetvis bör man komma ihåg att alla verkliga framsteg i denna fråga kommer att kräva långsiktiga strategiska åtgärder, som inkluderar diversifiering av leveranserna och liberalisering av den inre energimarknaden. Utifrån ett symboliskt perspektiv i samband med det andra syftet för EU:s yttre förbindelser vill jag betona

toppmötena med viktiga globala aktörer, med andra ord toppmötet mellan EU och USA, som bekräftade de transatlantiska förbindelsernas grundläggande betydelse, och även toppmötet mellan EU och Ryssland samt toppmötet mellan EU och Kina. Jag vill också framhålla betydelsen av det östra partnerskapsinitiativet och dess genomförande. Sammanfattningsvis anser jag att det tjeckiska ordförandeskapet i stort sett kan sammanfattas som ett bevis på att medelstora länder och så kallade nya medlemsstater kan hantera denna roll med ära och på hög nivå.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Miloslav Ransdorf, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Jag vill säga att det tjeckiska ordförandeskapet faktiskt räddades av Jan Fischers regering och av Jan Fischer själv. Jag vill vidare betona att ordförandeskapet sammanföll med tjugooårsdagen av de politiska förändringar som medierna beskriver som en befrielse. Men vi har också haft tjugo år av ouppfyllda löften, eftersom kompetensnivån inom Tjeckiens offentliga administration har sjunkit kraftigt. Ur detta perspektiv har Jan Fischers regering varit en angenäm överraskning. Han är en premiärminister och en man som vägrar att ljuga. Jag uppmärksammade hans namn för första gången när han tog ställning mot förfalskningen av statistiska uppgifter i Tjeckien. Han är en man som undviker de högrävsande fraser som vi har hört här under olika ordförandeskap och som agerar välöverlagt. Enligt min åsikt är det mycket bra att en sådan person slutligen kom att leda det tjeckiska ordförandeskapet. För 500 år sedan, den 10 juli 1609, föddes Jean Calvin i Frankrike. Med anledning av detta vill jag säga att det enda som verkligen kan rädda oss i denna svåra situation med två kriser ... (*Talmannen avbröt talaren.*)

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – Fru talman! Det tjeckiska ordförandeskapet har följt ett mönster som tråkigt nog är välbekant: kontinuitet, mer av samma sak, den ständiga besattheten av klimatförändringarna och den kontinuerliga driften att komma med ny lagstiftning. Ni sade att man under detta ordförandeskap har arbetat med lagstiftning på 18 nya områden och ni verkar vara stolta över detta. Jag skulle ha tänkt att det är dags att ta ett par steg tillbaka och menat att vi i EU har en överreglerad modell som tjänar oss mycket dåligt när lågkonjunkturen är som värst.

Och ändå får vi mer av samma sak. Ni stödde idén om att ta in José Manuel Barroso utan någon form av egentlig kandidatur, men det är Lissabonfördraget som jag är mest intresserad av. Ni ratificerade fördraget i era egna parlamentskammare, givetvis utan någon tanke på att ge folket i ert eget land en chans att uttrycka sin åsikt i en folkomröstning. Men det är när det gäller Irland som jag blir verkligt intresserad. Ni sade att ni ville att det skulle finnas en trovärdig politik för Irland i samband med deras andra folkomröstning, och så tog ni fram dessa garantier. Här är de – garantier om rätt till liv, om beskattning, om säkerhet och försvar.

Detta dokument har ingen rättslig kraft över huvud taget. Det är inte värt det papper som det är skrivet på. Ni är initiativtagare till ett skamligt försök att lura irländarna att rösta för detta Lissabonfördrag i den kommande folkomröstningen. Naturligtvis har ni fått Barrosos stöd i detta. Han respekterar aldrig resultatet av demokratiska folkomröstningar vare sig de hålls i Frankrike, Nederländerna eller Irland. Han säger att vi måste bortse från dessa resultat, att vi måste fortsätta. Det handlar bara om makt. Det handlar bara om honom och om att EU-institutionerna ska få mer makt på bekostnad av medlemsstaterna. Jag hoppas att irländarna säger er alla vart ni ska ta vägen, i den andra folkomröstningen den 2 oktober – och de kanske de kommer att göra!

(Blandade reaktioner)

Men jag vill inte vara småaktig. Det fanns ett underbart, muntert och upplyftande tillfälle under det tjeckiska ordförandeskapet, ett tillfälle när alla vi som tror på nationalstater, som tror på demokrati, som verkligen tror på rättsstaten, kunde komma in här i kammaren och för första gången i min erfarenhet känna oss stolta över att vara en del av Europaparlamentet. Jag syftar naturligtvis på Václav Klaus besök. Vilket underbart tal det var. Han kom hit till kammaren och sade ett antal beska sanningar och påpekade att Europaparlamentets ledamöter och EU:s ledare inte lyssnar på EU:s folk – varvid 200 av er reste er upp och lämnade salen. Så åtminstone för Václav Klaus tackar vi er väldigt mycket för de senaste sex månaderna.

(Applåder)

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – Fru talman! Jag vill bara fråga en sak. Det är ingen kritik, men är det tillåtet att ha flaggor i kammaren?

(Protester. Nigel Farage höll upp Storbritanniens unionsflagga.)

Om det är tillåtet, skulle jag bara vilja sätta upp en EU-flagga här i dag, om jag får det.

(José Manuel Barroso satte upp en EU-flagga på sitt bord. Applåder.)

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! När det gäller den europeiska integrationen är det definitivt bra att ett av de nya EU-länderna, i detta fall Tjeckien, innehade rådets ordförandeskap. Mindre välkommet var dock det kaos som vi hamnade i, där ordförandeskapet delvis bar ansvaret.

Naturligtvis kunde vi knappast förvänta oss perfektion av ett nytt land med liten erfarenhet av EU, men vi kunde åtminstone förvänta oss en viss grad av takt. Konstskandalen i början av ordförandeskapet kunde inte skyllas på regeringen i Prag. Det tjeckiska ordförandeskapet kan ställas helt till svars för sitt halvhjärtade svar på att konstverken fortsatte att vara utställda.

Det tjeckiska ordförandeskapet gav dock prov på politiskt ledarskap särskilt när det gällde hantering av svårigheter och krishantering. Men det fanns också avsevärda brister i detta avseende. Den 20 dagar långa energikrisen i EU under gastvisten mellan Ryssland och Ukraina hade kunnat lösas på ett eller annat sätt och hanteringen av Mellanösternkrisen var, enligt min åsikt, inte så lite klumpig. Och som om USA:s robotsköld i Tjeckien inte var illa nog, speglades beroendet av USA också i ordförandeskapet, till exempel när den israeliska offensiven i Gaza trivialiserades som en försvarsinsats.

När det gällde Lissabonfördraget kritiserades det bara halvhjärtat och försenades av ledningen i Prag. Till följd av detta missade vi ett viktigt tillfälle att föra in mer demokrati i EU.

Det faktum att i slutändan ingen överenskommelse kunde nås mellan Slovenien och Kroatien i fråga om sjögränserna är också ytterst beklagligt. När allt kommer omkring är Kroatien inte mindre redo för anslutning till EU än de tio nya medlemsstaterna vid tiden för deras anslutning. Tvärtom kan Kroatien till och med vara bättre förberett. Ännu mer beklagligt är att Sverige inte vill fortsätta försöken till förlikning. Kroatien förtjänar inte detta.

På det hela taget är våra slutsatser om det tjeckiska ordförandeskapets framgångar något blandade.

Jan Fischer, rådets ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill ge ett mycket kort svar för rådets räkning och för det föregående tjeckiska ordförandeskapet. För det första – på ett personligt plan – att möta atmosfären i ett parlament, vare sig det tjeckiska parlamentet eller Europaparlamentet, är alltid en bra lektion för en person som huvudsakligen är expert och som har starka akademiska intressen. Det är en lektion i hur olika synpunkterna ibland kan vara i fråga om hastigheten och intensiteten i den europeiska integrationen, eller om hur EU ska vara. Allt detta speglar helt enkelt det mycket breda spektrumet av åsikter som ni har och jag anser att det är en viktig del av en sann demokrati. Därför vill jag tacka er för att ni har framfört era synpunkter och slutligen också för de kritiska anmärkningar som ni har kommit med.

När det gäller Ádám Kósas inlägg vill jag inte kommentera detta i detalj, men jag anser att det visar betydelsen av vårt motto "Europa utan gränser" och jag hoppas att EU kommer att fortsätta leva upp till detta motto. Jag tror fullt och fast att åtgärderna för att mildra effekterna av den mycket allvarliga ekonomiska och finansiella krisen var tillräckliga och förnuftiga då de antogs. Kritik har framförts här mot takten i regleringen av finansmarknaden. Vi har antagit grundläggande åtgärder på detta område och dessa kom man överens om efter en mycket allvarlig, stimulerande och kontroversiell debatt, där vi jonglerade med detaljerna ända fram till Europeiska rådets möte i juni och uppnådde ett resultat som kanske inte var tillfredsställande för alla, eftersom vissa anser att välden är alltför reglerad. Vi är dock redo i höst för kommissionens förslag till lagstiftningslösningar för regleringen av finansmarknaden och banktillsynen på EU-nivå. Avsaknaden av yttringar av protektionism är – upprepar jag – av grundläggande betydelse, liksom att vi har lyckats komma överens om att tillämpa principerna om solidaritet, särskilt mot de länder som har haft de allra största ekonomiska svårigheterna.

Jag kommer att sammanträffa med president Václav Klaus i kväll och jag ska då framföra lovorden från den ärade ledamoten. För övrigt har Tjeckiens ratificering av Lissabonfördraget naturligtvis skett fullt i enlighet med Tjeckiens konstitution. Fördraget ratificerades i parlamentets båda kamrar och vi väntar på ett undertecknande av republikens president. Jag hoppas att det kommer att bli slutgiltigt, beslutsamt och korrekt. Det faktum att ingen folkomröstning har hållits i Tjeckien för att ratificera fördraget är helt en inre fråga för Tjeckien och det är en fråga som är fullt förenlig med och fullt i enlighet med Tjeckiens konstitution. Därmed sätter jag punkt för min utveckling om inrikesfrågor.

Jag vill tacka de många talare som berömde den kontinuitet som uppnåddes av det tjeckiska ordförandeskapet. Personligen såg jag det som en stor utmaning för mitt kabinett och även för mig själv. Det var ett test för det

nya kabinettet och för alla ministrar och expertgrupper, och alla klarade testet med glans – vilket redan har påpekats i mitt eget anförande och i vissa ledamöters bedömningar. Jag såg min tredjedel av ordförandeskapet som en personlig uppgift och jag är mycket glad över att det tjeckiska ordförandeskapet har klarat uppgiften med äran i behåll.

Zuzana Roithová (PPE). - (CS) Herr kommissionsordförande, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag är stolt över att det tjeckiska ordförandeskapet kommer att gå till EU:s historia som en föredömligt tillmötesgående, professionell, opartisk och väl förberedd administration. Trots omdömeslös kritik från europeiska medier och den tjeckiska oppositionen klarade tjeckerna med framgång att nå överenskommelser i totalt lagstiftningsärenden. Tjeckerna uppnådde detta i halvtid, innan parlamentet avslutade sin mandatperiod. Dessa överenskommelser omfattade till exempel roaming, energipaketet och åtgärder för att bekämpa krisen. Det var tjeckerna som slutligen lyckades införa en lägre momssats för arbetsintensiva tjänster, vilket är en åtgärd för tillväxt och mot krisen. Tjeckerna kunde dessutom bidra till återupptagandet av olje- och gasleveranserna från Ryssland till Europa. De kunde dessutom bidra till att en överenskommelse nåddes om den södra Nabucco-gasledningen och till förberedelserna för avtalets undertecknande tillsammans med kommissionens ordförande.

Tyvärr kommer Tjeckien också att gå till EU:s historia som ett exempel på politisk instabilitet, eftersom socialdemokraten Jiří Paroubek satte sina egna ambitioner över EU:s intressen och tillsammans med flera kappvändare iscensatte den tjeckiska regeringens fall halvvägs genom dess framgångsrika ordförandeskap. Jag vill tacka premiärministrarna Mirek Topolánek och Jan Fischers grupper samt den tjeckiska delegationen i Bryssel för deras hårda arbete med att främja EU:s och Tjeckiens intressen. Grupperna visade att dessa intressen inte är ömsesidigt uteslutande, inte heller i kristider. Dessutom övertygade de det franska ordförandeskapet, bland andra, om att protektionism är ett fult ord. Till detta vill jag gratulera er och oss alla.

Jag vill nu uppmana det svenska ordförandeskapet att omedelbart inleda samtal om upphävandet av kanadensiska viseringar för tjeckiska medborgare. Jag tror att dessa samtal också kommer leda till ett bra resultat. När allt kommer omkring är solidariteten EU:s främsta styrka.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru talman! Premiärminister Jan Fischer förklarade att det tjeckiska ordförandeskapet var mycket framgångsrikt. Tyvärr måste jag säga att jag inte håller med. Premiärministern har minst skuld till detta, men det tjeckiska ordförandeskapet präglades inte alls av samförstånd. Jag vill först ta upp kontroversen om konstverken, en tvist som främjade konstnärerna men inte ordförandeskapet. Sedan var det den inhemska politiska instabiliteten som fläckade bilden av EU eller med andra ord oss alla. Herr Fischer! Det är sant att Tjeckien lyckades ratificera Lissabonfördraget, men detta saknar fortfarande president Václav Klaus underskrift. Vi var alla eniga om att det inte är någon hjälp alls att ha en EU-fientlig president samtidigt som man innehar EU-ordförandeskapet. Den tjeckiske presidenten gav på olika sätt prov på EU-fientlighet, främst genom att vägra använda EU-flaggan. Än viktigare är dock hans underlåtenhet att underteckna Lissabonfördraget. Detta är att visa bristande respekt mot oss alla och mot EU:s befolkning.

Men det tjeckiska ordförandeskapet hade särskilt fel i fråga om direktivet om mammaledighet. Jag vet vad jag talar om eftersom jag var föredragande för detta betänkande. Ordförandeskapets deltagande i denna fråga var extremt negativt och det fick ett utmärkt stöd från Astrid Lulling, som bojkottade omröstningen om mitt betänkande. Det tjeckiska ordförandeskapet var emot att förlänga perioden för mammaledighet till 20 veckor och det var emot att inkludera pappaledighet, som är avgörande för att se till att familjeansvaret delas mellan män och kvinnor så att jämställdheten mellan könen främjas.

Herr premiärminister! Män behövs i hemmet precis lika mycket som kvinnor behövs på arbetsmarknaden. Män har lika stor rätt att se sina barn utvecklas som kvinnor har att ha ett framgångsrikt yrkesliv. Nedvärdera inte kvinnors rättigheter eller deras färdigheter.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Fru talman! Ett överväldigande antal personer röstade mot Lissabonfördraget förra året eftersom man ansåg att ett bättre EU skulle kunna uppnås – ett EU som är demokratiskt och ansvarsfullt, som främjar arbetstagarnas rättigheter, som försvarar de offentliga tjänsterna och som eftersträvar en positiv roll i världen.

Man har sagt oss att Europeiska rådet har enats om ett paket med rättsligt bindande garantier för att bemöta irländarnas invändningar, men det som har offentliggjorts är bara ett förtydligande av Lissabonfördraget. Det ändrar inte på något sätt själva stommen eller innehållet i fördraget.

När vi röstar om detta i oktober, kommer vi att rösta om exakt samma fördrag som förkastades förra året – utan någon ändring, utan något tillägg, utan att något tagits bort. Det är exakt samma Lissabonfördrag som 53 procent av väljarna förkastade.

Vi behöver ett nytt fördrag för en ny epok.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam mot det tjeckiska ordförandeskapet för dess insatser, som kanske kan tolkas som en liknelse för den situation i vilken våra institutioner just nu befinner sig.

Vi erkänner alla att EU är den enda möjliga plattformen för att hantera några av de stora utmaningar som vi står inför. Ingen kan till exempel tro att Malta på egen hand, eller Italien med 5 000 kilometer kuststräcka, kan lösa invandringsproblemen, precis som så många andra länder inte kan lösa problemen i samband med energiförsörjningen.

Men det är precis det tjeckiska ordförandeskapets angelägenheter – nämligen att brottas med stora interna svårigheter, men också med en annorlunda tolkning av EU – som ger oss en bättre förståelse för vad vi förväntas göra. Jag har inte tagit med mig några flaggor den här förmiddagen, men detta vet jag med säkerhet: Jag litar inte på enfaldig nationalism och jag misstror byråkratiska monster som kan ta hjärtat ur vår politiska erfarenhet och få oss att glömma vad vi förväntas uppnå.

Sanningen är att vi betalar ett pris för obeslutsamhet. Vi betalar ett tragiskt pris för att inte ha modet att fatta vissa beslut som nu är mycket viktiga. Detta kanske också återspeglas i det faktum att vi just nu inte har styrkan att ta itu med de mest överhängande omständigheterna, nämligen de frågor som har att göra med inledningen på en mycket problematisk ny mandatperiod.

Emellertid anser jag att vi har ett mycket bra tillfälle. Vissa klarade sig bättre än andra i detta val, men vi vet alla med säkerhet att vi inte kommer att kunna klara utmaningarna om vi inte samarbetar. Därför anser jag att vi måste ta vårt ansvar och ge dessa institutioner styrka nog att kunna återknyta till våra medborgare. En sak är säker, allra mest betalar vi för vår obeslutsamhet, eftersom den leder till utanförskap för våra medborgare, som distanserar sig från våra ideal.

Jiří Havel (S&D). – (CS) Herr premiärminister, fru talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Vi har samlats här för att utvärdera det föregående ordförandeskapet. Detta ordförandeskap hade två ansikten. Låt oss inte glömma något av dessa, även om det finns vissa saker som vi kanske skulle vilja glömma. Många här klagar över att det tjeckiska ordförandeskapet inte var tillräckligt aktivt i bekämpandet av finanskrisen. Andra minns president Václav Klaus kontroversiella tal i parlamentet. Åter andra klagar över den taktlösa beskrivningen av Barack Obamas krispaket som en väg till helvetet. Det tjeckiska ordförandeskapet förknippades emellertid också med några tydliga framsteg. Låt oss till exempel komma ihåg miljöpaketet och framgången med Lissabonfördragets antagande. Det tjeckiska ordförandeskapet hade två ansikten och symboliskt nog hade det två premiärministrar. I dag står den mer framgångsrike av dessa båda framför er. Herr premiärminister! Jag vill tacka er och er regering för era insatser och jag vill tacka tjänstemännen vid EU-institutionerna och de tjeckiska institutionerna för deras arbete. En stor applåd för Tjeckiens premiärminister.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Fru talman! Europaparlamentet domineras av en cynisk storkoalition mellan den europeiska kapitalismens viktigaste parti, PPE, och socialdemokraterna, som låtsas vara till vänster men som i verkligheten har samma nyliberala dagordning och tvingar arbetstagarna att betala för den aktuella krisen inom den internationella kapitalismen.

Nu vill denna storkoalition tvinga på irländarna och européerna Lissabonfördraget eftersom Lissabon representerar den nyliberala dagordningen – inklusive angrepp på arbetstagarnas rättigheter – och ett främjande av militarisering och vapenindustri. De så kallade garantier som getts till irländarna ändrar ingenting, betyder ingenting och är irrelevanta.

Som irländsk socialdemokrat ifrågasätter jag denna koalition. Jag utmanar talman Jerzy Buzek, José Manuel Barroso, Martin Schulz och Guy Verhofstadt. Kom till Irland i september, debattera med oss inför en publik som består av arbetstagare om varför de bör stödja ert Lissabonprojekt, som står helt i strid med deras intressen.

(GA) Var beredda på en kraftfull kampanj mot Lissabonfördraget på Irland. Vi kommer att tala för de miljontals européer som inte fick någon möjlighet att rösta mot Lissabonfördraget, ett fördrag som inte främjar större delen av EU:s befolkning, men som främjar byråkrater, storföretag och vapenindustrin.

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK*Talman*

Manfred Weber (PPE). – (DE) Herr talman, herr premiärminister, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Under denna debatt har många uttryckt sin tacksamhet mot det tjeckiska ordförandeskapet för att det ändå har lyckats slutföra några projekt, administrativt sett, vid slutet av ordförandeskapsperioden.

Jag frågar mig själv på största allvar: Har vi verkligen kommit att ha så låga förväntningar? Vi ägnar oss åt politik. Vad vi faktiskt förväntar oss, i den största ekonomiska krisen på flera årtionden som dessutom åtföljs av miljömässiga utmaningar, är ett ordförandeskap som ger prov på ledarskap och klarsynthet. Det är vad vi faktiskt förväntar oss. Vi har sett att det administrativa arbetet har slutförts för vad som fortfarande är på bordet i slutet av ordförandeskapsperioden. Jag hade faktiskt väntat mig mer.

Herr premiärminister! Om ni träffar president Václav Klaus i kväll, var vänlig och säg honom att han under dessa sex månader hade möjlighet att tydliggöra Tjeckiens nationella identitet och självbestämmande för EU genom att ge prov på starkt ledarskap. Han framhävde visserligen betydelsen av nationellt självbestämmande här i parlamentet. Men tyvärr missade han sin chans.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Vi har bara en minut på oss så jag ska hoppa över artigheterna. Jag vill försvara er mot en av mina irländska kolleger, Joe Higgins. Jag vill påminna Joe Higgins om att ni, i ert arbete inom solidaritetsrörelsen, försvarade arbetstagarna och deras rättigheter, och jag anser att historiska fakta bör återspeglas här i parlamentet. Det är inget fel med lite polemik, men det är verkligen extraordinärt att vi denna förmiddag har Nigel Farage på ena sidan och Sinn Féin och Joe Higgins på andra sidan – extremhögern och extremvänstern – som båda motsätter sig Lissabonfördraget.

Jag anser att detta bör vara ett tillräckligt skäl för resten av oss att rösta ja till Lissabonfördraget och för de irländska väljarna, som ska bestämma sig den 2 oktober, att lyssna till de röster som uppmanar dem att rösta nej och att lyssna mycket noga för att bedöma vad de står för, och sedan lyssna till förnuftets röster och betänka att EU har varit mycket bra för Irland och Irland bra för EU och att vi kommer att stå i centrum för EU genom att stödja detta fördrag.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman, herr Fischer, herr Barroso! Ert ordförandeskap, herr Fischer, visar än en gång hur angeläget det är för EU att ha ett stabilt ordförandeskap. Det är vad Lissabonfördraget för med sig.

Jag har märkt att ni är ganska tystlåten, herr Fischer, och jag skulle vilja veta er åsikt om programmet för trojkan, som er regering undertecknade i juni 2008 tillsammans med Frankrike och Sverige. Vi är också angelägna att höra om Sveriges arbetsprogram om detta ämne, särskilt när det gäller tre frågor: Dohaprogrammet, millennieutvecklingsmålen och unionen för Medelhavsområdet.

Vad är ert intryck av detta instrument och hur bedömer ni trojkan, som redan är ett första tecken på ett stabilt EU-ordförandeskap?

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Det korta och skarpa utbyte som ägde rum mellan gruppledaren Nigel Farage och ordförande José Manuel Barroso var ytterst upplysande när det gäller EU:s framtidsperspektiv. Det gjorde det påfallande tydligt att slutmålet för den väg som stakas ut av Lissabonfördraget är avskaffandet av nationalstaterna, vilket också förklarar varför ordförande Barroso blev irriterad över att se en nationell flagga här i kammaren. Vi delar givetvis samma gemensamma europeiska mål. Men i detta vill vi tydliggöra att vi i stället för att kungöra den slogan som anges här, ”enade i mångfald”, vill eftersträva samarbete i mångfald, vilket innebär att vi är för att bevara nationalstaterna. Inom denna ram vill vi arbeta för ett enhetligt EU.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill än en gång säga att rådets ordförandeskap var mer framgångsrikt än det förefaller ha varit, med tanke på de förutsättningar som vare sig premiärminister Mirek Topolánek eller premiärminister Jan Fischer var ansvariga för. Jag vill också tacka Saša Vondra för att ha förberett detta ordförandeskap.

Jag vill komma med ytterligare en kommentar för att svara Joe Higgins. Lissabonfördraget innehåller en övergripande social klausul. Det ger oss fler sociala rättigheter samt stadgan om de grundläggande rättigheterna. Om vi inte får detta fördrag kommer vi ha ett EU med färre sociala rättigheter. Jag anser att detta bör tydliggöras, så att irländarna inte matas med fler lögner. Vi bör säga sanningen. Utan

Lissabonfördraget är det Nicefördraget som gäller, med färre sociala rättigheter i EU. Vi bör därför stoppa denna förfärliga kampanj och säga irländarna sanningen.

(Applåder)

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill påpeka att det tjeckiska ordförandeskapet har uppnått mer än vad som har uppmärksammats men att det samtidigt också var mycket varierat. Förstklassiga tjänstemän och enastående ministrar, såsom Karel Schwarzenberg, Saša Vondra, Ondřej Liška med flera, samt premiärminister Jan Fischer, har gjort ett utmärkt arbete. Jag vill tacka dem för detta. Tjeckien har bara ett problem och det är president Václav Klaus, som allvarligt har skadat sitt land genom att medvetet och avsiktligt undergräva detta framgångsrika ordförandeskap. Jag vill tacka premiärminister Jan Fischer för det mästerlika sätt på vilket han tillbakavisade detta, själv åkte till toppmötet i Bryssel och framgångsrikt slutförde detta rådsordförandeskap.

Jan Fischer, rådets ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Denna gång kommer mitt svar verkligen vara mycket kort. Tack för era bidrag till diskussionen. De har än en gång visat vilken mångfald av åsikter och hur många olika idéer det finns inom EU och hur svårt och ändå hur nödvändigt det är att söka efter någon form av gemensam nämnare och gemensam röst. Emellertid anser jag att denna mångfald är stärkande för vår världsdel och för integrationsprocessen och att den hör hemma här. Ni kommer utan tvivel att gå härifrån med era ståndpunkter, era analytiska synpunkter och era bedömningar och kanske det inte finns utrymme för mig att övertyga er om något annat, eftersom detta inte är en akademisk diskussion. Men min regering och – låt det bli sagt – den föregående regeringen gjorde verkligen det mesta möjliga för att fullfölja ordförandeskapets program och dagordning och vi gjorde det med stor uthållighet, oavsett vilka framsteg som Tjeckien gjorde med ratificeringen av Lissabonfördraget. Jag vill tydligt framhålla detta. Vad trojkan beträffar och arbetet med den trojka som inbegriper Frankrike, Tjeckien och Sverige, sätter jag stort värde på denna mekanism. Vi lyckades ha ett mycket nära samarbete om den vanliga dagordningen. Det är en mekanism som bidrar enormt mycket till kontinuiteten och den smidiga övergången till ett nytt ordförandeskap och jag uppskattar denna mekanism väldigt mycket. När det gäller frågan om det tjeckiska ordförandeskapets ambitioner och i vilken omfattning ordförandeskapet var teknokratiskt, uppvisade ledarskap, var visionärt eller vad som helst annat – är jag säker på att det inleddes med en vision om EU och med ett program och att det lyckades fullfölja programmet. Det är upp till er att bedöma i vilken grad detta uppnåddes. För min del tror jag dock fullt och fast att detta var ett ordförandeskap som uppfyllde sina mål och ambitioner, även om det alltid kommer att finnas en viss kritik och några områden där vi av någon anledning inte lyckades. Än en gång vill jag tacka er för debatten och för de kritiska anmärkningarna. Jag vill tacka alla er som visade förståelse och uppskattning, både på ett politiskt och på ett personligt plan. Än en gång önskar jag er all framgång i ert arbete.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Några konkreta frågor togs upp.

För det första, när det gäller återinförandet av viseringskrav för tjeckiska medborgare som reser till Kanada beklagar kommissionen att Kanada har återinfört detta viseringskrav. Jag diskuterade denna fråga med Kanadas premiärminister i anslutning till det senaste G8-mötet. Jag räknar med att denna åtgärd är tillfällig och jag hoppas att viseringsfriheten vid resor mellan Tjeckien och Kanada snart kommer att införas.

Jag uppmanade kommissionsledamot Jacques Barrot att träffa tjeckiska tjänstemän för att diskutera detta snarast och jag har hört att det första mötet mellan kommissionens tjänstemän och tjeckiska utrikespolitiska tjänstemän ägde rum i Bryssel i går. På grundval av detta kommer kommissionen att noga undersöka situationen och redogöra för detta i den ömsesidighetsrapport om visering som troligen kommer att läggas fram i september 2009. I samarbete med Tjeckiens regering kommer vi att samråda med kanadensiska myndigheter för att få mer information om skälen till deras beslut. Vi kommer att göra alla nödvändiga insatser för att återinföra viseringsfriheten vid resor.

När det gäller frågan om reglering och tillsyn av finansmarknaden, som också togs upp under debatten, finns det givetvis fortfarande en dagordning att slutföra, nämligen det som antogs vid Europeiska rådets möte som ett samförstånd grundat på "de Larosièrerapporten" – en rapport som jag beställde från denna högnivågrupp – men vi behöver också beakta de framsteg som har gjorts.

Kommissionens förslag om kapitalkrav, insättningsgarantier, kreditvärderingsinstitut och kapitaltäckningsdirektivet för försäkringssektorn har alla antagits av Europaparlamentet och rådet. Kommissionen har lagt fram förslag till lagstiftning om hedgefonder och private equity samt om värdepapperisering och ersättning inom banksektorn. Det är nu Europaparlamentets och rådets uppgift att snabbt anta dessa förslag, om de håller med.

En annan punkt som nämndes under debatten var frågan om att motverka protektionism. Faktum är att det var ett mycket viktigt tema vid Europeiska rådets möte den 1 mars. Under det andra halvåret 2008 fanns det en farlig tendens till protektionistiska inrikespolitiska åtgärder inom EU. Det bör sägas att det tjeckiska ordförandeskapet och många medlemsstater tydliggjorde att vi inte kan acceptera denna typ av splittring av vår inre marknad, så den diskussion som ägde rum under dessa månader innebar en mycket viktig utveckling.

Slutligen, när det gäller kritikerna av den parlamentariska ratificeringen av Lissabonfördraget, låt mig säga er att jag inte förstår hur någon som har valts in i ett parlament kan ifrågasätta den parlamentariska ratificeringen av ett fördrag. Parlamenten är demokratins grundval och ett parlaments ratificering är lika legitim som en folkomröstning.

(Applåder)

Talmannen. – Jag vill än en gång säga till Tjeckiens premiärminister: tack så mycket för ert ordförandeskap, för er sammanfattning och för ert deltagande i debatten här i dag.

Debatten är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 10.35 och återupptogs kl. 10.40.)

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Världen står inför en av kapitalismens svåraste kriser, med dramatiska konsekvenser för arbetstagarna och för folk i allmänhet.

Inom EU är denna kris en följd av den nyliberala politik som man fortfarande för. Denna politik är en del av fördragen och den så kallade Lissabonstrategin, som Lissabonfördraget syftar till att institutionalisera, på ett mer djupgående och omfångsrikt sätt. I stället för att verkligen hantera krisens orsaker upprepar rådet de grundläggande dragen i den politik som orsakade krisen, i ett oroväckande och oansvarigt försök att fortsätta med denna politik trots alla erfarenheter. I linje med detta stöder rådet

- avsikten att anta Lissabonfördraget, nu genom ett knep som innebär att man försöker framställa det som redan har förkastats av irländarna som något annorlunda,
- fri och oreglerad rörlighet för kapital och förekomsten av skatteparadis,
- liberalisering av marknaderna, privatisering av offentliga tjänster och ökande finansialisering av ekonomin,
- avreglering av anställningsavtal, devalvering av löner, intensifierad exploatering och försvar av flexicurity,
- misslyckandet att hantera arbetslösheten på ett bra sätt, genom att fortsätta med att avsätta enorma belopp för att stödja finanssektorn, utan att i samma grad uppmärksamma de produktiva sektorerna.

5. Presentation av det svenska ordförandeskapets program (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett uttalande från rådets ordförandeskap om offentliggörandet av det svenska ordförandeskapets arbetsprogram.

Fredrik Reinfeldt, rådets ordförande. – Herr talman, ärade ledamöter! Låt mig först gratulera er till valet av ny talman. Jag ser fram emot att samarbeta med Jerzy Buzek under det svenska ordförandeskapet – och naturligtvis också tiden därefter.

Det är en ära för mig att tala inför Europaparlamentet som ordförande för Europeiska rådet. Jag vet att uppemot hälften av er är invalda till denna församling för första gången. Tillsammans ger ni alla röst åt 500 miljoner européer. Det finns stora förväntningar på er.

Jag talar till er i utmaningarnas tid. Sällan har EU-samarbetet stått inför svårare prövningar och av så olika slag. På kort sikt har vi ambitionen att säkerställa en smidig övergång till ett nytt fördrag – Lissabonfördraget. Nu och på lite längre sikt måste vi fortsatt hantera den ekonomiska och finansiella krisen. Under ytan hotar en växande klimatkris som på lång sikt är den största av våra utmaningar.

En sak är klar. För att lyckas med de många utmaningar som väntar det svenska ordförandeskapet måste vi arbeta sida vid sida med er – ni som verkar i kärnan av den europeiska demokratin. Vi hoppas på ert stöd och samarbete, och att ni är redo att anta utmaningarna tillsammans med oss.

När vi talar om EU:s historia brukar vi framhålla att samarbetet skapat grund för fred i ett Europa som så ofta har kännetecknats av det motsatta. Jag vill berätta för er att min farfar var svensk beredskapssoldat vid norska gränsen under andra världskriget, ett krig som Sverige stod utanför. Det närmaste min farfar kom kriget var att då och då få en skymt av det – på betryggande avstånd. Sådan var länge Sveriges relation till Europa: på avstånd betraktande.

När Europa stod i ruiner efter andra världskriget var Sverige orört. Vi var ekonomiskt rikare – men fattiga på europeisk gemenskap. För 20 år sedan kapades taggråden mellan Österrike och Ungern. Berlinmuren revs, och Europa ändrades nästan över en natt. Då påbörjade flera länder den resa som ledde till att det i dag sitter representanter från 27 länder i denna sal. Sverige var ett av dessa länder.

Den som startar sent behöver tid för att hinna ikapp. Under det sena 80-talet börjar vårt politiska engagemang i Sverige för Europa att mogna fram. Långsamt växer insikten om Sveriges närhet och beroende av Europa. I arbetet med att föra Sverige in i det europeiska samarbetet, dvs. att bejaka öppenhet, globalisering och frihandel, spelade utrikesminister Carl Bildt en avgörande roll, driven av en fast övertygelse om att Sverige hörde hemma i Europa.

För 18 år sedan lämnade vi in vår ansökan om medlemskap i Europeiska unionen. Till slut hade vi mognat i övertygelsen om att människors vardag och vår framtid bäst formas i samarbete och i gemenskap med andra, att vi hade något att bidra med – och att vi hade mycket att lära. Nu var vi inte längre rädda för samarbete. Vi vågade vara en del av Europa.

Dessa för Sverige omvälvande år, från mitten av 1980-talet och framåt, löpte parallellt med att mitt eget politiska engagemang fördjupades. Längtan efter Europa var stark hos mig och hos många i min generation av svenska politiker. Jag minns hur jag som ung och ny riksdagsledamot välkomnades att besöka Europaparlamentet. Det var ett tecken på parlamentets öppenhet och tillgänglighet – trots att Sverige då stod utanför unionen.

Några år senare, 1997, efter det att Sverige blivit medlem, var jag med om att bygga upp PPE-gruppens ungdomsorganisation, *Youth of EPP*, och jag blev själv dess förste ordförande. På det sättet fick jag se hur det europeiska samarbetet fungerade i praktiken. Gemensamt sökte vi europeiska lösningar på europeiska problem. Vi lärde inte bara känna varandra utan också varandras historia och kultur. Det fick mig att lära känna Europas huvudstäder – och det antal kyrkor jag genom det besökt i Europa är inte lätta att räkna.

På 20 år har Sverige gått från att på avstånd betrakta till att vara en aktiv del i Europasamarbetet. Det har i sin tur påverkat svenska folket. För tio år sedan tyckte var tredje svensk att medlemskapet i EU var bra för vårt land, men lika många tyckte tvärtom. I dag har det vänt. Nästan två av tre svenskar menar att EU-medlemskapet är bra för Sverige. I valet till Europaparlamentet i juni gick över 45 procent av svenskarna iväg för att rösta. Det är åtta procentenheter fler än 2004, och det är mer än genomsnittet i Europa. I dag är Sverige ett land som uppskattar och bejakar EU-medlemskapet. Vi vaknade sent, men vi har flitigt arbetat oss ikapp. Det är en seger för alla oss som tror på Europasamarbetet.

(Applåder)

Herr talman, ärade ledamöter! Vi står inför vår generations ödesfråga, ett samhällsproblem som olikt många andra växer långsamt – och bara i fel riktning. Vår värld har feber. Febern stiger – och det ligger på oss att reagera. Grönlandsisen minskar med mer än 100 kubikkilometer varje år. Istäcket i Västantarktis smälter allt snabbare. Vi vet att enbart den minskande Grönlandsisen kan leda till en höjning av havsnivån på upp till två meter. Effekterna blir dramatiska. Om havsnivån skulle stiga bara en meter världen över, skulle ett hundratal miljoner människor behöva flytta bara i Asien. Värst utsatta är människorna i Bangladesh, i östra Kina och i Vietnam.

Vi står emellertid också inför andra allvarliga konsekvenser. Vädret kommer att förändras, och många växt- och djurarter riskerar att utrotas. Detta även om vi håller oss inom det tvågradersmål som FN har satt upp, och som i förra veckan såväl G8 som *Major Economies Forum* i L'Aquila ställde sig bakom. Vårt klimat hotas av vårt användande och vårt beroende av fossila bränslen. Det är de dåliga nyheterna. Så vilka är då de goda?

Även om tiden är knapp är den fortfarande på vår sida. Vi måste dock agera nu. Redan i dag har vi förutsättningarna för utbyggnad av förnybar energi och tekniken för energieffektivisering. Enligt internationella energioorganet, IEA, kan mer än hälften av de åtgärder som krävs för att inte överstiga tvågradersmålet vidtas med den teknik vi redan har.

Dessutom följs åtgärder mot klimatförändringarna av mycket värdefulla sidoeffekter, effekter som i sig motiverar åtgärderna. När vi förbrukar mindre energi, sparar vi pengar. Vi förbättrar de offentliga finanserna samtidigt som hushållen får mer resurser. När vi investerar i förnybar energi och energieffektiviserar, förbättrar vi vår energisäkerhet. Vi blir mindre beroende av import från länder som ibland är både politiskt och ekonomiskt instabila. Investeringarna i den gröna ekonomin kommer att skapa nya arbetstillfällen och driva på tillväxten under de kommande årtiondena.

Låt mig ge ett konkret exempel. Många EU-länder drabbades i januari av gaskrisen i Ukraina. I förra veckan pratade jag med president Jusjtjenko om hur vi ska försöka undvika en liknande händelse. Samtidigt är det viktigt att kunna vrida på perspektiven. Om Ukraina investerade i energieffektivitet så att landet nådde samma nivå som Tjeckien eller Slovenien, skulle det översatt i sparad mängd energi motsvara hela landets gasimport för eget bruk från Ryssland. Ukraina skulle kunna bli helt oberoende av gasimport från Ryssland och dessutom spara mycket pengar – bara genom att öka sin egen energieffektivitet. Det är så vi måste söka klimatsvaren.

(Applåder)

För tolv år sedan byggdes i Kyoto en koalition av frivilliga. Bara frivillighet räcker emellertid inte. Om vi ska lyckas få en global klimatöverenskommelse på plats, då måste resan från Kyoto till Köpenhamn gå från de frivilligas koalition till att bli allas ansvar.

Hur når vi då dit? Europa måste agera gemensamt och samlat. Vi måste visa ledarskap och stå vid våra löften. Europa är avgörande för att få med andra i en global överenskommelse. Världen över måste vi sätta ett pris på utsläppen. Vi måste börja använda nationella koldioxidskatter och utsläppshandel. Då växer de miljövänliga alternativen fram. Sätts priset på användande av fossila bränslen utan hänsyn till klimatpåverkan, kommer den globala uppvärmningen att fortsätta. Alternativen växer inte fram. Åtgärder för att öka energieffektiviteten kommer inte att bli ekonomiskt lönsamma.

Det räcker emellertid inte. Vi måste ha ett bredare svar på frågan "hur?". Det räcker inte med att begränsa utsläppen i en krets av länder som frivilligt tar på sig reduktioner, men som tillsammans bara står för 30 procent av utsläppen. Inte heller räcker det med lösningar som bara bygger på begränsningar i de mest utvecklade länderna. För även om de så kallade Annex I-länderna skulle minska sina utsläpp till noll skulle utvecklingsländernas snabbt växande utsläpp ändå leda oss över tvågradersmålet.

Därför måste vi diskutera finansieringen av investeringar i utvecklingsländerna. Vi behöver säkra en snabb tekniköverföring, och vi behöver se till att också utvecklingsländerna gör åtaganden för att bryta den utveckling de nu har framför sig. Vi kommer dessutom att kräva tydliga åtaganden på medellång sikt även för länder utanför Europa. Ansvar av några måste nu bli allas ansvar.

Jag vet att Europaparlamentet kommer att ta sitt ansvar. Det svenska ordförandeskapet ser er som våra allierade. Nu vill vi skriva historien om hur klimathotet avväjdes, och vi vill skriva den tillsammans med er.

Herr talman, ärade ledamöter! Den ekonomiska och finansiella krisen spreds som en löpeld över världen inom loppet av några veckor. Några hade varnat, men för de allra flesta kom den som en överraskning, framför allt dess omfattning och djup. I en global värld sprider sig även problem snabbt till andra. Kraften i nedgången är av det slaget att ingen har någon mirakelkur för att snabbt ta sig ur den. Ett samordnat agerande från EU:s sida är det bästa verktyg vi har för att möta krisens utmaningar. Mycket kan dessutom fortfarande gå snett. Givet omständigheterna lyckades EU visa ledarskap genom provningarna. Vi enades om garantier och trafikregler för att stödja bankerna. Vi enades om en gemensam återhämtningsplan för att stimulera ekonomin.

President Sarkozy och det franska ordförandeskapet spelade en viktig roll i arbetet, men jag vill också framhålla att Europaparlamentet var pådrivande. Nu behöver vi ägna hösten åt att diskutera fortsatta åtgärder för att ta oss genom krisen. Det ekonomiska läget är fortfarande kärvt, och de offentliga finanserna är nu ansträngda i alla medlemsländer.

Enligt kommissionens prognoser kommer underskotten inom EU att överstiga 80 procent av BNP nästa år. Det går inte att blunda och låtsas att det inte är ett problem. Mitt i allt detta får vi inte heller glömma att det bakom dessa siffror finns människor som känner oro för sina jobb, och som undrar hur de ska klara av att betala sitt boende och att upprätthålla sin levnadsstandard. Det är vår uppgift att svara.

När miljontals européer förlorar sina jobb och hamnar i utanförskap hotas hela vår välfärd. Detta i ett läge där trycket på vår välfärd redan är stort. Vi lever längre, samtidigt som vi arbetar kortare och föder färre barn.

Om 50 år kommer det att finnas dubbelt så många äldre människor som barn i Europa om denna trend håller i sig. Så vad kan vi då göra?

Vi måste återupprätta förtroendet för finansmarknaderna. Vi måste snabbt få en fungerande tillsyn på plats för att förhindra att liknande kriser uppstår i framtiden. Det svenska ordförandeskapet arbetar för att rådet ska kunna enas om detta innan årets slut. Vi hoppas på er hjälp att föra det snabbt och slutgiltigt i hamn. Våra medborgare kommer inte att acceptera att skattemedel används fler gånger för att rädda finansinstitut som har agerat oansvarigt.

Vi måste snabbt ta oss ur de växande offentliga underskotten genom en samordnad *exit strategy* och en stegvis återgång till stabilitetspaktens regler. Annars följs kortvariga obalanser av kroniska underskott. Då väntar stora nedskärningar, som ju redan är en realitet i delar av EU, och som vi har tidigare erfarenhet av i Sverige. Då väntar massarbetslöshet, social oro och stigande skattetryck.

Vi måste säkerställa en social dimension i Europapolitiken som bygger på sunda offentliga finanser och på att få in fler på arbetsmarknaden. Det är det absolut bästa sättet att värna våra välfärdssystem. Jag vet att inte minst här i Europaparlamentet är detta en mycket viktig fråga.

Det är ohållbart att tre av tio européer i arbetsför ålder står utanför arbetsmarknaden. Målet måste vara en aktiv arbetsmarknadspolitik som tillsammans med väl fungerande trygghetssystem effektivt kan hantera omställningar. Vi måste stärka den enskildes anställningsbarhet och möjlighet att göra sig gällande på arbetsmarknaden. Vidare måste vi aktivera och återaktivera arbetslösa. Med fler i arbete kommer det att finnas mer till stöd för dem som står utanför. Vi måste också satsa på reformer, modernisering och anpassning till en ny verklighet. Världen utanför EU står inte stilla. Den rör sig framåt i en fantastisk fart. Det är något vi bör bejaka och anamma.

En översyn av EU:s Lissabonstrategi kan bidra till en nödvändig reformagenda. Den diskussionen kommer vi att inleda under hösten.

I den ekonomiska krisens spår kan vi se idéer om ökad protektionism. WTO bekräftar att antalet handelsbegränsande åtgärder ökat avsevärt under de senaste tre månaderna. Därför välkomnar jag L'Aquila-överenskommelsen om en nystart av Doharundan – för att se till att världens länder återigen slår in på den frihandelsvänliga väg som vi vet gynnar oss alla i längden. Målsättningen måste vara ett EU som kommer stärkt ur krisen.

Herr talman, ärade ledamöter! När jag reser omkring i Sverige och pratar om EU-samarbetet får jag få frågor om EU:s institutioner. Det handlar snarare om krokiga gurkor, snus och andra vardagsnära frågor.

Icke desto mindre: det institutionella ramverket är viktigt, eftersom det definierar vad vi kan göra och på vilka områden. Därför är ratificeringen av Lissabonfördraget så central. Fördraget kommer att göra EU mer demokratiskt, mer transparent, mer effektivt och mer inflytelserikt på den internationella arenan. Allra viktigast dock att med Lissabonfördraget på plats sätts punkten för en inåtvänd fas i EU-samarbetet. Det är nu dags för EU att blicka utåt och framåt. Det svenska ordförandeskapet är redo att genomföra allt förberedande arbete för att säkerställa en smidig övergång till ett nytt fördrag, men det förutsätter förstås att fördraget har ratificerats av alla medlemsländer. Låt oss hoppas att det ska bli verklighet inom de kommande månaderna.

Den internationella brottsligheten växer sig allt starkare. Kriminella nätverk ser inte längre några gränser för sin verksamhet. Vi ser hur handel med narkotika och med människor breder ut sig. Det hotar våra demokratiska värden, och det hotar våra medborgare. Samtidigt är friheten att röra sig fritt över våra gränser grundläggande för vår gemenskap – att studera, arbeta och leva i ett annat EU-land. En ny tid kräver emellertid nya svar. Därför kommer vi att utarbeta ett nytt program på området under hösten, nämligen det som vi kallar Stockholmsprogrammet. Stockholmsprogrammet vässar de instrument som skapar säkerhet i EU, och som bekämpar organiserad brottslighet och terrorism.

Samtidigt skapar vi en bättre balans mellan dessa instrument och de åtgärder som säkerställer rättssäkerhet och som skyddar individens rättigheter. Det ser också till att den som söker asyl i EU möts med ett gemensamt och rättssäkert system – mer lika mottagning och asylprövning, mer lika återvändandepolitik.

Drömmen om en framtid i Europa är stark hos många. Samtidigt blir Europas befolkning äldre och äldre. Genom ett flexibelt system för arbetskraftsinvandring kan dessa två realiteter mötas.

Herr talman, ärade ledamöter! För drygt 50 år sedan lade sex länder grunden för det europeiska samarbetet. I dag är vi 27. Vi har vuxit i styrka och inflytande, och vi har vuxit i välfärd och i mångfald. Europa har berikats. Därmed står vi också bättre rustade för att tillvarata såväl globaliseringens möjligheter, som för att möta dess utmaningar. Ensam är inte stark.

Det heter "förhandlingar" om medlemskap. Ytterst handlar medlemskapet emellertid om att dela en gemensam värdegrund och följa gemensamma regler. Det här begrundas nu av dem som står utanför – från Reykjavik, till Ankara, över västra Balkan. De båda ledarna på Cypern står inför en historisk möjlighet att enas om en lösning för att återförena den ö som under alltför lång tid varit delad.

För dem som är innanför kan det locka till att låta medlemskapsprocessen bli tillfället att lösa långdragna tvistefrågor. I sådana fall måste vi hitta lösningar som kan gynna bägge sidor och öppna vägar framåt. Annars äventyras framsteg i målen om fortsatt europeisk integration. Det svenska ordförandeskapet kommer att verka för att föra utvidgningsprocessen framåt enligt de åtaganden som EU gjort, och på strikt basis av de kriterier som gäller. Vi ska agera "honest broker".

Herr talman, ärade ledamöter! Med styrka och inflytande följer ett globalt ansvar, som vi fortfarande strävar efter att axla. På det följer en skyldighet att använda det ansvaret för allas bästa. EU ska arbeta för fred, frihet, demokrati och mänskliga rättigheter. Vi har ett ansvar att stödja de fattigaste och mest utsatta länderna i världen, ett ansvar att leva upp till FN:s millenniemål. Vi har ett ansvar att stödja FN-arbetet också i andra delar, att arbeta tillsammans med våra strategiska partners, att engagera oss i världens krishärdar – oavsett om det gäller fredsprocessen i Mellanöstern, Iran, Afghanistan, Pakistan, Nordkorea eller de stora utmaningarna på den afrikanska kontinenten.

Vi har emellertid också ett ansvar för regionala initiativ som Medelhavsunionen och det östliga partnerskapet som skapar stabilitet och samverkan mellan grannländer med olika förutsättningar.

Jag är särskilt tacksam för Europaparlamentets drivande roll vad gäller Östersjösamarbetet. Redan 2005 presenterade parlamentet ett förslag till en strategi för regionen. Nu hoppas vi att detta initiativ kan krönas med antagandet av en Östersjöstrategi vid Europeiska rådets möte i oktober.

Konflikterna på Balkan på 90-talet blev en början på EU:s engagemang som krishanterare, ett engagemang som nu stadigt växer. I dag deltar EU i ett tiotal krisinsatser världen över.

I vår tid knackar världens problem på EU:s dörr. Över hela vår värld – och inte minst i vårt närområde – knyts många människors förhoppning om sin egen utveckling till samarbetet. Låt oss tillsammans motsvara de förväntningarna.

(Applåder)

Herr talman, ärade ledamöter! Det europeiska samarbetet har gjort att vår kontinent i dag lever i fred och i välstånd, under frihet och stabilitet. Vi har öppna gränser och en social modell som kombinerar marknadsekonomi med omtanke om varandra. Detta är vårt gemensamma Europa. Våra medborgare vill emellertid också känna att Europa bärs av idéer för framtiden och att samarbetet inte bara har ett historiskt syfte utan är framåtblickande. Därför har vi som folkvalda ett ansvar för att tala om vad vi vill med Europa. Låt mig berätta hur jag ser på framtidens Europa.

Jag vill se ett Europa som med kraft agerar för demokrati, fred, frihet och mänskliga rättigheter på den globala arenan, och som vågar ta plats på den utrikespolitiska scenen. Bland oss har vi nämligen erfarenheter av hur det är att leva utan demokrati och frihet. Därmed har vi också trovärdigheten att agera.

Jag vill se ett Europa som tar ledningen i kampen mot klimathotet, och som ser bortom lockelsen att konkurrera med en industri som inte betalar för de utsläpp som förstör vårt klimat, och som ställer om incitamenten så att grön teknik lönar sig, för att våra barn och deras barn ska få uppleva naturen som vi känner den.

Jag vill se ett Europa som tar ansvar för ekonomin. *Lending for spending* kan inte vara den enda devisen. Inte heller kan det vara så att "vinster är privata och förluster statliga". Låt oss bygga upp de offentliga finanserna igen. Reglera sunda finansmarknader. Säkra de ekonomiska reformer som vi behöver för tillväxt och en industri som är konkurrenskraftig även i framtiden.

Jag vill se ett Europa som vidareutvecklar sin sociala modell, ett Europa som kombinerar ett väl fungerande välfärdssystem med tillväxt – med social sammanhållning, ett Europa som genom arbete, företagande och

sunda offentliga finanser skapar utrymme för att upprätthålla och utveckla våra välfärdsmodeller, med alla våra medborgares bästa för ögonen.

Jag vill se ett Europa som inte låter sig lockas av protektionismens kortsiktiga korståg, ett Europa som slår vakt om den inre marknad som lagt grunden för vårt EU-samarbete, och som låter varor och tjänster strömma fritt över våra gränser, till förmån för oss själva och för resten av världen.

Jag vill se ett Europa som är ödmjukt inför olikheter, öppet för andras argument och som har en stark vilja att finna kompromisser, med det gemensamma bästa för sinnet. Ett sådant Europa står sig starkt i alla tider.

(Applåder)

Herr talman, ärade ledamöter! Det är en ära för mig att stå här tillsammans med er och representera den europeiska demokratin. Många har sagt mig att detta blir det svåraste ordförandeskapet på många år. Prövningarna är många, och vi måste förbereda oss på det oväntade. Många frågar sig om ett land av Sveriges storlek kan axla detta ansvar. Inte ensamma, men tillsammans kan vi anta utmaningarna. Låt oss göra det med visioner och handlingskraft, med insatser och mod. Europa behöver det. Människorna i Europa behöver det. Europaprojektet handlar om drömmen om att gemensamt lösa människors problem. Den drömmen gör Europa starkt. Detta år, 2009, är ett ödesår för Europasamarbetet. Nu har vi chansen att ta nästa steg. Det svenska ordförandeskapet är redo att anta utmaningen. Låt oss anta den tillsammans!

(Kraftiga applåder)

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Herr talman! Dessa tider är inte vanliga tider och detta kommer inte att vara något vanligt ordförandeskap. Förutom det vanliga lagstiftningsarbetet kommer det svenska ordförandeskapet att ha andra typer av högst politiska utmaningar, och ingen är bättre lämpad att hantera dessa utmaningar än statsminister Fredrik Reinfeldt och det svenska ordförandeskapet.

I dag vill jag belysa två av de största politiska utmaningar som EU står inför under de kommande sex månaderna, nämligen att hantera den ekonomiska krisen och att förhandla fram en ambitiös internationell överenskommelse om klimatförändringarna i Köpenhamn.

Den värsta finansiella och ekonomiska krisen i mannaminne fortsätter att ha förödande effekter för våra samhällen och familjer. Särskilt arbetslösheten fortsätter att växa. Att få ekonomin tillbaka på rätt spår är den främsta prioriteringen. EU:s gemensamma åtgärder har lett till en exempellös finansiell insats som ger konkreta resultat.

Vi har också visat solidaritet mellan medlemsstaterna, till exempel genom att fördubbla taket för betalningsbalansstöd till medlemsstater som inte ingår i euroområdet, till 50 miljarder euro. Vi behöver nu till fullo genomföra återhämtningspaketet i alla dess aspekter och se till att det tar sig uttryck i skapande av arbetstillfällen och främjande av grundläggande ekonomisk verksamhet.

Jag ser det som nödvändigt att prioritera åtgärder som begränsar arbetslösheten och som ser till att folk kommer tillbaka till arbetsmarknaden. Här kan vi bygga vidare på resultaten från sysselsättningstoppmötet i maj, som var en del av kommissionens initiativ tillsammans med det tjeckiska, svenska och spanska ordförandeskapet. Vi behöver omsätta det gemensamma åtagandet för ungdomar och sysselsättning i praktiken.

Naturligtvis ligger ansvaret för arbetsmarknadspolitiken hos medlemsstaterna, men vi kan och bör använda befintliga EU-instrument för att hjälpa medlemsstaterna upprätthålla sysselsättningen och utbilda medborgarna för framtidens jobb. Därför kommer kommissionen att lägga fram ett förslag för att förenkla förfarandena för strukturfonderna och undanröja behovet av nationell medfinansiering i fråga om Europeiska socialfonden för 2009 och 2010. Vi kommer också att omplacera resurser för att finansiera ett nytt mikrokreditsystem för sysselsättning och socialt deltagande. Jag hoppas att Europaparlamentet kommer att stödja dessa förslag.

Kommissionens förslag utifrån "de Larosière-rapporten", som jag beställde i oktober förra året, kommer att utgöra grunden för en stärkt tillsyn och reglering av finansmarknaden. Med de förslag som redan lagts fram – många av dem är redan godkända av parlamentet och av rådet, vissa är fortfarande under behandling i vår beslutsprocess – tar vi verkligen ledningen globalt i reformen av det internationella finansiella systemet. Jag är säker på att vi kommer att fortsätta så vid G20-mötet i Pittsburgh i september.

Att göra framsteg med alla dessa frågor under de kommande sex månaderna är avgörande för att kunna bygga upp en ny ekonomi, eftersom ekonomin efter krisen definitivt inte kan och inte kommer att vara densamma som ekonomin före krisen.

Vi behöver omforma vår ekonomiska modell och åter sätta värderingarna i centrum för vår sociala marknadsekonomi, där de hör hemma. Vi måste bygga upp en ekonomi och ett samhälle som grundas på möjligheter, ansvar och solidaritet, en ekonomi som kommer att behöva hitta nya vägar till tillväxt eftersom vi inte alltid kan förlita oss på monetära och finansiella stimulansåtgärder. Vi måste bygga upp ett EU med öppna och väl fungerande marknader, ett EU med smart, miljövänlig tillväxt, ett EU med effektivare reglering och tillsyn av finansmarknaderna, ett EU som fördjupar sin inre marknad och till fullo utnyttjar dess potential, ett EU som motstår tendensen till splittring och protektionism.

När det gäller klimatförändringarna är EU redan den första regionen i världen som genomför långtgående, rättsligt bindande klimat- och energimål. Jag är stolt över hur kommissionen arbetade med det förra parlamentet och rådet för att införa denna lagstiftning och jag vill ha ett nära samarbete med er och med ordförandeskapet under tiden före toppmötet i Köpenhamn.

Vår ledarroll uppskattades i hög utsträckning vid förra veckans möten i L'Aquila med G8 och i Major Economies Forum. Ni har hört om de framsteg som gjordes vid dessa möten. För första gången åtog sig alla deltagare att sätta ett tak på 2°C för temperaturökningen för att respektera klimatforskningen. Detta är utan tvivel ett välkommet framsteg men vi får inte lura oss själva. Vår ambition och vårt åtagande matchas ännu inte av de andra. EU ligger långt före genomsnittet i resten av världen och, uppriktigt sagt, då det är 145 dagar kvar till Köpenhamnstoppmötet oroar det mig.

Under de kommande veckorna kommer vi att trappa upp vårt arbete med internationella partner för att se till att tydliga åtaganden görs i Köpenhamn. Vi behöver också göra framsteg i fråga om nödvändiga medel för att stödja utvecklingsländer och främja tekniköverföringar. I september kommer kommissionen att lägga fram sina finansieringsförslag så att vi kan nå ett europeiskt samförstånd och förhandla med andra.

Dagordningen för klimatförändringarna är naturligtvis nära knuten till en annan prioritering: trygg energiförsörjning. I dag kommer kommissionen att anta förslag för att stärka våra regler angående säkra gasleveranser och stärka solidariteten mellan medlemsstaterna, och jag litar på att det svenska ordförandeskapet kommer att arbeta vidare med dessa med ert stöd.

Dessa är de viktigaste prioriteringarna – vilket är helt i sin ordning. Men det finns många andra saker som behöver göras under de kommande sex månaderna. Låt mig bara flagga för Stockholmsprogrammet, där kommissionen nyligen har lagt fram en ambitiös vision som sätter medborgaren i centrum för vår politik om rättvisa, frihet och säkerhet, och där man balanserar säkerheten mot skyddet av de medborgerliga friheterna och de grundläggande rättigheterna.

Under större delen av detta årtionde har EU ägnat sig åt inre institutionella debatter. Förändringar i vårt viktigaste fördrag är helt nödvändiga för att ge det utvidgade EU förutsättningar att kunna arbeta demokratiskt och effektivt. Jag hoppas att ratificeringen av Lissabonfördraget kommer att ske under de närmaste månaderna så att vi kan omsätta dess bestämmelser i praktiken och gå vidare med den politiska dagordning som jag just har skisserat.

Det är viktigt att diskutera förfaranden men jag anser att det är ännu viktigare att diskutera innehållet. Det svenska ordförandeskapet och det kommande spanska ordförandeskapet kommer förhoppningsvis att behöva övervaka en komplex övergång till det nya fördraget där kommissionen och parlamentet kommer att behöva spela en viktig roll.

EU har konstant förnyat sig, från den ursprungliga uppgiften att läka en krigshärjad världsdel till byggandet av den inre marknaden och senare vidare till Europas återförening. Under de senaste 50 åren har EU konsekvent överträffat förväntningarna och fått farhågorna att komma på skam. Jag är säker på att vi också kommer att klara den nya utmaning som vi står inför, dvs. att lägga grunden för en smart och miljövänlig ekonomi för framtiden. Vi kommer att lyckas om vi beaktar den viktigaste lärdomen från ett halvt århundrade av europeisk integration: EU går framåt när alla dess delar samarbetar i en anda av öppenhet, tillit och partnerskap. I det svenska ordförandeskapets program erkänns detta. Kommissionen är redo att spela sin roll och jag är säker på att även Europaparlamentet är det.

(Applåder)

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag vänder mig normalt inte till er men i dag ska jag för första gången ägna er en minut.

För det första, herr Buzek, hyllar jag er som motståndsmän och som en av grundarna av *Solidarność*, som den man från Schlesien som aldrig glömde sina rötter, sin historia eller sina värderingar. Inom Europeiska

folkpartiets grupp (kristdemokrater) är vi också stolta över att ha övertygat det stora flertalet ledamöter i Europaparlamentet från alla politiska bakgrunder – även Martin Schulz – att göra er till talesman för 500 miljoner medborgare. Valet av er som talman är en symbol för detta öppna Europa, för detta toleranta Europa, för detta politiska Europa som förespråkas av PPE-gruppen och av de flesta ledamöter här i parlamentet.

Herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Vad vi förväntar oss av er att ni kommer att göra handling till det ledande temat för det svenska ordförandeskapet under de kommande sex månaderna – med andra ord, inför den dubbla utmaningen med ekonomin och klimatförändringarna menar vi att vi måste göra mer, och snabbare, för att ta oss ur krisen, genom att fullständigt tillämpa vår sociala marknadsekonomi. Jag tror definitivt att det är ekonomins livskraft och endast detta som kommer att möjliggöra för oss att föra den verkligt sociala politik som vi behöver.

Om vi vill ha en återhämtning och om vi vill att den kommer från EU och inte från Asien, vilket kan väntas, måste vi utan tvekan skynda på saker i dag. När krisen är över kommer vinnarna att vara de som satsade på innovation, på utbildning – kort sagt, på handling.

I detta avseende föreslår PPE-gruppen bland annat att man ska öka stödet till små och medelstora företag, som är centrala för att bevara och skapa arbetstillfällen. Jag vill också framhålla att den ekonomiska krisen inte fordrar ett nationellt svar utan ett europeiskt svar. Våra medborgare är övertygade om detta. Man behöver bara se på opinionsundersökningarna i de olika länderna. Över 66 procent av tyskarna och över 70 procent av EU-medborgarna är övertygade.

Mer handling och snabbare handling, herr Reinfeldt, herr Barroso, det är också vad PPE-gruppen förväntar sig av er i kampen mot den globala uppvärmningen. Det är EU:s ansvar att under er ledning leda världen i denna process, och alla här medger att det är en brådskande och högt prioriterad process. Vilket tillfälle är bättre för att agera och skynda på saker än den konferens om klimatförändringarna som ska hållas i december i Köpenhamn, det vill säga på vårt eget territorium!

När det gäller klimatförändringarna har vi i EU visat bortom alla tvivel att vi kan vidta åtgärder bara vi vill. Uppgiften är nu att utnyttja detta för att få de andra världsmakterna att ansluta sig. Jag tänker naturligtvis på Förenta staterna, som måste omsätta ord i handling, men jag tänker också på tillväxtländerna, vare sig det är Kina, Indien eller Brasilien, som inte längre kan bortse från att de i stor utsträckning bär ansvaret för den globala uppvärmningen. Vi ska därför bedöma det svenska ordförandeskapet efter hur det klarar krisen och mot bakgrund av dess resultat i miljöfrågorna.

Avslutningsvis måste EU, för att agera kraftfullt på dessa båda fronter, vara utrustat med lämpliga institutioner. Det senaste året har tydliggjort att det med samma fördrag och med samma föråldrade enhällighetsprincip var möjligt att göra framsteg med EU men att det också var möjligt att hamna i ett dödsläge. Det handlar om politisk vilja, herr Reinfeldt och herr Barroso. Snabba på. Det är var PPE-gruppen ber er göra under de kommande sex månaderna, och vi har förtroende för det svenska ordförandeskapet. Snabba på. Det är vad EU-medborgarna önskade när de valde detta parlament och det är det vi måste ge dem om vi vill se fler av dem dyka upp vid valet om fem år.

(Applåder)

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, premiärminister Reinfeldt, mina damer och herrar! Det svenska ordförandeskapet inträffar under en period när institutionerna får en nystart. Det är inte bara Europaparlamentet som börjar på nytt. EU är inne i en övergångsperiod mellan Nicefördraget och Lissabonfördraget. Som vi alla vet är det en tid av osäkerhet, men inte desto mindre behöver vi klarhet i fråga om politiska beslut om ekonomiska och finansiella frågor, arbetsmarknadsfrågor och klimatfrågor i EU och dess medlemsstater.

Ni har talat om detta och jag håller med i mycket av det ni sade. Klimatförändringarna är naturligtvis den viktigaste frågan och ni har gett den rätt prioritering. Jobbkrisen kräver naturligtvis också en omedelbar och ändamålsenlig lösning. Därför ber vi er att under ert ordförandeskap uppmåna medlemsstaterna att ta investeringsplanerna och de ekonomiska återhåtningsplanerna på större allvar än de hittills gjort.

Vad vi främst behöver är att bevara arbetstillfällena – nu, inte nästa år, eftersom hotet mot jobben finns här och nu. Anställningstryggheten är avgörande för samhällets inre stabilitet. Därför förväntar vi oss att ni ger högsta prioritet åt arbetstillfällen och anställningstrygghet på något sätt, till exempel genom att kombinera miljöskydd och industripolitik, vilket är en mycket intelligent lösning.

När det gäller anställningstrygghet vill jag säga er detta, herr Reinfeldt: vad som på allvar äventyrar EU:s arbetstillfällen och i ännu högre grad äventyrar den sociala sammanhållningen är EG-domstolens rättspraxis. Som ni just har sagt reser ni mycket i Sverige och i Europa. Det gör vi också och vad vi hör från våra medborgare är att de inte vill ha ett EU där företag flyttar från land till land och sänker lönenivån. Därför behöver vi initiativ från EU.

(Applåder)

Vi behöver dessa initiativ till följd av EG-domstolens domar i målen Laval, Viking, Rüffert och Luxemburg. Dessa är åtgärder som ni behöver hantera under ert ordförandeskap, och ni i synnerhet, eftersom Sverige drabbas av denna missriktade politik och denna missriktade rättspraxis.

Ni behöver också hantera en annan institutionell fråga, nämligen frågan om hur nästa kommission ska utses. Här måste jag säga att jag på sätt och vis får det allmänna intrycket att inte bara ni utan också alla era kolleger i rådet har påverkats av den nya starten för institutionerna och ovissheten om vilket fördrag vi faktiskt bör ha som grund för våra åtgärder, och att ingen riktigt vet var vi står. Det är lite som Astrid Lindgrens Pippi Långstrump i hennes Villa Villekulla – jag ska göra världen som jag vill att den ska vara. Underbart!

Om vi utser kommissionens ordförande på grundval av Nicefördraget kommer vi att ha 20 kommissionsledamöter. I detta fall skulle jag vilja veta vilket land som inte kommer att ha någon kommissionsledamot. Här kommer rådet naturligtvis att säga "nej, vi vill definitivt inte starta ett blodbad bakom lyckta dörrar. Så vi har en perfekt lösning – inledningsvis utser vi kommissionsledamoten på grundval av Nicefördraget. Det kommer att ta ett par månader för kommissionen att installeras och vid det laget kommer irländarna att ha röstat och vi kommer att ha Lissabonfördraget. Då kan vi rösta om allt annat på grundval av Lissabonfördraget. Toppen!"

Vi är en rättsligt grundad gemenskap – det är åtminstone vad jag trott hittills – där grundvalen är den gällande rätten. Den gällande rätten är Nicefördraget. För övrigt finns det någon som, i egenskap av fördragets väktare, först av allt måste förtydliga vilken rättslig grund som ska tillämpas. Det är kommissionens ordförande, men jag har inte hört ett ord från honom i denna fråga.

Därför vill jag säga mycket tydligt vad vi förväntar oss. Mitt förslag, herr statsminister, var att ni inte skulle ta beslutet om formalisering omedelbart, utan först skicka er kandidat till parlamentet så att han kan berätta för oss vad han vill göra för att återställa ekonomin, bevara arbetstillfällena, bekämpa klimatförändringarna, införa en sysselsättningspakt, ta initiativ till ett direktiv om offentliga tjänster och till att förbättra direktivet om utstationering av arbetstagare samt inrätta en garanti mellan kommissionen och parlamentet i fråga om utvärderingen av de sociala följderna av kommissionens initiativ. Vi kunde redan ha diskuterat allt med kandidaten för flera veckor sedan för att se om han skulle få en majoritetsröst i parlamentet på grundval av sina förslag. Sedan skulle ni ha kunnat fatta ett beslut om formalisering.

Ni valde i stället en annan väg. Ni sade "nej, vi kommer först att fatta beslut om formalisering och sedan skicka kandidaten". Jag är rädd för att detta var ytterligare ett misstag och jag är också rädd för att denna kandidat, om han inte gör en avsevärd ansträngning, inte kommer att få någon majoritetsröst här i parlamentet.

(Applåder)

Jag vill verkligen tydliggöra detta så att vad som troligen kommer att bli den största tvistefrågan under ert ordförandeskap är helt klart mellan oss redan från början. Vi förväntar oss institutionell tydlighet, vi förväntar oss ett socialpolitiskt åtagande och jag räknar med att vi kommer att hålla med er när det gäller klimatpolitiken.

Herr talman! Bara för er skull har jag hållit min talartid exakt. Ni kommer att se att mina sex minuter tar slut om några sekunder. Ni kommer inte att behöva tillrättavisa mig – jag visste att det var det ni tänkte göra och jag ville inte ge er det nöjet.

(Applåder)

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! För det första vill jag säga till Fredrik Reinfeldt att gruppen Allianser liberaler och demokrater för Europa till fullo ställer sig bakom det svenska ordförandeskapets prioriteringar, det vill säga ratificeringen av Lissabonfördraget, som vi naturligtvis förväntar oss ska genomföras snabbt och fullständigt, förberedelserna inför toppmötet om klimatförändringar i Köpenhamn som redan har nämnts och som är en prioritering som vi helt delar, och slutligen också Stockholmsprogrammet.

Dessutom, och detta är temat för mitt anförande, herr Reinfeldt, vill jag hänvisa till en fråga som tas upp i varje inlägg här i parlamentet – kampen mot den ekonomiska och finansiella krisen – för att säga till er att ni kommer att leda Europeiska rådet vid en mycket bestämd tidpunkt. Det är bra att det är Sverige som är ordförande för rådet eftersom ni har särskild erfarenhet på detta område. Under 1990-talet upplevde Sverige exakt samma ekonomiska kris som vi nu upplever i hela Europa och i hela världen. Ni har upplevt en kris inom fastighetssektorn. Under 1990-talet hade ni också en finanskris och ni löste alla dessa problem genom att direkt ta itu med problemen inom finanssektorn.

Mitt budskap till er är att ni måste agera på precis samma sätt i dag på EU-nivå, eftersom det är vad vi saknar. Vi försöker bekämpa den ekonomiska och finansiella krisen genom 27 olika strategier i de olika länderna. Det kommer aldrig att lyckas.

Vi förväntar oss att ni använder er erfarenhet från Sverige, eftersom det Sverige gjorde var en framgång, till skillnad från Japan, som har varit ekonomiskt stillastående under lång tid. Sverige tog sig ur krisen eftersom ni omedelbart hanterade problemen inom finanssektorn, något som för närvarande inte görs i EU. Tanken är att Storbritannien kan nationalisera sina banker medan andra – särskilt Frankrike – kan rekapitalisera dem. I Tyskland pågår arbetet med att skapa avvecklingsenheter, "bad banks", medan man i Beneluxländerna gör lite av varje på samma gång. Resultatet är att det inte finns någon enhetlig strategi. Förenade staterna stabiliserar sina banker och undanröjer de dåliga verksamheterna samtidigt som vi fortsätter att ha problem.

Min uppmaning till er är därför att ni använder er erfarenhet för att presentera en enhetlig räddningsplan för EU:s finanssektor som ska utgöra grunden för den ekonomiska återhämtningen. Utan en sådan plan kommer det aldrig att ske någon ekonomisk återhämtning, bankerna kommer inte att börja låna ut pengar igen, och så vidare. Detta måste vara er främsta prioritering.

(EN) Den andra punkten är att vi hoppas att ni, tillsammans med kommissionen, också kan lägga fram en ny återhämtningsplan, eftersom 27 olika återhämtningsplaner inte kommer att leda till de resultat som behövs under de kommande åren. Det är helt nödvändigt att rådet och kommissionen tillsammans tar ledningen i detta. Jag vet att det nu finns 27 återhämtningsplaner på nationell nivå men vi ser ett antal protektionistiska åtgärder inom dessa nationella planer. Det är ert ansvar, herr Reinfeldt, att säga till era kolleger att ett bättre sätt att hantera detta är att tillsammans med kommissionen utarbeta en enhetlig återhämtningsplan och att investera i hållbar energi och i den nya ekonomin.

Med er erfarenhet från Sverige under 1990-talet är ni rätt man på rätt plats för att göra det som vi hittills inte har gjort, det vill säga att utarbeta en enhetlig EU-strategi för att bekämpa denna ekonomiska och finansiella kris.

(Applåder)

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Reinfeldt, herr Barroso! Min kollega Martin Schulz sade allt som finns att säga om de institutionella betänkligheter som min grupp länge har haft när det gäller det kommande valet av kommissionens ordförande. Vi instämmer i vad han sade. Vi vill att hela kommissionen och all personal på hög nivå inom EU ska väljas enligt villkoren i Lissabonfördraget och vi kommer inte att vika en tum på denna punkt. Emellertid, herr Barroso, vill jag passa på att förklara de politiska skälen bakom min grupps tvivel och dess åsikt att ni ur politisk synvinkel inte är kapabel att göra vad som krävs i den aktuella situationen i EU.

Ta till exempel det ofta nämnda behovet av en ny reglering av finansmarknaderna. Vi har haft G8-toppmöten, G20-toppmöten, förlängda G8-toppmöten, EU-toppmöten. Hur långt har vi kommit? Vi kan se på var vi står i dag och jämföra med monopolspelet, som vi alla känner till. Bankerna har återupprättats, de har passerat "gå" och kom inte i fängelse, de har tagit hundratals miljoner med offentligt godkännande och började sedan helt enkelt spela från början. Jag tror inte att folk är domedagsprofeter när de menar att nästa krasch blir oundviklig som en följd av detta. Herr Barroso! Vad hände med er kraftfulla insats? Var är era konkreta resultat? Vi har inte sett något prov på dem.

(Applåder)

När det gäller klimatpolitiken, vet ni att vi inom gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen under hela vår EU-kampanj har förespråkat en "Green New Deal". Vi är fullständigt övertygade om att det är helt fel att göra som ni upprepade gånger har gjort under de gångna fem åren, nämligen att spela ut ekonomiska strategier mot miljö- och klimatstrategier. Vi anser att detta verkligen hör hemma i det förgångna och att det måste upphöra. Vi måste tänka på ekonomisk utveckling på ett hållbart sätt och vi måste se till att klimatskyddsmålen är anpassade till miljömålen. Detta kommer att gynna ekonomin och det kommer att skapa tusentals eller

till och med miljontals arbetstillfällen. Andris Piebalgs har än en gång, i sin undersökning under de senaste månaderna, visat att detta gäller för energisektorn. Enligt vår erfarenhet har ni inte förutsättningar att kunna utveckla denna "Green New Deal".

Sammanfattningsvis kan jag bara säga att européerna under de senaste månaderna har haft en framträdande plats på den internationella arenan, i frågan om klimatskyddet. En anledning är att de har börjat tveka – hur långt vill vi egentligen gå med minskningsmålen? En annan anledning är också deras nya snålhet och detta gäller tyvärr också Sverige. Inrättandet av den internationella klimatskyddsfonden för de fattigare länderna har gått extremt dåligt. Det är fortfarande en hemlighet att Sverige vill ta pengar från utvecklingsmedlen, bland annat, för att använda för detta klimatskydd. Det är ett nollsummespel och ur de fattigare ländernas synvinkel är det totalt oacceptabelt. Vi måste snabbt komma till rätta med denna nya snålhet och tvekan inom EU.

(Applåder)

Slutligen, herr Reinfeldt, kan jag säga något positivt. Vi är beredda att kämpa tillsammans med er om den nya definitionen av Lissabonstrategin och att samarbeta med er om detta. Ni har sagt att ni kommer att göra detta innan året är slut. Vi ska hjälpa er med detta. Vi kommer också att stödja er om ni vill göra mer när det gäller Östeuropa och Ryssland, men inriktningen för en verklig klimatpolitik får inte bara vara en fråga om rubriker, det måste också korrigeras i den finstilta delen av Sveriges program.

(Applåder)

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Först vill jag uppriktigt gratulera till gårdagens val, valet av en utmärkt talman – parlamentets nye ledare. Ni vet mycket väl att jag gör det som polsk politiker men också som privatperson. Som ni vet var det tack vare er som jag träffade min fru och det är ändå det viktigaste som hänt mig i mitt liv. Jag gratulerar och önskar er stor framgång i ert arbete.

Gruppen Europeiska konservativa och reformister lyssnade noga till ert tal, herr statsminister, och jag är glad över att kunna säga att vi delar era synpunkter i väldigt många frågor. Särskilt viktigt är ert tillkännagivande av aktiva åtgärder för att hantera krisen. Den ekonomiska krisen, som är den värsta kris som vår civilisation har upplevt sedan 1930-talet, skapar obefogad ängslan i hela Europa – i fattigare länder och i rikare, i länder i norr och i söder. Jag är glad över att ni har tillkännagett en aktiv kamp mot krisen och jag är glad över att ni kan se prioriteringar som vi också delar – större frihet för marknaden, mindre reglering, större ekonomisk frihet, större öppenhet för frihandel. Det handlar här om recept på ekonomisk tillväxt för vår världsdel, för vårt EU.

Vi delar också er övertygelse om att hanteringen av klimatförändringarna är en viktig fråga. Jag vet att ni har djärva åsikter i denna fråga och jag vill uppmuntra er att vara djärv på detta område. Klimatförändringsfrågan visar mycket tydligt att vi i dag inte bara lever i ett enhetligt EU utan också i en enhetlig värld där hoten är gemensamma för alla och måste hanteras effektivt.

Jag är mycket glad över att ni tog upp kampen mot brottsligheten som ett allvarligt problem i EU. Då Sverige redan är en betydande kraft när det gäller deckarromaner, är jag övertygad om att vi under er ledning också kommer att kunna bekämpa brottsligheten med framgång.

Det är ytterst viktigt och jag är glad över att både ni och er utrikesminister nyligen har nämnt att ni vill vända blicken mot våra grannländer och ha vad jag hoppas kommer att bli en välvillig syn på EU:s utvidgning. Vi får inte glömma att det på andra sidan av EU:s östra gränser finns länder som har rätt till att vara en del av det område av demokrati och välfärd som vi i dag är en del av.

Jag måste tyvärr säga att det finns en punkt där min grupp inte är överens med er. Detta rör frågan om ratificeringen av Lissabonfördraget. Ni talade om demokrati i samband med Lissabonfördraget och det gjorde ni rätt i. Man bör komma ihåg att det var i en demokratisk folkomröstning som irländarna förkastade Lissabonfördraget. Eftersom vi har respekt för demokratin bör vi respektera irländarnas röst.

Herr statsminister! Jag hoppas att era prioriteringar, som i mycket stor utsträckning delas av ECR-gruppen, kommer att göra det möjligt för er att effektivt leda EU och att effektivt hantera den kris som i dag är vårt största problem.

(Applåder)

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, statsminister Reinfeldt, mina damer och herrar! Det svenska ordförandeskapet har lagt fram ett ambitiöst arbetsprogram som inkluderar ett förslag om större öppenhet. Öppenhet krävs särskilt när man bekämpar den kris som vi för närvarande genomgår.

Många tror att krisen har orsakats långt borta i USA, av några bankdirektörer som sägs vara giriga. EU-medlemsstaternas regeringschefer verkar inte ha haft något att göra med krisen. De är oskyldiga i sammanhanget. De som gottar sig åt att vara oskyldiga gör inget för att bekämpa krisen. Jag anser att öppenheten också bör handla om att man talar om de politiska misslyckanden som bidrog till krisen och även om bankdirektörer, givetvis. Öppenhet är modernt i kasinokapitalismen.

Vi är ivriga att se vad som sker med Östersjöstrategin och jag ställer mig bakom rådsordföranden om han väljer att fokusera på dialog med Ryssland. Vi vill också att EU stöder president Barack Obamas och president Dmitrij Medvedevs uttåg om kärnvapennedrustning. EU bör dra nytta av denna nya möjlighet till nedrustning.

Det svenska ordförandeskapet vill ytterligare harmonisera asylrätten och göra EU mer attraktivt för migrerande arbetstagare. Asylpolitiken ska vara nära kopplad till utvecklingspolitiken. Detta är bra enligt vårt synsätt, men vid EU:s rigoröst vaktade yttre gränser, särskilt vid Medelhavet, dör tusentals människor varje år när de söker en fristad från förföljelse, fattigdom, naturkatastrofer och krig. Trots kostsamma gränskontroller och övervaknings- och datainsamlingssystem för att förhindra olaglig invandring, efterlyser gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster en mänsklig behandling av flyktingar och invandrare och en förändring i ekonomi- och handelspolitiken för att effektivt bekämpa de faktorer som får folk att bli flyktingar över huvud taget.

Det svenska ordförandeskapet fokuserar på mer inkluderande arbetsmarknader för att skapa full sysselsättning och vill därför inleda reformer av arbetsmarknaden och vidta åtgärder för jämställdhet mellan könen. Också vi är positiva till en strategi för goda arbetsrutiner, där man kommer att stödja löneökningar och införa en lagstadgad minimilön för alla i de 27 medlemsstaterna. Vi vill se att EU enas om mål för minimilönen som uppgår till minst 60 procent av den nationella genomsnittslönen, för att förhindra att folk hamnar i fattigdom trots att de har ett inkomstbringande arbete.

Jag välkomnar särskilt vad ni sade om Cypern och jag önskar er all framgång i genomförandet av era ambitiösa klimatmål.

Francesco Enrico Speroni, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag uppskattade att det svenska ordförandeskapet betonade frågor som berör medborgarna, våra väljare, nämligen miljön och klimatförändringarna, finanskrisen, bevarandet av arbetstillfällen och kampen mot brottslighet. För att göra ett bra arbete måste vi vara i harmoni med dem som röstade för oss. Vi är vare sig bättre eller sämre än våra väljare men jag menar att det är viktigt att agera i enlighet med deras önskemål och dessa punkter verkar vara i linje med vad jag nämnde.

När vi går vidare måste vi naturligtvis omsätta förslagen i konkreta åtgärder och här kommer vi att konfrontera varandra framför allt i medbeslutandeförfarandet, eftersom vi i parlamentet och ni i rådet ska fastställa de regler som kommer att styra våra väljares liv, angelägenheter och intressen. Jag anser att det är vår grundläggande uppgift som lagstiftare.

Vi måste övervinna den förtroendekris som utan tvekan finns. Den dåliga uppslutningen vid valet till Europaparlamentet är en följd av denna kris, och för att lösa detta problem måste vi agera helt enligt våra väljares vilja. Vi kanske också måste undvika att göra jämförelser. Ert land gränsar till Norge. Jag bor nära Schweiz. De ligger utanför EU men de mår bra ändå. De har samma problem, men de har det inte sämre än vi. Här är det viktigt att inse och visa att EU är något värdefullt.

Jag ser detta som en stor utmaning, men jag tror samtidigt att vi med allas hjälp kan visa att EU inte är något som ska uthärdas utan att det bör vara en möjlighet för befolkningen och medborgarna.

Barry Madlener (NI). – (NL) Det nederländska frihetspartiet har kommit in i Europaparlamentet för att kämpa för nederländska medborgare och för att ta tillbaka det alltför höga belopp som Nederländerna har betalat till detta pengafrossande och byråkratiska EU. Frihetspartiet valdes in i Europaparlamentet av nederländska väljare för att tydliggöra de nederländska medborgarnas åsikt att EU:s utvidgning redan har gått för långt.

Herr talman! Europaparlamentet ägnar sin tid åt att reglera frågor som bör avgöras i medlemsstaterna. Vårt parti anser att EU bara bör ägna sig åt frågor som gäller ekonomiskt och monetärt samarbete. Det är med

nederländska intressen i tankarna som vi kommer att hålla ögonen på det svenska ordförandeskapet, eftersom det inte gör något för de nederländska medborgarna. Ni vill bara gå vidare med EU-konstitutionen, som nederländska väljare förkastade och som är till 99 procent identisk med Lissabonfördraget. Ni gör heller inget åt den oerhört dyra förflyttningen varje månad från Bryssel till Strasbourg. Ni har inte ens satt upp frågan på dagordningen. Varför inte? Det kostar tusentals miljoner euro och de enda som uppskattar detta är kanske de på IKEA, som får en chans att sälja flyttlådor och extra skåp.

Vi vill också att förhandlingarna med Turkiet omedelbart upphör. Turkiet är ett muslimskt land och den muslimska ideologin står helt i strid med vår västerländska kultur. Dessutom är Turkiet inte alls ett europeiskt land utan ett asiatiskt land, och Turkiets medlemskap skulle än en gång kosta de nederländska medborgarna en massa pengar. Turkiet kan vara en bra granne men det hör inte hemma inom den europeiska familjen. Frihetspartiet står för ett EU med självständiga stater, men det som sker under det svenska ordförandeskapet är ytterligare steg mot en federal superstat där medlemsstaterna får bestämma mindre och mindre över sina egna frågor. Därför hoppas vi att irländarna kommer att ha mod nog att åter rösta nej till Lissabonfördraget. Irlands befolkning har nu möjlighet att agera som en röst för EU:s befolkning. På frihetspartiets vägnar vill jag fråga er vilka slutsatser det svenska ordförandeskapet kommer att dra av resultatet i Irlands folkomröstning.

Fredrik Reinfeldt, rådets ordförande. – Herr talman! Låt mig först gratulera er alla kollektivt till att ha blivit valda till gruppleadare. Jag vet att flera av er har blivit valda med mycket starkt stöd. Jag vet t.ex. att Martin Schulz blev omvald med mycket starkt stöd i den socialdemokratiska gruppen. Det är viktigt att starkt kunna representera sina respektive grupper.

Jag har väldigt mycket välkomnat den dialog som vi har haft och de konsultationer som jag fick i uppgift av Europeiska rådet under junimötet att inleda. Det har gjorts av EU-minister Cecilia Malmström. Det har också gjorts av mig själv både i telefonkontakter och också vid det möte som vi hade på en skärgårdsbåt när vi rörde oss genom vatten i Stockholm och då satt och diskuterade den uppkomna situationen. Jag hade fått i uppdrag att undersöka möjligheten att välja José Manuel Barroso, utpekad av Europeiska rådet, till kommissionens ordförande för en andra mandatperiod.

Flera av de frågor som ni berörde är de huvudfrågor som vi vill arbeta med under det svenska ordförandeskapet. Låt mig säga att vi sätter jobben främst. Vi vill se ett Europa där fler får arbete. Diskussionen måste utgå från hur man åstadkommer det. Jag tror precis som Joseph Daul påpekade att det handlar om innovation och utbildning, dvs. det som i grunden driver företagandet och möjliggör anställningsbarhet. Jag tror att Martin Schulz har rätt i att vi ska akta oss för att få ett Europa där vi konkurrerar med dåliga villkor. Den diskussionen har vi i Sverige, och den har vi runtom i Europa. Det är ingen bra utgångspunkt att försöka möta konkurrens med att ha låg eller ingen lön, utan det är med bra villkor som vi vill möta framtida konkurrens.

Låt mig nämna några andra saker som jag ser som mycket viktiga för att styra Europa genom krisen. Jag har sett hur kommissionen – och tycker själv att det är viktigt – har fått försvara den inre marknadens princip i en tid då många försöker rucka på den och få in protektionism. Det är så lätt att lyssna till dem som säger "Varför räddade ni inte jobben i just det här landet?", utan att se konsekvenser av om alla skulle agera likadant. Då skulle vi i grunden släcka ner frihandeln och möjligheten att ha gränsöverskridande handel. Det som i grunden har skapat rikedom och välstånd skulle mycket snabbt gå förlorat om vi inte på detta sätt har stått emot ropen på protektionism. Att slå vakt om den inre marknaden och den fria rörligheten tror jag är en viktig utgångspunkt för att säkerställa jobben.

Jag tror också mycket på det som har nämnts av flera av er, t.ex. att investera i människors kunskaper och säkerställa att det finns rörlighet i arbetsmarknaden. Jag tror exempelvis att just den fria rörligheten, också över gränser, är ett sätt att hantera det.

Jag tror precis som Martin Schultz, Rebecca Harms och Joseph Daul nämnde att det här också är tillfället att möta detta med en grön utveckling, att få fram de lågutsläppsekonomier som vi talar om världen över som ett sätt att också komma ur krisen. Det är viktigt hur vi styr finansiering och hur vi investerar. Jag vill också säga – jag håller med Guy Verhofstadt på den punkten – att våra svenska erfarenheter av vår krishantering under 90-talet var att inte tro att detta på ett bra sätt blandar sig med att tappa greppet om de offentliga finanserna. Jag har lärt mig att när underskotten blir stora och när det ska saneras är det människor med små marginaler och de som är mest beroende av välfärdsinstitutioner som får stå tillbaka. Därför är en politik som är aktsam om de offentliga finanserna en bra politik för människor som är fattiga eller som lever med små marginaler.

När det gäller klimatfrågan, som kommer vara vår huvudfråga att arbeta med inför Köpenhamnstoppmötet, vill jag säga att det stämmer att det finns mycket kvar att göra. Tiden är knapp.

Jag vill säga till Rebecca Harms att det är ovanligt att vi i Sverige får kritik för våra biståndsåtaganden. I Europa går i genomsnitt 0,4 procent av bruttonationalinkomsten till sådana åtaganden. Sverige är ganska unikt på så sätt att en procent av vår bruttonationalinkomst går till utvecklingsstöd. För mig hänger dessa frågor ihop. Vi har haft en egen genomgång under ledning av vår biståndsminister inom ramen för FN:s insatser. Vi har då analyserat just hur vi måste tänka klimatomställning i vårt utvecklingsarbete. Det går inte att bedriva utvecklingsinsatser om man inte samtidigt ser klimatomställningen och hur den redan påverkar fattiga delar av vår jord. Därför kan vi inte separera och säga att här är utvecklingspolitiken och där borta är klimatpolitiken, utan de hänger ihop och måste samverka.

När det gäller fördraget och till Martin Schulz vill jag säga att min roll är att se till att det finns ett fungerande europeiskt ledarskap i en svår tid. Vi måste kunna leverera svar till de medborgare som vill se oss agera mot finanskris och i klimatfrågor. Vi är alla politiskt verksamma och vet att i den politiska miljön, där vi blir inåtblickande och diskuterar namn och ledarskap, så uppfattar våra medborgare det som om vi har vänt ryggen mot dem. Vi tittar inåt.

Därför gör jag vad jag kan i min roll. Jag har i uppdrag från Europeiska rådet att säkerställa att vårt samarbete och vår respekt för den integritet som finns hos Europaparlamentet förenas av att vi är tydliga – det gäller både i form av Nice- och Lissabonfördrag – och nominerar en kandidat till posten som kommissionens ordförande. När det gäller José Manuel Barroso är det viktigt att konstatera att han hade ett enhälligt stöd i Europeiska rådet, att han var välkänd som kandidat och presenterad för väljarna redan före valet. Det gjorde det naturligtvis enklare för mig att agera – naturligtvis med respekt för att Europaparlamentet kommer att få tillfälle, när ni anser er vara redo att fatta beslut, att säga ja eller nej till den nominerade kandidaten från Europeiska rådet. Under tiden finns det tid för diskussioner, vilket jag vet att även José Manuel Barroso har förklarat, och för att föra den typ av samtal om hur den europeiska politiken ska utvecklas under de kommande åren. Jag hoppas att detta nu ska kunna gå att förena enligt den överenskommelse som har slutits. Det är vad Europas väljare nu förväntar sig, och därmed kan vi agera starkt tillsammans.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman! Några viktiga frågor har ställts. Jag ska försöka besvara dem mycket kort.

För det första Martin Schulz' viktiga fråga angående fördragen. Han berörde särskilt kommissionens roll som fördragens väktare. Vi i kommissionen anser att de gällande fördragen bör respekteras. Det gällande fördraget är Nicefördraget. Alla ni som sitter här valdes enligt Nicefördraget. Om kommissionens ordförande väljs nu kommer han naturligtvis att väljas liksom er, enligt Nicefördraget.

Med detta sagt hoppas jag att vi kommer att få Lissabonfördraget. De nödvändiga anpassningarna kommer att behöva göras när det gäller parlamentets sammansättning, som inte längre kommer att vara densamma med Lissabonfördraget, eftersom det kommer att bli vissa förändringar, och samma sak kommer att behöva göras med kommissionen. Inte desto mindre följde Europeiska rådet alla aspekter av ert betänkande – Jean-Luc Dehaenes betänkande – som antogs med en överväldigande majoritet. Innan Europeiska rådet formaliserade sitt beslut genomförde det samråd, där man också – för första gången – beaktade resultatet i valet till Europaparlamentet, för att inte nämna att det hade varit en kandidat som stöddes av en politisk kraft.

Uppgiften är nu att få Europaparlamentets godkännande. Jag vill i dag upprepa vad jag redan har uppgett i en skrivelse till Europaparlamentets talman. Jag är redo att diskutera innehållet i riktlinjerna för nästa kommission med alla politiska grupper som vill diskutera dem. I vilket fall som helst är detta är min hållning i de institutionella frågorna.

På ett politiskt plan vill jag betona en mycket viktig punkt. Jag ser det som viktigt att koppla valet av kommissionens ordförande till det demokratiska val som har ägt rum, ert val. Ni har valts genom Nicefördraget och det är min åsikt att kommissionens ordförande också bör ha denna legitimitet, vilket på sätt och vis bör vara en följd av detta demokratiska val.

Mot bakgrund av den ekonomiska och finansiella krisen – och jag tror absolut att de som är för ett starkt EU och en stark kommission kommer att instämma – bör frågan om kommissionens ordförande inte lämnas olöst i väntan på den slutliga ratificeringen av Lissabonfördraget, som vi alla vill ha – åtminstone en majoritet av oss – eftersom vi inte vet när detta fördrag kommer att träda i kraft. Att lämna Europeiska kommissionen och dess ordförandeskap i ett tillstånd av ovisshet under en ekonomisk kris, en finansiell kris och en social kris, då vi har mycket viktiga förhandlingar framför oss i Köpenhamn, förefaller inte vara särskilt klokt. Hur som helst är det upp till Europaparlamentet att fatta beslut och jag är redo att delta i en demokratisk debatt såsom jag faktiskt gjorde för fem år sedan.

(EN) På den andra frågan om finans och ekonomi och med tanke på vad Guy Verhofstadt sade kan vi alla ha högre ambitioner. I denna fråga delar jag er ambition. Men vi kan inte säga att vi inte antog någon europeisk ekonomisk återhämtningsplan, och det var vad medlemsstaterna maximalt accepterade.

Kommissionen föreslog mer, men detta var vad våra medlemsstater accepterade. Jag vill uppmärksamma er på att vissa medlemsstater – som inte var mindre inflytelserika i den begynnande krisen – föreslog att vi inte skulle ha någon samordningsplan alls. Andra medlemsstater föreslog en finanspolitisk stimulans på 1 procent, kommissionen kom omedelbart med förslaget på 1,5 procent och de automatiska stabilisatorerna var i realiteten på omkring 5 procent. Frånsett detta fattade vi dessa viktiga beslut om betalningsbalansstöd till vissa medlemsstater som inte ingår i euroområdet och även om vissa initiativ på global nivå.

Så ni kan räkna med att kommissionen gör allt den kan för att främja EU-nivån och en gemensam strategi. Det får inte råda några tvivel om detta. Men låt oss samtidigt vara ärliga mot oss själva. Vi är inte Förenta staterna – vi är inte en integrerad nationalstat – så naturligtvis har vi olika situationer. Man kan inte begära att Tyskland och Lettland ska göra samma sak. Vi har länder i EU som mottar betalningsbalansstöd, så naturligtvis kan vi inte ha en strategi som passar för alla. Vi måste ha en gemensam strategi men med specifika nationella svar eftersom det är den verklighet som vi står inför i EU och som vi kommer att stå inför i framtiden.

Vi har i huvudsak nationella budgetar. Så jag delar ert synsätt om att ha en mer samordnad europeisk plan för att komma ur denna kris och skapa den typ av smarta miljövänliga tillväxt som vi vill ha. Men samtidigt måste vi acceptera att vi har 27 olika nationella budgetar, vi har 27 finansministrar, vi har 27 nationella banker utöver vår Europeiska centralbank och det är mycket viktigt att stärka euron och att föra en hållbar ekonomisk och finansiell politik. Om inte kommer vi att utsätta euron, en av den europeiska integrationens största framgångar, för risker.

Slutligen, i fråga om klimatförändringarna kan vi än en gång alltid ha högre ambitioner. Men för mig var det mycket viktigt att statsminister Fredrik Reinfeldt var med mig nyligen i L'Aquila, när vi hörde FN:s generalsekreterare säga: "Ni är ett lokomotiv för världen". Vi kan alltid ha högre ambitioner, men EU leder kampen mot klimatförändringarna i världen.

Ingen är mer ambitiös än vi, så visst skulle jag åtminstone förvänta mig ett ord av erkännande för det arbete som kommissionen har gjort, tillsammans med våra medlemsstater, för att lägga fram ambitiösa förslag. Låt oss nu försöka övertyga andra, eftersom vi behöver andra, eftersom problemet med klimatförändringarna inte bara är ett europeiskt problem, utan ett problem för hela vår jord. Med ert stöd tror jag att vi kan uppnå goda resultat vid Köpenhamnskonferensen.

(Applåder)

Gunnar Hökmark (PPE). - Herr talman! Som svensk är det med stolthet som jag lyssnar på det svenska ordförandeskapets prioriteringar och dessutom kan hälsa Sveriges statsminister välkommen tillbaka hit än en gång.

De utmaningar vi har är rätt betydande. Vi har 20 år av fantastisk mirakulös omvandling av Europa bakom oss, som har lett till att vi idag har en av de tidiga företrädarna för frihetsrörelsen Solidaritet som talman för Europaparlamentet. Det är ideal som demokrati, frihet, rättsstat, marknadsekonomi som har gett oss 20 år av fantastisk utveckling.

Nu lever vi i en ny omvandlingens tid med ett nytt fördrag, klimatfrågan som ställer krav på en konsekvent politik som kan ha global genomslagskraft och den ekonomiska krisen. Då är det viktigt att vi har ett ordförandeskap, men också ett parlament, som är förmöget att se till att vi får stabilitet när det gäller offentliga finanser, stabilitet när det gäller den inre marknaden och stabilitet när det gäller öppenhet för handel och rörelse över gränserna som kan bidra till att få oss ut ur krisen.

Jag skulle vilja sätta perspektivet ytterligare ett steg framåt. De beslut som vi nu lägger grunden för genom det svenska ordförandeskapet och i detta parlament kommer också att avgöra hur Europa och Europeiska unionen kommer att se ut efter krisen – vilken dynamik vi kommer att ha på de finansiella marknaderna och vilket förtroende och trovärdighet de kommer att ha och vilket utrymme vi kommer att ha för innovation och företagande, för investeringar och nya jobb.

Om det var en sak som valet till Europaparlamentet visade så är det att Europas medborgare vill ha mindre byråkrati och regleringar och mer öppenhet – över gränserna och ut gentemot världen. Det är den öppenheten som kommer att vara avgörande för Europas förmåga att vara en ledande kraft för de värden som för 20 år sedan började omvandla Europa och som vi kan bidra till i världen med.

(Applåder)

Marita Ulvskog (S&D). - Herr talman! Jag vill först tacka den svenske statsministern för presentationen av vad han och hans regering vill göra under det närmaste halvåret.

Vi vet att utgångsläget är tufft, krisen är djup. Det handlar om jobben, det handlar om dramatiskt växande klyftor, det handlar om en ungdomsgeneration som går rakt ut i arbetslöshet och det handlar förstås om miljö- och klimatkrisen.

Det här har också beskrivits av statsminister Fredrik Reinfeldt, men det som överraskar är slutsatserna. Det som lyfts fram som den centrala frågan för det svenska ordförandeskapet är inte jobb eller investeringar, utan medlemsländernas förmåga att upprätthålla budgetdisciplin. På väg mot 27 miljoner öppet arbetslösa i EU så är det alltså det tydligaste beskedet från det svenska ordförandeskapet: budgetdisciplin. Det är illa, och också oroande.

Här har Reinfeldts parti – i motsats till vad som tidigare sagts här – ett historiskt inrikespolitiskt tungt bagage att bära på. Den förra konservativa svenska regeringen ledde Sverige in i ett ekonomiskt sönderfall, och det var en socialdemokratisk regering som fick ägna tio år till att sanera de offentliga finanserna. Men gamla inrikespolitiska tillkortakommanden kan ju inte få bestämma dagordningen för hela EU i ett läge när vi befinner oss i allvarig kris. Det som krävs är stora investeringar i jobb, utbildning och grön omställning, inte att man med budgetdisciplin sätter anorektiska ekonomier på svältkur.

Europafackets generalsekreterare John Monks har också uttryckt oro över att den sociala dimensionen i det svenska ordförandeskapet är så lågt prioriterad. Mest vackra ord, säger Monks, väldigt lite av reella planer. Vi känner samma oro i min partigrupp och det omfattar också löntagarnas fackliga rättigheter, som Martin Schulz redogjorde för i sitt inlägg. Efter Laval domen och efter Viking-, Rüffert- och Luxemburgdomarna så har löntagarnas villkor försämrats. Deras rättigheter har försvagats.

Vad jag och min grupp vill ha från det svenska ordförandeskapet är ett konkret åtagande om att EU:s löntagare ska få sina fulla fackliga rättigheter tillbaka. De fackliga rättigheterna måste gå före den fria rörligheten. Det måste vara väldigt tydligt. Vi vill inte leva i ett Europa där krisen möts med budgetdisciplin och med konfrontation. Står denna fråga på dagordningen över huvud taget, vill jag fråga den nye ordföranden, statsminister Fredrik Reinfeldt.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman! Vi står inför två frågor. Den första frågan är krisen. Som alla vet behöver vi ett konsekvent och gemensamt svar på den ekonomiska och sociala krisen, det vill säga en europeisk återhämtningsplan för att öka investeringarna och främja sysselsättningen. I dag måste EU verkligen visa att det är mer uppmärksamhet och närmare våra medborgare när det gäller deras problem. EU måste göra mer för att hjälpa dem som drabbas av krisen. I detta perspektiv är situationen brådskande.

Den andra frågan handlar om den nya utvecklingsmodell som måste komma efter krisen. Det måste vara en enklare, mer rättvis och mer hållbar modell, där vi ser till att finansien tjänar realekonomin, utvecklar nya former av solidaritet mellan européerna, tar hänsyn till de sociala och miljömässiga utmaningarna i den internationella handeln och radikalt reformerar våra förbindelser med världens fattigaste länder, och här tänker jag särskilt på Afrika.

Utöver dessa båda viktiga frågor finns det ett demokratiskt krav som gäller den process där ni, det svenska ordförandeskapet, har ansvaret. Cecilia Malmström – som jag är glad över att välkomna i dag – vet bättre än någon annan att det finns vissa betydande skillnader mellan Nicefördraget och Lissabonfördraget i fråga om utnämningsförfarandet: enkel majoritet å ena sidan och kvalificerad majoritet å andra sidan, en utnämning å ena sidan och en nominering å andra sidan, samt ett annat antal kommissionsledamöter beroende på fördrag. För min del ber jag er verkligen att se till att fördragets anda och ordalydelse respekteras. Detta faller inom ert behörighetsområde och det är mycket viktigt för våra institutioners trovärdighet. Tack på förhand.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Herr talman! Gratulationer till er utnämning! Jag vill först berömma regeringen för att ni har ett ärligt engagemang för Östersjön och där hoppas jag att vi kommer vidare. Ni har också en förvånansvärt bra klimatretorik. Vad jag nu efterlyser är givetvis klimatpraktik också. Ni talar ofta om att Europa och Sverige står för en liten andel av jordens utsläpp, men om vi bara är åtta procent av jordens befolkning i EU-länderna, och släpper ut 30 procent, då är det också vårt ansvar att ta en stor del av klimatarbetet på allvar. Det är här jag saknar de konkreta frågorna.

Hur går ni vidare med IPPC-direktivet om industriella utsläpp? Hur går ni vidare med illegal avverkning? Hur går ni vidare med energieffektivitetsnormer för byggnader och hur går ni vidare med att flyget inte kan fortsätta att släppa ut och slippa betala de 14 miljarder euro i energiskatt som de borde betala?

Sen vill jag också ta upp Stockholmsprogrammet och Acta. Beträffande Acta måste se till att här blir öppenhet. Tyska författingsdomstolen har sagt att länderna måste få mer inflytande, att parlamenten måste få mer inflytande. Vi behöver öppenhet i Acta-förhandlingarna. Vi kan inte gå ensidigt mot övervakning. Samma sak gäller min hemstad, och Stockholmsprogrammet. Låt det bli ett namn som förknippas med EU:s övergång från terrorparanoia till mänskliga fri- och rättigheter och med att asylrätten förstärks och integriteten skyddas. Då har vi nått framgång med det.

Vicky Ford (ECR). - (EN) Herr talman! Jag vill gratulera det svenska ordförandeskapet för att det prioriterar de ekonomiska utmaningarna. När vi har en ekonomisk osäkerhet är vår förmåga att möta andra utmaningar uppenbart försvagad. Ni gör rätt i att prioritera behovet av att återupprätta de offentliga finanserna. De ovanligt höga statsskulderna utgör stora och långsiktiga hot som kan kvarstå under många årtionden om vi inte tar itu med dem nu. Men att återställa finansinstitutionernas hälsa är också väsentligt för att återupprätta konsumenternas förtroende och återställa den ekonomiska tillväxten, för att inte tala om skattebetalarnas pengar.

I samband med era prioriteringar tar ni upp vikten av tillsynssystem. Jag skulle vilja tillägga att tydliga regler är avgörande. Som vi alla vet är dessa industrier globala industrier. Kapitalet, talangen och de enskilda företagen är mycket flytande. De behöver fungerande och bestämda lagstiftningsprogram, prioritering av lagstiftningen och tillfredsställande samråd.

Jag välkomnar ert åtagande att arbeta parallellt med G20. Om vi kommer ur takt och går framåt på ett ensidigt sätt inom EU riskerar vi att inte bara att utsätta låntagare och investerare för en konkurrensnackdel utan också att industrier utlokaliseras sin verksamhet utanför ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Herr talman! Först vill jag naturligtvis gratulera till talmansuppdraget och samtidigt tacka för de intressanta åsiktsutbyten vi hade under valperioden. Herr statsminister och kolleger! Jag tackar för redogörelsen för ordförandeskapets program. Jag är övertygad om att det svenska ordförandeskapet organisatoriskt kommer att bli en stor framgång och att det kommer att skötas alldeles utmärkt av den kompetenta svenska statsförvaltningen.

Politiskt delar jag naturligtvis ordförandeskapets uppfattning om de två stora kriserna – den ekonomiska krisen och klimatkrisen – och det är de prioriterade frågorna, självklart. Men det jag saknar är en analys. Den ekonomiska krisen och klimatkrisen är ingen förutbestämd ödesutveckling. Kriserna har sin grund i politiskt fattade beslut. Det är positivt för det innebär att vi också kan lösa kriserna genom politiska beslut, men jag saknar en annorlunda, förändrad politik från ordförandeskapet. Det är samma ekonomiska politik som inte tar social hänsyn eller miljöhänsyn.

Det jag gemensamt med många av medborgarna saknar i programmet är löntagarnas rättigheter, som har fokuserats efter domarna i domstolen, och de sociala frågorna, där vi inte får några svar. Inte heller den välkända, progressiva jämställdhetspolitiken har vi hört någonting om. När det gäller Stockholmsprogrammet säger man att det ska skapa trygghet, men i praktiken är det ett kontrollsamhälle som växer fram, som hotar den personliga integriteten. Vi kan aldrig acceptera inskränkningar i asylrätten eller att våra fri- och medborgerliga rättigheter inskränks i det här programmet. Vi kräver en human asyl- och invandringspolitik.

Timo Soini (EFD). - (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Sverige har alltid respekterat de mänskliga rättigheterna och demokratin.

För ett tag sedan röstade svenskarna mot euron och ni har respekterat det beslutet trots att ni själv var klart positiv till euron. Därför är det ganska märkligt att Irland nu genast måste rösta igen om exakt samma fördrag.

Det nordiska och det svenska sättet innebär att man respekterar folkets röst. Jag önskar er lycka och framgång i den utmaning som ni nu står inför. Jag hoppas att ni kommer att respektera den nordiska demokratins värderingar när den är som bäst: inte genom tvång utan genom samarbete.

Jag är mycket glad över att ni nämnde Östersjön och jag stöder er till fullo i denna fråga. Östersjön har svårigheter. Den dör och den måste räddas. Den nordliga dimensionen har dock saknats i allt detta och jag hoppas att ni kommer att göra mycket för att främja den, trots att ni inte nämnde det.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Vi behöver en demokratisk revolution. Vi behöver djärva demokrater och i denna nya period behöver vi brådska om ett spännande, demokratiskt och verkligt effektivt EU.

Kreativa konstnärer och i synnerhet frilandskribenter kommer att spela en roll i fastställandet av värderingarna för detta nya EU. Deras ocensurerade fantasi kommer att kunna stoppa tillbaka den byråkratiska ande som vill förstöra demokratin i sin flaska. När allt kommer omkring är det spännande idéer som ligger till grund när sociala förändringar föds. De som kan erbjuda hoppfulla visioner som låter dessa idéer komma in i folks medvetande – svenskarna har varit särskilt bra på detta tidigare och i detta avseende har jag det största förtroendet för min tidigare kollega Cecilia Malmström – kan också väcka deras intresse för socialpolitiska frågor.

På detta sätt formulerade jag det avslutande stycket i min nya bok i början av den senaste valkampanjen, som förde med sig stora förändringar och som är kopplad till stora förhoppningar om att särskilt ni från Sverige med er goda demokratiska tradition och öppenhet nu kommer att uppmärksamma tidens tecken. Vi står inte bara inför den ekonomiska krisen, och här har svenskarna visat sin skicklighet genom att i stor utsträckning undvika denna. Vi har också behövt hantera en relativt hotfull svängning till höger. Därför tror jag fullt och fast att vi demokrater tillsammans måste stå upp för verklig öppenhet och särskilt måste vi vara samlade i kampen mot extremhöger.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

Corien Wortmann-Kool (PPE). – (NL) Varmt tack för de ambitiösa planer som ni har lagt fram för de kommande sex månaderna. Vi har höga förväntningar på er eftersom ni ända från början har ansetts försvara den europeiska integrationen och våra europeiska värderingar. Det är viktigt att de lösningar som vi lägger fram och som ni arbetar med för att ta oss ur denna ekonomiska kris stärker vår sociala marknadsekonomi.

Det är också viktigt att dessa lösningar inte bara främjar våra medborgare i dag och i morgon, utan också sörjer för våra barns framtid. Det är därför mycket viktigt att fortsätta utvecklingen mot en hållbar ekonomi och mot att förhindra klimatförändringarna. Det är bra att ni prioriterar detta så pass högt i ert program. Jag hoppas verkligen att era insatser på detta område bidrar till att få medlemsstaterna att närma sig varandra och att ni inför Köpenhamnskonferensen också lyckas få de största aktörerna på världsarenan att verkligen göra sitt för att hitta en lösning på klimatförändringarna.

Herr talman! Den sociala marknadsekonomi är också viktig när det gäller hållbara statsfinanser eftersom underskott i den offentliga sektorns finanser utgör en börda för kommande generationer. Därför är det viktigt att respektera stabilitets- och tillväxtpakten och det är bra att ni har sagt detta uttryckligen.

Ironiskt nog har finanskrisen fört Island närmare EU. Jag hoppas att det svenska ordförandeskapet är välkommande mot Island men att det samtidigt också noga ser till att Island följer anslutningskraven och att landet uppfyller skyldigheterna i fråga om EU:s lagstiftning och skyldigheterna mot medlemsstaterna.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman, herr statsminister! Jag hoppas att ni i detta sammanhang låter mig tala särskilt till Carl Bildt, eftersom jag först av allt vill beröra ämnet utvidgning, särskilt när det gäller Balkan.

Ni nämnde att denna utvidgningsprocess kommer att bli långsammare än vad många på bägge sidor skulle ha önskat. Det är dock mycket viktigt att ge tydliga signaler. Jag förväntar mig att det svenska ordförandeskapet särskilt hjälper människorna i sydöstra Europa att övervinna de problem som de står inför där – inklusive mellanstatliga problem – så att de kan känna sig förhoppningsfulla över att vägen mot EU inte kommer att blockeras utan att framstegen kan fortsätta, även om det kanske tar lite längre tid. Men dessa länder måste naturligtvis göra de förberedelser som krävs.

För det andra vill jag gärna beröra ett annat ämne som ni nämnde, nämligen frågan om ekonomisk omstrukturerings och sammankopplingen av den ekonomiska politiken och miljön. Det har redan sagts att ni har vårt fulla stöd i detta. Jag anser att detta är en viktig uppgift för EU. Det är sant att vi i detta avseende i stor utsträckning går i spetsen, men det finns fortfarande mycket kvar att göra. Samtidigt ökar också arbetslösheten. Arbetslösheten i EU har ännu inte nått sin högsta nivå. Läget kommer tyvärr att försämrats ytterligare.

Det är därför ytterst viktigt att nämna den andra dimensionen, den sociala dimensionen. Endast om folk känner att deras sociala behov och krav tas på allvar kan vi få ett brett stöd för den miljövänliga ekonomiska omstruktureringen.

Särskilt de nordiska länderna har många bra exempel på en aktiv arbetsmarknadspolitik. Vi kan inte skapa arbetstillfällen, vare sig som EU eller som enskilda medlemsstater, men vi kan hjälpa folk som har förlorat jobbet att hitta jobb igen så snabbt som möjligt. Det är vad vi avser med ett socialt Europa – denna aktiva arbetsmarknadspolitik som vi behöver i de enskilda medlemsstaterna, där EU och särskilt rådet måste sända ett tydligt budskap. Den miljövänliga omstruktureringen av ekonomin kommer i slutändan att leda till lägre, inte högre, arbetslöshet. Det är vad vi efterlyser.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Herr rådsordförande! Gott att se er här! Utmaningarna är många i denna stormiga tid: en svår ekonomisk nedgång, osäkerheten kring Lissabonfördraget och förhandlingarna inför klimatmötet i Köpenhamn. Ni har att göra.

Herr statsminister, några viktiga punkter. Ni har också att övertyga era kolleger i rådet att protektionism är en styggelse. EU:s styrka är öppna gränser och fri handel. Statsstöd för att rädda bilindustrin är inte lösningen. Finanskrisen pockar på en global nyordning, men regelverket måste vara balanserat utformat utan överreglering. I höst, som några har sagt här, måste EU komma en bit närmare en anständig asylpolitik. Energipolitiken, precis som några har sagt, kräver både realism och solidaritet. Inga nya gaskriser, inget ensidigt beroende. Internet var en viktig fråga i valrörelsen. Sverige har här ett stort ansvar för att föra det s.k. Telekompaketet i hamn. Rättssäkerheten ska gälla också i den virtuella världen.

Jag hade hoppats att parlamentet under denna session skulle godkänna utnämningen av José Manuel Barroso för en ny femårsperiod som ordförande för kommissionen. Nu blir det inte så, det beklagar jag. Nu är inte tid för EU att ägna sig åt institutionella maktstrider. Nu är tid för politiskt ledarskap och handlingskraft.

Euron har visat sin styrka. När tror statsministern att vi i Sverige är beredda att bli fullvärdiga EU-medlemmar och ha euron också i våra fickor? Tack, och som vi säger i mitt parti: Lycka till!

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Sverige har nu ett enormt ansvar för mänsklighetens framtid. Statsminister Reinfeldt! Ni talade med rätta om klimatkrisen.

Vi vet att den teknik som vi behöver under kommande årtionden finns och att den finns tillgänglig till ett rimligt pris, men den mest problematiska frågan är den oerhörda utmaning som klimatskyddet utgör för det mänskliga samarbetet. Tyvärr liknar de förhandlingar som för närvarande pågår mer en kombination av kurrageömma och en tävling i självbelåtenhet.

EU måste våga lägga fram ett förslag som inte bara gäller EU:s egna utsläppsminskningar utan också principen om delade bördor, där alla industriländer uppnår minskade utsläpp enligt riktlinjerna från Mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC). Det viktigaste är att vi uppnår målen för minskade utsläpp för 2020. För det andra måste vi inse att utvecklingsländerna inte kommer att kunna anpassa sig till ett system med avpassade utsläppsgränser om vi inte stöder dem finansiellt på en helt ny nivå. EU bör kunna komma med förslag också om detta.

Ryszard Antoni Legutko (ECR). – (PL) Herr statsminister! Vi lyssnade på ert tal med stor uppmärksamhet och hoppas att de viktigaste punkterna i programmet kommer att förverkligas på ett bra sätt.

Emellertid vill jag uppmärksamma tre utmaningar. Den första av dessa är den europeiska solidariteten, som är särskilt viktig under en finanskris. Vi kan inte tillåta att situationer uppstår där olika EU-länder inte behandlas likvärdigt. Vi kan inte acceptera en situation där vissa länder tillåts subventionera sin banksektor medan andra fördöms för att de har försökt stärka sin varvsindustri. Det är inte solidaritet, det är hyckleri.

För det andra är vi glada över att Östersjöstrategin är en av det svenska ordförandeskapets prioriteringar. Det är ett viktigt område för det makroregionala samarbetet. Östersjöns ekosystem bör skyddas från risker såsom det mycket riskabla och finansiellt orimliga Nord Stream-projektet. Behovet av att diversifiera energikällorna bör också nämnas.

För det tredje, låt oss komma ihåg att Moskva inte inskränker sig till att vrida av kranen, vilket Georgien upptäckte. När Sverige tar rodret för EU under de kommande sex månaderna hoppas jag att det kommer att vara lika beslutsamt som minister Carl Bildt, som fördömde det ryska angreppet mot Georgien. Jag är säker på att det svenska ordförandeskapet kommer att kunna klara dessa utmaningar. Det kan räknas med stöd från oss.

Morten Messerschmidt (EFD). - (DA) Herr talman! Två saker slog mig när jag läste det svenska ordförandeskapets arbetsprogram. För det första alla löften om hur EU kommer att användas för att skapa en bättre ekonomi för att lösa klimatproblemen och andra problem, samtidigt som det inte sägs ett enda ord om de problem som EU skapar – de problem som EU har skapat på våra arbetsmarknader, de problem som EU har skapat inom vår fiskesektor, i vår ekonomi, i samband med kampen mot brottslighet ... Jag skulle kunna fortsätta. Det är den första viktiga observation som vi kan göra när vi läser det svenska ordförandeskapets arbetsprogram – att EU bara företräder lösningar och att EU inte är ett problem. Det säger mer om det svenska ordförandeskapet än det säger om EU. För det andra nämns det inte att den 2 oktober kommer att vara en av de viktigaste dagarna i hela EU:s historia, och detta kommer att inträffa under Sveriges ordförandeskap. Jag syftar naturligtvis på den andra folkomröstningen. Det sägs inte ett ord om vad det svenska ordförandeskapet ska göra för att se till att de så kallade garantier som har getts till irländarna också kommer att betraktas som sådana. Vi har tidigare sett hur folk har vilseletts – vilseletts i fråga om folkomröstningar och i fråga om demokratin. Vad kommer det svenska ordförandeskapet göra för att se till att detta inte sker igen?

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Jag välkomnar svenskarna och gratulerar dem till att de – som statsministern sade – slutligen har hittat fram till EU efter en lång process. Vi är mycket nöjda över att se att svenskarna i dag är bland de bästa EU-medlemmarna.

Ni har presenterat ert program och det är mycket ambitiöst. Emellertid vill jag be er överväga om Sverige skulle ha modet att ansluta sig till euron, särskilt efter erfarenheten med krisen på finansmarknaden och särskilt eftersom ni sade att stabilitets- och tillväxtpakten måste respekteras. Ni har ju ingen undantagsklausul som till exempel Storbritannien och Danmark och ni uppfyller nu alla villkor. Kommer ni att ha modet under ert ordförandeskap att stabilisera EU ytterligare och ansluta er till euroområdet?

Herr statsminister! Jag stöder er prioritering av klimatpolitiken och Östersjöstrategin, men när det gäller ert program i dess skriftliga form har jag en förfrågan. Var vänlig och lägg större omsorg är vad som har föreslagits på att bekämpa krisen på finansmarknaden. Inget av de andra projekten kommer att ha en chans om krisen på finansmarknaden och inom ekonomin inte blir löst så snabbt som möjligt. För detta behöver vi tydliga regler. Det duger inte att City of London än en gång anger riktningen. Vi behöver tydliga regler i den sociala marknadsekonomi, eftersom en marknadsekonomi utan regler inte kan fungera och inte kommer att få majoritetens stöd. Därför bör ni än en gång överväga – fastän vi till fullo stöder ert program – huruvida ni inte bör ge frågan om att lösa krisen på finansmarknaden högre prioritet än vad ni hittills har gjort. Tack så mycket och lycka till i en svår och omvälvande period.

(Applåder)

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman, herr rådsordförande! Vi har alla lyssnat på det svenska ordförandeskapets program med stort intresse och stor uppskattning. Dess tydliga prioriteringar är ekonomin och energin, eftersom EU:s prioritering är att bidra till en nystart för ekonomin, skapa sysselsättning, stävja arbetslösheten och se till att mötet i Köpenhamn i december 2009 blir en framgång.

Emellertid vill jag rikta uppmärksamheten mot ett politiskt, medborgerligt och demokratiskt mål som handlar om att ersätta Haagprogrammet med det program som ska uppkallas efter Sveriges huvudstad, Stockholm. Programmet kombinerar det som uppnåtts på området frihet, säkerhet och rättvisa under de senaste fem åren, vilket har varit mycket betydande i termer av harmonisering, ömsesidigt erkännande samt principen om tillit i samband med grundläggande rättigheter och rättsligt skydd, men också i samband med aktivt samarbete.

Jag uppmanar er att vara ambitiös på detta område. Såsom inom alla områden som gäller förvaltningen av de yttre gränserna, invandring, asyl, flyktingar och kampen mot olaglig handel, organiserad brottslighet och terrorism, är det – när det gäller politikens innehåll – lätt att närma sig reaktionära synsätt som strider mot det regelverk av grundläggande rättigheter som bör särskilja EU och som Sverige identifierar sig med så mycket, i egenskap av ett land som respekterar öppenhet och demokratiska principer.

Jag uppmanar er att också vara ambitiösa när det gäller politikens form, eftersom det svenska ordförandeskapet med största sannolikhet kommer att bana väg för Lissabonfördraget, som för det första innebär att vi inte längre kommer att ha de dubbla procedurreglerna inom den tredje och den första pelaren, vilka ofta är förvirrande. Viktigast av allt är dock att parlamentet därmed också kommer att ha större kapacitet att övervaka de lagstiftningsinitiativ som det svenska ordförandeskapet genomför som en del av Stockholmsprogrammet.

Detta innebär att vad som hittills ofta har setts som en brist hos Bryssel eller hos rådet också kommer att bli parlamentets ansvar.

Lena Ek (ALDE). - Herr talman! Självklart är jag mycket glad och stolt över att se min regering i det svenska ordförandeskapet och jag tycker också att det i programmet finns mycket bra när det gäller lösning av klimatjobb, finanskrisen, Köpenhamnskonferensen, Östersjöstrategin, gemenskapspolitiken, utvidgningen, Island, Kroatien, Turkiet osv. Men jag tänkte att jag ser en annan fråga, en viktig framtidsfråga, dvs. det öppna Europa, integritet och yttrandefrihet.

I dag möts ministrarna i Stockholm för att diskutera Stockholmsprogrammet. Det som är bra är att detta är strategin för den lagstiftning som nu ska utarbetas. Det finns delar i förslagen som vi har längtat efter länge. Det blir äntligen en ratificering, hoppas jag, av den europeiska konventionen om mänskliga rättigheter. Barns rättigheter och brottsoffers rättigheter. Det går att göra något väldigt bra av detta, men det finns också nackdelar, nämligen det hot mot det öppna samhället som finns i Stockholmsprogrammet.

Hot mot det öppna samhället måste bekämpas med det öppna samhällets metoder. Delar av det som finns i Stockholmsprogrammet är varken liberalt, humant eller framsynt. Att registrera vårt resande, att masslagra personliga kännetecken och systematisk kartläggning av ekonomiska transaktioner är varken liberalt, tolerant eller framsynt. Låt Stockholm stå för öppenhet, frihet och tolerans. Inte registrering, övervakning och intolerans. För övrigt anser jag att vårt arbete i Strasbourg ska läggas ner.

Talmannen. – Innan jag ger ordet till Theodor Stolojan vill jag välkomna en gäst, ett barn som sitter på stol 505. Jag är särskilt glad över att se barn som visar intresse för EU-frågor och för våra institutioner. Det är viktigt att växa upp som europé från tidig ålder.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Jag önskar det svenska ordförandeskapet all framgång och jag anser att de prioriteringar som har beskrivits överensstämmer med våra förväntningar. De kommande sex månaderna är avgörande för EU:s medborgare och för EU. De är avgörande för om våra länder ska komma ur den ekonomiska krisen nästa år eller om ett stort frågetecken ska fortsätta hänga över ekonomin i ett år till.

Många förslag och nya program läggs fram. Jag anser dock att det är dags för oss att bedöma vilken inverkan det ekonomiska återhämtningsprogram som lanserades av kommissionen i början av året har, om det har någon inverkan alls, och ta en nära titt på EU:s budget för detta år för att se vilka verksamheter som har upphört och vilka resurser som vi kan fortsätta att använda för att komma med nya åtgärder.

Vi har också planerade investeringsprojekt för energisektorn som redan har godkänts från detta belopp på omkring 3 miljarder euro. Vi kommer att behöva vidta särskilda åtgärder för att genomföra dessa projekt. Jag vill tacka ordförande José Manuel Barroso för hans särskilda bidrag för att Nabucco-projektet skulle komma igång.

Slutligen skulle jag vilja att ni kommer ihåg EU:s politiska åtagande för att andra länder också ska kunna ansluta sig till EU.

Proinsias De Rossa (S&D). - (EN) Herr talman! Vi kommer inte att ta oss ur den djupa kris som drabbat finansmarknaden, ekonomin och arbetsmarknaden – eller lösa problemet med klimatförändringarna – som självständiga, protektionistiska stater. Utan EU och euron är kontinenten illa ute, men vi kan inte heller fortsätta som union som om vårt enda problem vore några giriga bankdirektörer. Budgetdisciplin kommer inte att lösa problemet.

Systemet är bristfälligt och måste genomgå en grundlig förändring. De finansiella institutionerna spjärnar redan emot de regler vi behöver för att förhindra en framtida härdsmläta. Vi behöver få en bättre integration av vår politik som rör sociala, ekonomiska samt klimat- och energirelaterade frågor för att kunna behålla och skapa arbetstillfällen med goda levnads- och arbetsvillkor. Vi behöver ett genombrott vid toppmötet om klimatförändringarna i december. Nu behöver vi mer än någonsin förnya vårt åtagande för millennieutvecklingsmålen och om jag ska vara direkt, herr rådsordförande, tycker jag att det är synd att ni inte krävde ett omedelbart hävande av ockupationen av Gaza eller visade något intresse för att ta nya tag i fredsprocessen tillsammans med president Barack Obama.

Som en av de irländska ledamöterna vill jag påminna parlamentet om att politisk ironi är mycket uppskattat på Irland. Jonathan Swift, författaren till *Gullivers resor*, föreslog en gång till den brittiska regeringen att den, för att lösa fattigdomsfrågan på Irland, skulle uppmana irländarna att äta sina barn. Jag tror inte att irländarna kommer att missa den historiska ironin i förslaget från UK Independence Party om att komma till Irland och

propagera för Storbritanniens självständighet i förhållande till EU, utan de kommer att få sig ett gott skratt. Det kommer att vara en syn för gudar att se Nigel Farage utstyrd i sin Union Jack och sin irländska hatt gå arm i arm med IRA:s forne ledare Gerry Adams och Joe Higgins, min kollega där borta, och uppmana irländarna att rösta nej till Lissabonfördraget, var och en med sina egna ideologiska baktankar, som är helt oförenliga med varandra. Jag är helt säker på att irländarna kommer att säga till den här cirkusen som de sade till Libertas: Försvinn härifrån!

(Applåder)

Marietta Giannakou (PPE). - (EL) Herr talman! Det svenska ordförandeskapets program omfattar verkligen alla viktiga frågor som är aktuella just nu, både i nuet och i framtiden.

Jag ska börja med recessionen. Jag antar att det svenska ordförandeskapet kommer att undersöka den här frågan mer ingående. Den sociala marknadsekonomi behöver investeringar i realekonomin och inte bara i den typ av finansiella produkter som gjorde att vi hamnade i den här situationen från början.

Frågan om klimat och hållbar utveckling, som även inbegriper social utveckling, samt sysselsättningsfrågan är självklart oerhört viktiga. Men även här behöver vi verkliga investeringar i ekonomin, i kombination med större kontroll. En marknadsekonomi som försöker närma sig en strategi i stil med *laissez faire – laissez passer* är inte vad EU behöver.

Frågor som brottslighet och rättsliga och inrikes frågor är något som verkligen berör oss alla. Den organiserade brottsligheten är inte vad den var tidigare, och den har helt säkert koppling till terrorism och alla andra typer av olaglig verksamhet. Därför krävs det en annan strategi.

Jag anser att det viktigaste är att vi även undersöker, med tanke på det stora antalet invandrare från tredjeländer, om EU:s utvecklingspolitik verkligen har varit framgångsrik, och i så fall på vilka områden. Med andra ord behöver vi grundligt utvärdera och undersöka vad som skulle kunna eller borde ha ändrats för att den olagliga invandringen ska kunna hanteras på rätt sätt, eftersom vi faktiskt har med människor att göra, och inte bara politiska och administrativa handlingar.

Det svenska ordförandeskapets program är verkligen mycket ambitiöst, särskilt när det gäller den transatlantiska dialogen, bland annat. Men här måste vi fråga oss om det är ändamålsenligt för EU att bara bry sig om utveckling och om det är ändamålsenligt för USA att bara bry sig om säkerhet.

Ivari Padar (S&D). - (ET) Mina damer och herrar! Som företrädare för Estland, ett av Sveriges grannländer, med Östersjön som binder oss samman, vill jag tala om en av ordförandeskapets prioriterade frågor, nämligen Östersjöstrategin. Denna strategi – som infördes med det aktiva stödet från min socialdemokratiska kollega från den tidigare mandatperioden, den nuvarande presidenten Toomas Hendrik Ilves – är mycket viktig för hela EU, och jag vill tacka ordförandeskapet för att det har gjort den till en prioriterad fråga.

Det är även ett gott exempel på hur initiativ som läggs fram från parlamentsledamöter kan få konkreta resultat. Jag vill uppmana det svenska ordförandeskapet att genomföra Östersjöstrategin och utnyttja detta gyllene tillfälle. För att kunna göra det måste vi bidra med finansiering till den i nuläget tomma budgetposten i EU:s budget. Jag hoppas att strategin antas i Europeiska rådet under det svenska ordförandeskapet. Det finns två andra områden som är viktiga för mig. Som före detta finansminister anser jag att det är mycket viktigt att vi hanterar den ekonomiska krisen och skapar insyn i finanssektorn ... (Talaren avbröts.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). - (LV) Herr talman, herr Barroso, herr Reinfeldt! Först och främst vill jag gratulera den svenska regeringen till de mål den har satt upp för sitt ordförandeskap. Det är ingen lätt tid för EU, det är en tid full av utmaningar. Bland de många viktiga frågor som Sverige har prioriterat inför sitt ordförandeskap vill jag lyfta fram EU:s strategi för Östersjöområdet, och särskilt den del som rör trygghet på energimarknaden. Gemensam trygghet för EU:s energimarknad är en omöjlighet så länge problemet är uppdelat och ömsesidigt isolerade marknader förekommer i EU, både när det gäller el och gas. Av historiska skäl är detta problem särskilt tydligt i Östersjöområdet. För att lösa problemet och fördela riskerna med elförsörjningen behöver vi en gemensam EU-politik på energifronten. Grundstenarna i en sådan politik får inte bara vara energieffektivitet och förnybara resurser, utan vi måste även inrätta en gemensam el- och gasmarknad med ett nätverk för verksamheten inom EU. EU:s Östersjöstrategi är ett steg i rätt riktning. Den syftar till att gradvis koppla upp områdets energimarknader, få bukt med brister i nätet och skapa gemensamma

marknadsmekanismer. Det arv vi bär på efter Sovjetunionens ockupation av Östersjöområdet är en splittrad och delvis isolerad marknad som ökar riskerna i vår elförsörjning. Vår utmaning för framtiden ligger i att förändra denna situation, och genom att göra det kommer vi att förbättra vår energitrygghet. Jag önskar det svenska ordförandeskapet lycka till med att få en kraftfull start på denna viktiga uppgift. Tack för er uppmärksamhet.

Åsa Westlund (S&D). - Herr talman! Herr statsminister! För att det ska bli ett bra internationellt klimatavtal måste vi lyssna även på andra länder. Gör man det inser man att det krävs för det första att EU och andra länder tar ett större ansvar för att minska våra utsläpp på hemmaplan, och för det andra att EU och andra länder konkretiserar hur vi ska bidra ekonomiskt till fattigare länders klimatarbete.

Att den svenska regeringen hittills har motarbetat detta har dessvärre undergrävt möjligheterna till ett bra avtal i Köpenhamn. Detta måste också ministerrådet inse, och jag vill därför ställa följande två frågor: Är det svenska ordförandeskapet berett att bidra till ett bra internationellt klimatavtal genom att göra en större del av EU:s utsläppsminskningar på hemmaplan? När tänker man presentera konkreta förslag till finansiering av fattiga länders klimatarbete?

Tunne Kelam (PPE). - (EN) Herr talman! Jag vill gratulera det svenska ordförandeskapet till detta historiska tillfälle att styra EU mot ett genomförande av Lissabonfördraget.

Jag vill säga tre saker. För det första är det oerhört viktigt att den nya kommissionen kommer igång med sitt arbete så snart som möjligt. Institutionell osäkerhet får inte utnyttjas som en ursäkt för att försena bildandet av den nya kommissionen. Dessa argument låter väldigt hycklande. För att ta oss igenom den ekonomiska krisen och skapa nya arbetstillfällen behöver vi mer än någonsin en stark, självständig och nytänkande kommission.

För det andra vill jag berömma det svenska ordförandeskapet för att det har tagit initiativet att genomföra Östersjöstrategin, som föreslogs av parlamentet. Men det finns även en särskild budgetpost för den här strategin som fortfarande är tom. Vi kan inte förvänta oss några positiva miljömässiga förändringar i Östersjön om vi bara förlitar oss på enskilda projekt. Vi behöver även ett samordnat stöd från EU:s budget.

För det tredje är Stockholmsprogrammet viktigt för Estland. Det bör även inbegripa ett program för användandet av modern informationsteknik. Jag undrar om inrättandet av en byrå för verksamhetsstyrningen av storskaliga IT-system inom området med frihet, säkerhet och rättvisa skulle bidra till att genomföra denna strategi.

Alf Svensson (PPE). - Herr talman! Gratulationer till utnämningen! Jag vill också tacka Fredrik Reinfeldt för en utomordentlig genomgång och redogörelse. Vi förväntar oss nu alla att stordåd ska ske i Köpenhamn, trots att detta också ska betonas vara ett internationellt arrangemang. Förväntningarna skruvas verkligen upp, men jag vågar säga att om inte alla grupper blir nöjda med resultatet så kommer inte jorden att gå under av den anledningen.

Den ekonomiska krisen har här lyfts fram, självklart. De stora koncernerna, de stora företagen får alltid uppmärksamhet. Jag skulle vilja understryka att också de små lojala underleverantörerna inte får glömmas när de finansiella frågorna är på tapeten. Jag vill också understryka Östersjöstrategins konkreta värden. Jag tror att Östersjöstrategin kan bli ett legitimitetslyft för hela EU. Europas största innanhav kan, och måste, räddas. Östersjöstrategin kan också medverka till att brottsutveckling och trafficking hejdas. Detta är också en viktig miljöfråga som kanske man kan säga kräver sitt Köpenhamnsmöte.

Det gläder mig att arbetet med en gränslösning mellan Kroatien och Slovenien är aktuellt och att Cypernfrågan också blir löst. Det är vi alla angelägna om. Vi får också så småningom, tror jag, se Norden utvidgas här i EU med Island och, gissar jag, också inom en icke avlägsen framtid med Norge.

President Barack Obama höll ett utomordentligt anförande i Afrika om Afrika häromdagen. Jag har anledning att stryka under att Sverige kan känna sig stolt över sina insatser och jag hoppas att vi kan hålla den solidariska fanan högt fortsättningsvis.

Ivo Belet (PPE). - (NL) Jag anser att vi och EU-projektet står vid ett verkligt vägskäl. Lissabonfördraget, klimatkonferensen i Köpenhamn och en kraftfull strategi för att hantera den finansiella och ekonomiska krisen är tre stora frågor som ni kommer att behöva ta itu med under de kommande sex månaderna, och om vi kan få ett lyckat resultat skulle EU verkligen kunna ta ett stort steg framåt.

Ni är säkert medvetna om att en stor majoritet av ledamöterna är beredda att stödja ert program, och jag vill uppmäna er, med glimten i ögat, att låta kritikerna och olyckskorparna föra sitt oväsen vid sidan om. Låt dem inte avleda er från ert uppdrag, ert syfte. Jag anser att vi måste koncentrera oss på de viktigaste frågorna.

Låt mig bara påpeka en sak, herr Reinfeldt. Det är oerhört viktigt att vi koncentrerar oss på en av våra viktigaste prioriteringar, nämligen en ambitiös framtidsplan för bilindustrin i EU. Enligt min åsikt har vi hittills inte haft en sådan plan – eller så har den varit otillräcklig – jag tror att ni kan hålla med mig om det. Det är absolut inte för sent. Räddningsplanen för Opel är redan i full gång, och världen, till och med EU, har fortfarande protektionismen kvar att kämpa emot. Den ligger och lurar under ytan, och Sverige är precis lika drabbat som Belgien, eller som Frankrike, Tyskland och Slovakien. Vi sitter alla i samma båt.

Vad vi behöver är att ha en solidarisk inställning till varandra och anta en samordnad strategi i stället för en strategi som går ut på att "var och en är sig själv närmast". Det är viktigt att vi inte försöker hålla varandra tillbaka. Jag anser att ni har fått en unik möjlighet att samarbeta med kommissionens ordförande – detta är även en tydlig signal till kommissionen – för att upprätta en gemensam plan, en gemensam plan, herr Barroso, för våra bilfabrikers framtid. På så sätt kan ni föra dem in i 2000-talet.

Vi anser att det är möjligt att framställa energieffektiva och miljövänliga bilar i de bilfabriker som redan finns i EU, och vi räknar med att ni, herr Barroso och herr Reinfeldt, står på vår sida.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Enligt vår mening är Sverige synonymt med EU. Det är ett land med välgång, trygghet och frihet, där frågor som rör de mänskliga rättigheterna och friheterna är lika viktiga som frågor om ekonomi och klimatförändringar. Sedan har vi det parlament i en av EU:s medlemsstater som antog en ny lag den 30 juni 2009 där det fastslås att om någon, inklusive alla er, inte kallar landets huvudstad vid det namn den har i landets officiella språk, Bratislava, utan använder det tyska namnet Presburg eller det ungerska namnet Pozsony, kan personen i fråga bli tvungen att betala 5 000 euro i böter. I motiveringen till ändringen av språklagen står det att skyddet av det nationella språket ibland går före yttrandefriheten och rätten till personlig integritet. Ett EU där sådana lagar antas är inte längre ett frihetens EU. Jag ber det svenska ordförandeskapet att göra sitt yttersta för att se till att den här lagen upphävs och att den slovakiske statschefen inte undertecknar den.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag vill lyfta fram två av det svenska ordförandeskapets prioriteringar som det glädde mig mycket att se på listan. Den första av dessa prioriteringar är det otvetydiga ställningstagandet mot diskriminering, rasism, antisemitism, främlingsfientlighet och homofobi. Jag anser att den här frågan är särskilt viktig med tanke på att vi såg hur tydligt stödet var för högerextremistiska partier i flera EU-länder i valet till Europaparlamentet. Därför har vi alla ett ansvar, även parlamentet och det nuvarande ordförandeskapet, att se till att de mest utsatta grupperna inte hamnar i svåra situationer. Vi måste i synnerhet göra allt vi kan för att se till att det inte förekommer något samarbete mellan de partier som gör anspråk på att vara demokratiska och extremistpartierna. Ett mycket gott exempel på detta är den slovakiska språklagen som redan har nämnts flera gånger i dag, som är gravt diskriminerande, precis som man har beskrivit. Den andra prioritering som jag vill välkomna är den uppsättning EU-åtgärder som inriktas på att integrera romerna.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! EU:s fortsatta utvidgning och Lissabonfördragets framtid finns med bland det svenska ordförandeskapets mål. Den tyska författningsdomstolen bedömde nyligen att Lissabonfördraget endast kan godkännas på villkor att *Bundestag* och *Bundesrat* får behålla sin företrädesrätt, vilket ifrågasätter EU-federalismen. Lissabonfördraget har därför visat sig vara ett rättsligt monster, vilket inte bara tyskarna har insett, utan även irländarna i folkomröstningen samt Tjeckiens och Polens presidenter. Mot bakgrund av detta bör det svenska ordförandeskapet inleda en debatt i hela EU om vilken roll de 27 medlemsländernas parlament ska spela och ta fram en samarbetsmodell mellan suveräna EU-stater.

Därför hoppas jag att det svenska ordförandeskapet, som jag önskar all framgång, kommer att lyssna mer uppmärksammat till medborgarnas röst.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Jag vill också visa min uppskattning för statsminister Fredrik Reinfeldt för att han stannade hos oss ända till slutet av denna diskussion. Vi kommer att räkna med att ordförandeskapet driver igenom dessa tre viktiga prioriteringar. Den första är Stockholmsprogrammet för ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Vi måste få igenom en överenskommelse om programmet så snart som möjligt. Den andra prioriteringen är genomförandet av pakten för invandring och asyl. Vi kommer att förvänta oss av er, herr statsminister, att ni tillämpar den pakt som vi kom överens om förra året. För det tredje nåddes vid Europeiska rådets möte en överenskommelse om pilotprojektet för ansvarsfördelning i invandringsfrågor. Ni har mycket arbete som väntar, och vi och vår president kommer att följa er noggrant för att se till att detta arbete utförs.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Sedan Dag Hammarskjölds tid har Sverige varit en framstående medlem i FN. Därför vet svenskarna att det, utan organ med allmänt erkänd legitimitet och representativitet, inte kommer att finnas någon politisk kraft för att fullfölja Kyoto2, Doharundan och millennieutvecklingsmålen. Vi kommer inte att kunna reglera den globala ekonomin, och inte heller försvara de mänskliga rättigheterna.

Det är beklagligt att det svenska ordförandeskapet begränsar sig till den informella och omtvistade ramen för G20-mötena. Det är tragiskt att EU – detta världslokomotiv enligt José Manuel Barroso som citerade FN:s generalsekreterare – varken har någon ledning eller strategisk vision på detta område, samtidigt som president Barack Obama kungör sitt engagemang för det globala styret. I stället har vi för vår del endast hört påven insistera på det akuta behovet av att omorganisera FN:s säkerhetsråd och Bretton Woods-institutionerna.

Herr rådsordförande, varför vägrar det svenska ordförandeskapet leda EU till att tvinga fram en reform av FN:s säkerhetsråd genom att kräva att EU ska få en plats vid bordet i och med att Lissabonfördraget träder i kraft?

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Herr talman! Den folkomröstning om Lissabonfördraget som kommer att hållas på Irland den 2 oktober i år kommer att vara en av de viktigaste händelserna under det svenska ordförandeskapet.

Irland har fått rättsliga garantier på en rad politiska områden, och detta är till stor hjälp för att minska den oro som folket visade vid folkomröstningen förra året. Nu måste vi som tror att Lissabonfördraget kommer att gynna Irland arbeta för att driva igenom denna nya överenskommelse i mitt land.

Om Lissabonfördraget ratificeras – och jag hoppas att folkomröstningen kommer att ge ett positivt resultat – kommer de olika länderna att få nominera en medlem till kommissionen. De som är för fördraget kan inte tillåta sig att vara självbelåtna på något sätt. Vi måste göra vårt yttersta för att se till att det lyckas.

(Talmannen avbröt talaren.)

Jacek Protasiewicz, (PPE). – (PL) Herr talman! Jag vill mycket gärna tacka statsminister Fredrik Reinfeldt för att han tog med behovet av att utveckla samarbetet med våra grannländer i öst bland sina prioriteringar. Jag vill även tacka honom för Sveriges engagemang i utvecklingen av det östliga partnerskapet.

Mot bakgrund av detta vill jag påpeka att vi som union och Sverige som ordförandeskap under de kommande sex månaderna kommer att bli tvungna att ta itu med problem som rör åsidosättandet av de mänskliga rättigheterna i Vitryssland. I sex månader nu har tre entreprenörer, Nikolaj Avtukhowich, Jurij Leonov och Vladimir Osipenko, hållits häktade och inte kunnat få en rättvis dom. Utav tolv unga aktivister som deltog i en demonstration i januari 2008 har elva fått fängelsestraff och för ett antal dagar sedan dömdes en av dem till ett års fängelse. Får jag be er, herr statsminister, att under de kommande sex månaderna hålla ett vaksamt öga på brotten mot de mänskliga rättigheterna i Vitryssland.

Fredrik Reinfeldt, rådets ordförande. – Herr talman! Jag hoppas kunna återlämna lite av den tid jag lånade tidigare.

(Talmannen avbryter kort.)

Jag vet att ni väntar på en omröstning. Låt mig tacka er alla för att ni har företrätt era respektive partigrupper på ett mycket bra sätt. Jag noterar er iver och den förväntan som finns på det svenska ordförandeskapet, er önskan om att vi ska vara mer pådrivande i klimatförhandlingar och agera mot finanskris och ekonomisk nedgång. Ni har noterat vår Östersjöstrategi, vårt Stockholmsprogram, vår fortsatta strävan att driva på i fråga om utvidgningen, och jag vill tacka er alla för det stöd vi känner för det.

Jag vet också att övergången till Lissabonfördraget kommer att göra att vi träffas igen, och att vi har väldigt mycket att göra tillsammans under denna höst. Flera av statsråden i min regering finns med mig här i dag. Vi har noterat och noga följt era frågor och synpunkter. Jag hoppas på ett nära samarbete och ett återseende under hösten.

Talmannen. – Vi räknar även med en ständig diskussion och regelbunden kontakt med ordförandeskapet. Det är mycket viktigt för Europaparlamentet. Vi är i början av vår mandatperiod och vi har mycket att göra, och det svenska ordförandeskapet är en mycket bra utgångspunkt. Tack så mycket, herr statsminister.

Jag vill även tacka kommissionens ordförande.

(Applåder)

Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Jag välkomnar det svenska ordförandeskapets förslag om att vi bör inrikta oss på politiska frågor i stället för på konstitutionella frågor under Sveriges ordförandeskap.

Men rådet har bestämt sig för att ignorera irländarnas demokratiskt uttryckta vilja, och det har beslutat sig för att tvinga igenom Lissabonfördraget.

Tyvärr är den politiska ram de eftersträvar samma misslyckade agenda för avreglering och liberalisering. Det är inte det rätta sättet att hantera den ekonomiska krisen. Tvärtom, det är en fortsättning på den politik som utlöste krisen och det är samma politik som stärks ytterligare i Lissabonfördraget.

Vi får höra att vi behöver Lissabonfördraget eftersom det har tagit många år att utforma det. Men Lissabonfördraget utarbetades och godkändes före den ekonomiska krisen, och det grundas på en politik som bidrog till att utlösa krisen. Att tvinga fram denna förlegade politik nu skulle vara en katastrof, eftersom det skulle förvärra krisen ytterligare.

Vi behöver en ny politik för en ny tidsepok. Vi behöver ett nytt fördrag för en ny tidsepok.

När det gäller klimatförändringarna är det viktigt att det svenska ordförandeskapet gör sitt bästa för att uppnå en stabil överenskommelse i Köpenhamn.

Diane Dodds (NI), skriftlig. – (EN) Det kommande svenska ordförandeskapet har många utmaningar framför sig, men den största utmaningen är att se till att EU respekterar medlemsstaternas suveränitet och inte trampar på EU-medborgarnas demokratiska rättigheter.

Alltför ofta förbises våra medborgares oro och intressen i den besinningslösa brådskan att driva fram en federalistisk agenda som har sitt exempel i Lissabonfördraget.

När det gäller de förändringar som vi står inför kommer förberedelserna inför reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken 2013 att vara en viktig fråga under detta ordförandeskap. Vi måste lyssna på rösterna från de områden som är starkt beroende av jordbruket, exempelvis Nordirland, i diskussionerna och debatten om reformen av fiskeripolitiken.

Vi har ett stort ansvar för att hjälpa och skydda våra väljare i den rådande finansiella turbulensen. EU får inte ställa ytterligare hinder i vägen för ekonomisk tillväxt och stabilitet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det svenska ordförandeskapets antisociala program är ett farligt steg mot utbredandet av den nyliberala politiken. Det är ett bevis på EU:s kapitalistiska ledares outtröttliga strävan efter denna politik. De glömmer, trots att mycket tyder på det, att deras politik är den största orsaken till den ekonomiska och sociala krisen.

Trots att det svenska ordförandeskapet i presentationen av sitt program nämnde medborgarna och problemen med arbetslöshet, nämnde det inte en enda åtgärd för att ändra den befintliga politik som har orsakat dessa problem. Tvärtom. Ordförandeskapet framhävde särskilt politiken för fri konkurrens på en lång rad områden, inklusive tjänster och utrikeshandel. Det har satsat alla sina kort på finansmarknadens återhämtning, ett återupptagande av stabilitetspaktens synsätt och försvaret av nyliberalismen, vilket säkert kommer att leda till nya attacker mot sociala rättigheter och arbetstagarnas rättigheter.

Ordförandeskapet såg också till att insistera på en ny folkomröstning på Irland om förslaget till Lissabonfördraget, som redan har planerats till den 2 oktober. Man fortsätter att bedriva utpressning mot irländarna för att snabbt kunna gå vidare med förstörandet av de offentliga tjänsterna och inskränkningen av de sociala rättigheterna, bland annat inom områden som social trygghet, hälsa, vatten, socialt skydd och arbetstagarnas rättigheter. Det är lätt att förutse att man kommer att lägga fram förslag till nya direktiv där man försöker driva igenom samma förslag som förkastades under den tidigare valperioden.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jag välkomnar det kommande ordförandeskapet och jag vill uttrycka min förhoppning om att Sverige, den tredje medlemmen av rådets trojka, kommer att fortsätta det arbete som påbörjades under de tjeckiska och franska ordförandeskapen i fråga om romernas sociala integration. Flera faktorer hindrade det föregående tjeckiska ordförandeskapets arbete, men på det stora hela ser vi positivt på utvecklingen i romerfrågorna. Den romska plattformen hade faktiskt sitt första möte i april i Prag, och i

juni förstärkte Europeiska rådet sina allmänna mål om att ge romerna jämlika förutsättningar genom att uppmäna kommissionen och medlemsstaterna att bekämpa romernas fattigdom och sociala utanförskap.

I samma dokument antog rådet de gemensamma grundprinciper som fastställdes i Prag för att uppnå social integration för romer, med en uppmaning till offentliga beslutsfattare att de ska ta hänsyn till dessa principer och följa dem. Med tanke på de resultat trojkan hittills har uppnått, hoppas jag att det svenska ordförandeskapet åtminstone ska ägna mer uppmärksamhet än tidigare åt romerfrågorna. Jag hoppas till exempel att frågan om EU:s största minoritet kommer att prioriteras vid den kommande konferensen om den inkluderande arbetsmarknaden i oktober och toppmötet om jämställdhet i november. Om man ser till befolkningsmängd är denna minoritet betydligt större än befolkningen i hela Baltikum, som har ansetts vara en av ordförandeskapets prioriteringar. Jag hoppas att det svenska ordförandeskapet kommer att gå längre än de teoretiska strategier som redan har antagits och de organisationsfrågor som redan har retts ut, och börja vidta konkreta åtgärder och på så sätt omsätta denna ram i praktiken.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Stockholmsprogrammet, som är en av det svenska ordförandeskapets prioriteringar, måste ge stöd till främjandet av området med frihet, säkerhet och rättvisa och gynna den ekonomiska verksamheten under den rådande krisen, särskilt med tanke på möjligheten att Lissabonfördraget kommer att träda i kraft.

Om Stockholmsprogrammet lyckas kommer EU att bli mer tillgängligt för sina medborgare. Denna framgång kommer att märkas i stärkandet av rörelsefriheten för alla EU-medborgare och den omfattande tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande i civilrättsliga frågor och brottmål på EU-nivå.

Det svenska ordförandeskapet måste fortsätta det arbete som påbörjats av de franska och tjeckiska ordförandeskapen, som prioriterade att ge alla arbetstagare i EU full tillgång till gemenskapens arbetsmarknad, en frihet som i allra högsta grad symboliserar EU-medborgarskapet.

För att göra detta måste medlemsstaterna delta aktivt genom konkreta åtgärder i avskaffandet av de virtuella gränser inom EU som begränsar medborgarnas rörelsefrihet eftersom de drabbas av administrativa och rättsliga problem när de lever och arbetar i en annan medlemsstat.

Rörelsefriheten måste vara en verklighet för alla EU-medborgare, särskilt under den rådande ekonomiska krisen som förstärker behovet av att stödja fri rörlighet för arbetskraften. Denna rörlighet kan vara självreglerande och ge flexibilitet och minska mängden oredovisat arbete och den naturliga arbetslösheten.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) EU står inför enorma utmaningar just nu: den ekonomiska och finansiella krisen, den oroväckande ökningen av arbetslösheten och klimatförändringarna. Arbetslösheten i EU ligger på 8,9 procent just nu, och 19 procent av ungdomarna under 16 år samt 19 procent av de äldre riskerar att hamna i fattigdom. Människor förlorar sina arbeten, många företag går i konkurs och det finns stora underskott i de statliga budgetarna. EU:s svenska ordförandeskap har ett enormt ansvar gentemot sina medborgare. Det måste återupprätta hoppet om ett drägligt liv och lägga grunden för ekonomisk återhämtning genom att få alla att hjälpas åt. Det svenska ordförandeskapet prioriterar åtgärder som att öka energieffektiviteten, använda energi från förnybara källor och förbättra EU:s energitrygghet. Jag hoppas att EU:s svenska ordförandeskap kommer att bli början på en period av välstånd som tryggar den ekonomiska tillväxten för de kommande 40–50 åren. Jag anser att vi nu, mer än någonsin, behöver investera i utbildning, forskning, energieffektivitet och framför allt i människorna. Sverige är känt för sin sociala politik och sin höga levnadsstandard. Därför vill jag, tillsammans med mina kolleger i parlamentet och alla EU:s medborgare, önska er all framgång, och vi hoppas att den här perioden kommer att bli en språngbräda in i en ny framtid.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det svenska ordförandeskapets prioriteringar är en upptrappning av EU:s gräsrotsfientliga kampanj vars syfte är att trygga den fortsatta lönsamheten med det EU-omfattande kapitalet genom att lämpa över den kapitalistiska recessionen på arbetarklassen och vanliga medborgare. Det svenska ordförandeskapet vill skynda på kapitalistiska omstruktureringar inom ramen för Lissabonstrategin. I centrum för denna attack mot arbetstagarna ligger nedskärningar av löner och pensioner, ett fullständigt raserande av arbetsrelationerna, arbetstagarnas rättigheter, socialt skydd och försäkringssystem samt en allt större privatisering av hälso- och sjukvården och av utbildningsväsendet.

Den "gröna ekonomin" är utformad så att nya, lönsamma verksamhetssektorer kan öppnas för kapital, under förespegligen att bekämpa klimatförändringarna.

Med Stockholmsprogrammet försöker man, genom att påstå sig bekämpa terrorism och organiserad brottslighet, ytterligare förstärka det borgerliga politiska systemet så att de kan kväva reaktioner på gräsrotsnivå och trappa upp de diskriminerande åtgärderna mot invandrare.

Östersjöstrategin har banat väg för en mer aggressiv strategi från de EU-omfattande monopolerna i EU:s östliga länder som försöker stärka sin position i den imperialistiska dragkampen.

Genom att använda "garantier" som en dimridå och genom att utöva uppenbart tvång, försöker man roffa åt sig irländarnas röster för att genomföra det gräsrotsfientliga Lissabonfördraget.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

6.1. Val av kvestorer (första, andra och tredje valomgången)

- Före omröstningen:

Martin Schulz (S&D). – *(DE)* Herr talman! Jag anser att ni behöver förklara en sak. Vi utför just nu ett test. I detta test kan vi bara rösta på två personer – till exempel Pavarotti och Montserrat Caballé. Men senare när vi röstar om kvestorerna kommer vi att kunna rösta på fem personer. Jag vill bara upprepa att detta har förvirrat många ledamöter. Det är bara i detta test som vi kan rösta på två personer. Senare, i den riktiga omröstningen, kommer det att bli fem.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Förutom att jag vill tacka för att ni nämnde Pavarotti först, vill jag säga en sak. Efter att vi har kryssat för de två som vi röstar på, ska vi bekräfta vår röst eller ska vi lämna den som den är?

Carlo Casini (PPE). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Eftersom inte alla helt har förstått den muntliga förklaringen före omröstningen vore det en bra idé att förklara en gång till hur vi ska göra för att rösta.

Talmannen. – Jag anser att resultaten från omröstningen kommer att visa hur snabbt vi har lärt oss hur det går till.

- Efter omröstningen:

I enlighet med artikel 16 och artikel 15.2 i arbetsordningen ska kvestorernas rangordning bestämmas utifrån den ordning de valdes. Det nya presidietts sammansättning ska meddelas till EU-institutionernas ordförande.

6.2. Antalet ledamöter i utskotten

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 13.45 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

7. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

8. Iran (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om Iran.

Carl Bildt, *rådets ordförande*. – (EN) Herr talman! Det är en ära för mig att stå här för första gången. Jag räknar med att komma hit vid flera tillfällen under de kommande sex månaderna för att ta upp olika frågor.

Frågan på dagordningen just nu är Iran. Innan vi går in på sakfrågorna vill jag bara uttrycka mitt djupa deltagande till Iran med anledning av den tragiska olyckan tidigare i dag. Vi sörjer uppriktigt de liv som har gått förlorade och uttrycker vårt medlidande med alla som drabbats av denna tragedi.

Frågan om Iran ligger självklart mycket högt upp på det svenska ordförandeskapets dagordning. Det har att göra med valresultatet och de frågetecken – för att använda ett mycket mildt uttryck – som uppstod efter valet och även den politiska utveckling vi har sett sedan dess.

Jag tror att ni alla vet att EU har intagit en mycket stark och principfast hållning när det gäller dessa händelser. Vi har upprepade gånger sagt att det är de iranska myndigheternas ansvar att verkligen undersöka och klargöra frågor om hur valet har genomförts. Vi har även varit mycket tydliga i vår reaktion på vad vi har sett hända på Teherans gator. Vi har fördömt de kraftåtgärder, det våld och den maktutövning som vi har sett riktas mot fredliga demonstrationer. Vi fördömer kraftåtgärderna mot journalister, medier, kommunikationsmedel och demonstranter. Det går inte bara emot de normer och värderingar vi står för, utan även den önskan om ett mer öppet och reformvänligt samhälle som har uttryckts av så många iranier.

Med detta sagt står vi fast i vår princip att önska oss en ny, bättre typ av förbindelse med Iran. Det är ett rikt land som kan bidra stort till världens utveckling och utvecklingen av den egna regionen, och vi hoppas att det någon gång – förhoppningsvis inte alltför långt fram – ska finnas en möjlighet till verkligt nya förbindelser.

Innan jag avslutar vill jag bara nämna en fråga som har upptagit en stor del av vår tid, och det är de iranska myndigheternas anställande av ett antal personer som arbetar för EU, och även några EU-medborgare. Vi har haft ständig kontakt med de iranska myndigheterna om detta. Vi anser att eventuella anklagelser som riktas mot dem saknar grund, och jag kan försäkra er om att vi kommer att fortsätta att föra en dialog med de iranska myndigheterna på alla möjliga sätt till dess att dessa frågor har fått en tillfredsställande lösning – det vill säga, till dess att personerna i fråga frigges.

Catherine Ashton, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Det här är min första chans att gratulera er ledamöter till att ha blivit invalda i det nya Europaparlamentet. På kommissionens vägnar kan jag säga att vi verkligen ser fram emot ett konstruktivt samarbete med er, även när det gäller några av de mest akuta internationella utmaningar vi står inför, och ämnet för dagens debatt kan absolut räknas bland dessa. Min kollega Benita Ferrero-Waldner är på resande fot den här veckan, så jag har med glädje erbjudit mig att tala i stället för henne i parlamentet i dag.

Parlamentet har en viktig funktion att fylla för att upprätthålla och utveckla förbindelserna mellan EU och Iran. Utbytesbesök mellan parlamentets Irandelegation och ledamöter ur Majlis har redan spelat en viktig roll för att öka den ömsesidiga förståelsen. Parlamentet har också varit delaktigt i inrättandet av flera instrument som är en viktig grund för EU:s verksamhet i Iran, och vi i kommissionen hoppas kunna fortsätta utnyttja dessa på ett bra sätt under de kommande åren.

Dagens debatt föranleddes av det nyligen genomförda iranska presidentvalet och de efterföljande händelserna. Samtidigt som utvecklingen av Irans politik först och främst är, som rådgöranden påpekade, en fråga för Irans medborgare, råder det inga tvivel om den vidare betydelsen av dessa händelser och vi bör följa den här utvecklingen noggrant.

EU har antagit en mycket tydlig ståndpunkt om situationen i Iran efter presidentvalet och förblir enat i denna ståndpunkt. Vi har uttryckt vår fulla respekt för Irans suveränitet, men vi har även betonat vår stora oro över våldet efter valet, på samma sätt som vi skulle ha gjort om människoliv hade spillts och rättigheter äventyrats i vilket annat land som helst.

Anklagelser om att EU lägger sig i Irans val eller blandar sig i protesterna är helt grundlösa. Men att slå ned fredliga demonstrationer, att godtyckligt arrestera människor och på ett grovt sätt censurera medierna är brott mot de mänskliga rättigheterna som inte kan betraktas som enbart inrikes frågor i något land. Trots den känsliga situation som nu råder i Iran tror kommissionen starkt på att upprätthålla en dialog. Så var det innan valet och så är fallet även nu.

EU och Iran har många gemensamma och viktiga intressen, bland annat kampen mot narkotikasmuggling och stöd till afghanska flyktingar. Dessa frågor kräver vårt fortsatta engagemang och vårt samarbete, och vi hoppas att Iran kommer att dela denna åsikt.

Kommissionen fortsätter att söka efter sätt att fördela gemenskapsinstrumenten på konstruktiva verksamheter i Iran. Vi kan öka den ömsesidiga förståelsen genom att fortsätta med exempelvis vårt samarbete genom den akademiska utbytesverksamheten Erasmus Mundus.

Vi är övertygade om att EU bör behålla alla tillgängliga kommunikationsvägar öppna till Iran. Vi bör sträva efter att engagera oss i Iran på alla nivåer. När det är möjligt och tillrådligt är vi redo att utöka samarbetet i framtiden.

Våra rådande meningsskiljaktigheter med Irans regering är många, och somliga av dem är mycket allvarliga. Vi uppmanar Irans regering att samarbeta med oss för att finna en lösning på våra meningsskiljaktigheter genom att föra en dialog. Det är bara genom att diskutera de problem som ligger mellan oss i en anda av ömsesidig respekt som vi kan lösa dem. EU har aldrig stängt dörren för sådana diskussioner och den står fortfarande öppen.

Slutligen instämmer jag i rådsordförandens kondoleanser till de iranska och armeniska familjer som var inblandade i den tragiska flygplanskraschen i dag.

Jacek Saryusz-Wolski, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill återge tonen i debatten vid det utmärkta sammanträdet i det avgående utskottet för utrikesfrågor som möttes i går eftersom det inte fanns tid att sammankalla det nya utskottet.

Alla känner mycket väl till detta så jag ska inte fördjupa mig i det. EU har en skyldighet att betona de mänskliga rättigheternas allmängiltighet, att följa upp brotten mot de mänskliga rättigheterna i Iran mycket noggrant och ställa Iran till svars för brutaliteten och våldet. Förra veckan hade vi i utskottet för utrikesfrågor och delegationen för förbindelserna med Iran ett möte med företrädare för det civila samhället i Iran, och detta är aspekter som förefaller oss mycket viktiga.

Vi stöder helhjärtat ordförandeskapets, rådets och kommissionens uttalanden och ståndpunkter hittills, men vi ber även rådet se till att EU:s medlemsstater och deras ambassadörer i Teheran helt följer EU:s riktlinjer i fråga om människorättsförsvare och om förhindrandet av tortyr. Vi vill också insistera till kommissionen att alla tillgängliga medel bör fördelas. Vi måste stödja och stärka icke-statliga organisationer i Iran, i synnerhet via det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter. Vi måste även göra allt vi kan för att förnya vårt engagemang för det iranska civila samhället i okontroversiella frågor som kampen mot narkotikasmuggling, flyktingfrågor, akademiskt utbyte och besök av iranska journalister i EU för att nämna några saker. Detta kan hjälpa oss att skapa ytterligare kontakter människor emellan och leda till förbättrad yttrandefrihet i landet. Vi måste utöva påtryckningar i frågan om de mänskliga rättigheterna, men inte isolera landet! Vi behöver en dialog, även om den är mycket svår.

Vi genomgår en mycket svår och spänd period i våra förbindelser med Iran. Den mycket viktiga kärnvapenfrågan ligger vilande och vi frågar oss: hur ska vi gå vidare? Sanktioner är en möjlig åtgärd som håller på att utforskas. Vi anser verkligen att EU måste hitta ett sätt att åter gå in i en dialog med Iran om alla dessa frågor. Behovet av att ta fram sätt för att bygga upp ett nytt förtroende och skapa en stark diplomatisk process har aldrig varit så stort som det är nu. Vi bör erbjuda vårt fulla stöd till rådet och kommissionen i deras arbete. Vi i parlamentet måste i vår tur fortsätta med vårt arbete för att stärka den parlamentariska diplomatiska dimensionen i våra förbindelser med Iran genom våra förstärkta förbindelser med Majlis.

Richard Howitt, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Oavsett vad man har för åsikt om valresultatet i Iran råder det inget tvivel om att ett tiotal – hundratal – personer har skadats, ett tiotal personer har dödats i de protester som har ägt rum sedan valet i landet, och tusentals personer verkar ha anhållits som politiska fångar. Hela parlamentet borde därför utan tvekan kunna fördöma de inskränkningar av den fria journalistiken som har förekommit sedan valet.

Vi bör också, som Jacek Saryusz-Wolski nämnde i fråga om sammanträdet i utskottet för utrikesfrågor förra veckan, inse att ett av de bästa sätten att avgöra om ett val är fritt och rättvist är att bjuda in valobservatörer för att övervaka processen, och EU har stor erfarenhet av detta. Vi bör vara medvetna här i parlamentet i dag om att kommissionen på våra vägnar inte trodde att de kunde göra ett självständigt, rättvist och objektivt arbete, och därför har vi anledning att säga att vi inte litar på valresultatet.

Vi hyser medlidande med de iranier som har skadats, anhållits eller fått sina mänskliga rättigheter skymfades. Våra tankar går först och främst till dem, men jag vill även be parlamentet att inte glömma bort den iranier som var anställd av den brittiska ambassaden. Han har anhållits och anklagas helt grundlöst för att ha underblåst protesterna. Våra tankar går till den franska student som anhölls av de iranska myndigheterna.

Vi bör visa vår uppskattning för det svenska ordförandeskapet som har bistått dessa länder och som har utlovat en samlad insats från EU som svar, och vi ber dem att fortsätta med detta.

Till sist vill jag säga att jag skäms över att det brittiska nationalistiska partiet kommer att tala här för första gången, med en ledamot som i fredags beskrev islam som "en cancer som borde avlägsnas från EU med kemoterapi". Detta är inte representativt för britternas åsikter. Det är inte EU:s hållning gentemot islam. Vi borde motverka detta på samma sätt som vi motverkar orättvisor på det internationella planet.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (NL) Iran är ett stort land med en stor och huvudsakligen ung befolkning, en lång och händelserik historia och en imponerande kultur. Dessutom ligger Iran i ett av jordens känsligaste områden. På grund av allt detta, men också på grund av vår medkänsla för våra medmänniskor, får vi inte stå likgiltiga inför det som händer i Iran. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa är inte för ett regimbyte som tvingas igenom med våld. Men vi anser att alla världens människor, även iranierna, måste få välja sina egna ledare och ersätta dem när de inte längre håller måttet.

Valet under Irans rådande regim motsvarar inte internationell standard för fria och rättvisa val, och samma situation rådde under det senaste presidentvalet. Men trots det begränsade utrymmet för protester i Iran, vägrade stora delar av befolkningen godta de officiella resultaten och gick ut på gatorna för att protestera. Iranierna var inte övertygade av den ytterst begränsade redovisningen av resultaten och därför fortsatte protesterna.

Protesterna tystades ned på ett synnerligen våldsamt sätt och förföljelserna fortsätter än i dag. Vi fördömer bestämt dessa förföljelser och vi uppmanar de iranska myndigheterna att få ett omedelbart slut på dem och att frige alla som sitter fängslade. Det måste också bli ett omedelbart slut på förföljelserna av utländska journalister, personer som arbetar i icke-statliga organisationer och iransk personal på utländska ambassader i Teheran.

Mina damer och herrar, herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! En regim som vänder sig mot sitt eget folk och sina egna ungdomar på det här sättet förlorar all legitimitet, inte bara i det egna landet, utan även på det internationella planet. Därför är det särskilt tragiskt att dessa dramatiska händelser ska inträffa precis när Förenta staternas president har uttryckt sin vilja att inleda en dialog med Iran. Iran håller på att missa ett historiskt tillfälle att ta den plats på världsscenen som dess historia och kultur förtjänar.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! När en befolkning vill frigöra sig väcker den vår beundran och vår solidaritet. Detta är fallet med iranierna. Det stämmer att valet var uppgjort redan från början, men även i detta val såg vi att iranierna lyckades finna myndigheternas akilleshäla så att de kunde uttrycka sin längtan efter frihet och demokrati.

Det är sant att det ligger i vårt intresse att upprätthålla dialogen med den iranska – terroristpräglade – makten. Det är ingen som motsäger det. Men samtidigt kan vi inte bara fortsätta som vanligt. Det som händer i Teheran är helt fruktansvärt. Tortyr förekommer dagligen i iranska fångelser, men inte bara mot brittiska medborgare. Även iranska män och kvinnor torteras dagligen i dessa fångelser.

Därför måste EU höja sin röst. Jag vet att det är svårt att hitta en balans mellan att skydda iranierna och deras intressen och våra egna intressen, som inte alltid är överensstämmande. Men även om det är komplicerat är det viktigt att betona att vi visar solidaritet med iranierna varje dag. Jag uppmanar kommissionen och rådet att utvärdera vilken roll Nokia och Siemens har spelat, och vilket ansvar EU:s vapenindustri har i förtrycket av iranierna. Det är trots allt otänkbart att stora företag i EU ska ha gjort det möjligt för den iranska regeringen att stå i vägen för iraniernas frihet och deras längtan efter frihet.

(Applåder)

Struan Stevenson, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Medan vi sitter här och debatterar upproret i Iran den senaste tiden, är vi medvetna om att fler än 50 av studentledarna, de demonstranter som arresterades, har tagits ut och hängts av de iranska myndigheterna och att över 200 personer dödats på gatorna, däribland Neda Salehi Agha-Soltan, som har blivit en internationell och mycket stark symbol för den fascistiska regimens brutalitet mot iranierna? Och när vi fortsätter att utnyttja vår position som den iranska regeringens största handelspartner, tror vi på fullaste allvar att pengar är viktigare än människoliv?

Varför är vi inte beredda att införa kraftigare sanktioner? Varför slopar inte parlamentet delegationen för förbindelserna med Iran, som de senaste fem åren ändå aldrig blev mer än ett medgörligt språkrör för den

iranska ambassaden i Bryssel och en skam för EU-institutionerna? Slopa den och låt oss börja tala klarspråk med de iranska myndigheterna. Det är det enda språk de förstår.

Helmut Scholz, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster är mycket bekymrad över det pågående våldet i Iran. Även vi fördömer i de allra starkaste ordalag den brutala misshandeln av demonstranter. Vi är oerhört oroliga för vad som kommer att hända med de många människor som anhållits och kräver att de omgående frigges, och vi anser även att Europaparlamentet som helhet bör göra det.

Vi är även kritiska till kommentarerna i medier och regeringskretsar i andra stater som utnyttjar de iranska medborgarnas legitima protester till sin fördel. Inte ens de allra senaste händelserna i Iran rättfärdigar planer på militärt ingripande mot iranska kärnvapenanläggningar. Min grupp förkastar sådana strategier. Därför välkomnar vi president Barack Obamas tydliga uttalande, där han vägrade ge Israel klartecken för en attack mot Iran. USA:s president tror också på diplomati. Iran är en suverän stat. Endast dess medborgare har rätt att besluta om samhällsförändringar. Regeringen i en suverän stat måste öppet acceptera kravet på förändring och driva igenom en politisk lösning.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman! Jag gratulerar till valet. Förtrycket av de medborgare som protesterar mot valresultatet, censuren av medierna och förföljandet av oppositionen bekräftar bristen på demokrati i Iran. Vi ser liknande situationer i andra länder också, exempelvis Kina, men det finns större anledning till oro i Irans fall.

Detta beror först och främst på landets ambitioner att bli en stormakt, vilket visar sig i dess inblandning i grannländerna, till exempel i Basraregionen i Irak, och i landets stöd till Hizbollah i Libanon. För det andra beror det på det starka inflytande som den religiösa extremismen utövar på den politiska makten i den islamiska republiken. För några år sedan dömdes en sångare – en iransk sångare – till fem års fängelse för förtal av religionen, och 12 sunnimuslimer dömdes till döden.

President Mahmoud Ahmadinejad har vid ett flertal tillfällen förklarat att hans främsta politiska mål är att tillintetgöra Israel. Oroväckande är dessutom Irans strävan efter att utveckla ett kärnvapenprogram utom internationell kontroll.

Med tanke på att Iran är en av världens största producenter av gas och olja, verkar deras verkliga mål vara att framställa kärnvapen i det uppenbara syftet att kunna bedriva utpressning mot grannländerna och hela världssamfundet. Därför krävs en kraftig insats från hela den europeiska politiska gemenskapen för att få den rätta balansen mellan att motsätta sig ayatollornas regim och att stödja de moderata och reformistiska elementen som existerar och är aktiva.

I detta avseende skulle de ekonomiska resurserna från det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter kunna användas för att stödja alla som fallit offer för det rådande förtrycket. Inget politiskt ingripande kan dock få någon effekt om inte EU:s länder går samman och uppträder enat.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Herr talman! Som advokat på människorättsområdet med 20 års internationell yrkeserfarenhet vill jag be att parlamentet, för att bevisa sin legitimitet och trovärdighet, granskar situationen i tredje världen och i andra länder utanför EU ur människorättsynpunkt. Men jag vill även be parlamentet att titta mycket närmare på hur det står till med demokratin, rättsstatsprincipen och de mänskliga rättigheterna inom EU, särskilt i mitt eget land, Ungern. Jag vill delge er lite fakta.

Den 23 oktober 2006 anordnades en stor demonstration med omkring 100 000 medborgare till minne av revolutionen 1956. Demonstrationen anordnades av det största oppositionspartiet, Fidesz, som är väl representerat här i parlamentet och det vann i själva verket valet detta år i Ungern. Det var en skara ur medelklassen med familjer, äldre och barn, och den ungerska poliskåren attackerade brutalt denna skara med tårgas, gummikulor och med ridande poliser. De skadade allvarligt flera hundra personer. Vid samma tillfälle blev flera hundra personer olagligt häktade och torterade i fängelse.

Ända sedan dess, då 216 demonstranter olagligt häktades och misshandlades av polisen, har samma sak hänt de tre senaste åren fram till i dag varje gång det har uppstått en protest mot regeringen: mängder av polisbrutalitet och olagliga häktningar, inte i Iran, Kina eller Honduras, utan i ett EU-land – Ungern.

Jag vill be er att gå samman med mig och, oavsett politisk tillhörighet, hjälpa till att ta reda på vad som hände, vilka som bar ansvaret och försöka skipa rättvisa för offren. Jag ber även att EU ska försöka få ett slut på de mängder av brott mot de mänskliga rättigheterna som pågår inom EU, för att ha trovärdighet och legitimitet att granska den människorättsliga situationen i Iran eller vilket annat land som helst utanför EU.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är här för att tala om Iran, och jag vill börja med att instämma i föregående talares kondoleanser till offren för flygplanskraschen i morse.

Jag håller med om många av de tankar som redan har uttryckts när det gäller situationen i Iran efter valprocessen. Processen var varken fri eller rättvis och den har gjort att president Mahmoud Ahmadinejad och de mest radikala delarna av regimen har kunnat sitta kvar vid makten och tysta demonstranter med våld, hindra journalister från att göra sitt arbete och försöka ge en påstådd utomstående konspiration ansvaret för den inre konflikten, samtidigt som man ger ut felaktiga uppgifter för att dölja sanningen.

En sak som är säker är att den iranska regimen har lidit svår skada, både internt och när det gäller bilden utåt. Dessutom har den teokrati som har suttit vid makten de senaste decennierna nu splittrats, vilket kommer att påverka regimen stabilitet. Samtidigt kommer missnöjet bland befolkningen att växa, särskilt om oljepriserna inte går upp igen och den ekonomiska situationen därför inte förbättras.

EU måste upprätthålla en enad front och fortsätta att fördöma de brott som begås i Iran. Vi måste kräva större respekt för de mänskliga rättigheterna, och vi måste även titta på hur vi kan hjälpa det civila samhället, särskilt de sektorer som vill ha demokratisk pluralism och respekt för de mänskliga rättigheterna i sitt land. Vi får inte svika de sektorer som vänder sig till västvärlden, EU inräknat.

Men när det gäller Iran får vi inte heller glömma det hot som landets kärnvapenprogram utgör, eftersom det har en destabiliserande effekt på området och på icke-spridningen i allmänhet. Det är oerhört viktigt att EU och Förenta staterna fortsätter att samarbeta i den här frågan, och jag är säker på att den kommer att prioriteras av det svenska ordförandeskapet.

Vi behöver göra Ryssland och Kina fullt delaktiga, eftersom de är permanenta medlemmar av säkerhetsrådet. Deras stöd är oerhört viktigt för att vi ska kunna förhandla fram en lösning på detta allvarliga hot, vilket kräver att världssamfundet agerar enigt och beslutsamt. Därför välkomnar jag den resolution som antogs i detta avseende vid G8-mötet förra veckan.

De senaste veckornas händelser har öppet visat de nuvarande iranska ledarnas extremism och radikalitet. Det är uppenbart att världssamfundet inte kan låta dem få tag på kärnvapen.

María Paloma Muñoz de Urquiza (S&D). – (ES) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Jag hade tänkt börja mitt första tal till plenarsammanträdet genom att välkomna att debatten om situationen i Iran inte föranleddes av Irans figurerande i medierna, där det i stället har handlat om Kina, Honduras, G20-mötet osv.

Tyvärr kan vi återigen läsa om de senaste avrättningarna av sunnimilitanter i Iran och om landets brott mot de mänskliga rättigheterna på nyhetstidningarnas förstasidor. Jag anser dock inte att det som står i nyheterna bör styra vad som står på parlamentets dagordning i fråga om utrikespolitik, utan hellre parlamentets egen ansvarskänsla och dess väl övervägda och foljdriktiga reaktioner, i linje med parlamentets växande roll i EU:s utrikespolitik, särskilt när det gäller de mänskliga rättigheterna.

Denna roll innebär att vi har som uppgift att bevaka att alla de instrument EU har inom det här området används konsekvent, och i Irans fall bör vi inte hålla dialogen om kärnvapen helt skild från den totala avsaknaden av en politisk dialog om mänskliga rättigheter.

Vi har inte haft någon strukturerad dialog om mänskliga rättigheter sedan 2004. Vi har inget samarbets- och handelsavtal där vi kan lägga in en demokratiklausul, vi har inte lyckats sända dit någon valobservatörsgrupp, och medlen för instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter är ytterst små.

I parlamentet och i hela EU behöver vi bli mer effektiva när det gäller att använda de instrument vi har tillgängliga och som vi har utrustat oss själva med. Somliga här i parlamentet och i den iranska oppositionen har krävt att förbindelserna med den iranska regimen ska brytas helt och att den nya regeringen inte ska erkännas.

Vi fördömer starkt det politiska förtrycket och inskränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Iran, men vi anser inte att vi bör avstå från vår roll som försvarare och beskyddare av de mänskliga rättigheterna, demokratin och kampen mot fattigdomen i världen. För att kunna göra det behöver vi en dialog, förhandlingar och diplomati, och vi behöver finna gemensamma intressen och bygga en allians mellan civilisationer. Jag uppmanar rådets ordförandeskap att göra detta.

Anna Rosbach (EFD). - (DA) Herr talman, mina damer och herrar! Europaparlamentet har diskuterat Irans brott mot de mänskliga rättigheterna vid ett flertal tillfällen, och vi gör det i dag igen. Vi kommer inte att förändra diktatorernas förfärliga beteende genom att bara prata. Det är dags att vi vidtar konkreta åtgärder. Den brutala slakten av människor som längtar efter frihet och som modigt har gått ut på gatorna måste leda till att vi tar på oss en del av ansvaret för att störta denna kriminella regim. En sådan regim hör inte hemma i 2000-talet. EU:s regeringar måste anmäla Irans regim till FN:s säkerhetsråd och kräva att förbrytarna, i synnerhet Ali Khamenei och Mahmoud Ahmadinejad, ställs till svars inför en internationell domstol.

Iranerna vill ha frihet och vi måste stödja kravet på fria val under FN:s överinseende. Parlamentet kan inte behålla sin Irandelegation som vid sitt senaste sammanträde förvandlades till ett verktyg som diktaturregimen använde för att påverka vårt parlament. Vi måste visa att vi inte samarbetar med diktaturer.

Nick Griffin (NI). - (EN) Herr talman! Förra året övervakade jag firandet av revolutionen 1956 i Budapest. Jag kan bekräfta att Krisztina Morvai har rätt när hon kritiserar de som bekymrar sig för Iran samtidigt som de struntar i brott mot de mänskliga rättigheterna här i EU.

Jag förutsätter att inga ledamöter ur ECR-gruppen här är tillräckligt hycklande för att fördöma Iran för deras användande av våld i valet när David Cameron finns med bland sponsorerna för Unite Against Fascism, en organisation med vänsterextrema brottslingar som rutinemässigt utövar skrämpropaganda och våld mot nationalistiska dissidenter i Storbritannien. Samma sak gäller fem ledamöter från Labourpartiet, liberaldemokraterna och Tory som skämt ut sig genom att använda brittiska skattebetalares pengar för att stödja sin egen milis som stör oppositionsmöten, attackerar sina motståndare med tegelstenar, pilar och hammare.

Men min huvudpoäng är denna: Den kritik mot Iran som har uttalats här må vara välmenande och till och med berättigad, men likväl kommer den att utnyttjas av de mäktiga egenintressen som tjänar på en militär attack mot Iran. Nykonservativa, oljebolag, byggföretag och Saudiarabiens wahhabimullor vill alla se den suveräna staten Iran förstöras av en krigsattack. Inte ens de europeiska liberalerna är tillräckligt naiva för att tro på lögnen om massförstörelsevapen igen, så de mänskliga rättigheterna lyfts fram som en ny anledning till krigsförklaring.

Parlamentet får inte stämma in i krigsivrarnas kör som förespråkar västvärldens tredje olagliga attack mot den muslimska världen. Men om ni är så illa tvungna, överlåt då inte kriget – som den hycklande retoriken kommer att urskulda och utlösa – till den vanliga brittiska kanonmaten, nämligen 18-åriga pojkar från Mersey, Thames och Tyne. Skicka i stället era egna söner som får komma hem antingen i lådor eller utan varken ben, armar eller sin mentala hälsa i behåll – annars kan ni sköta era egna angelägenheter.

Filip Kaczmarek (PPE). - (PL) Herr talman! Oskyldiga människors död är alltid en tragedi. Men om de dör för att de försvarar värderingar som frihet eller sanning kan vi säga att deras lidande inte var förgäves – vilket är fallet med de senaste offren i Iran. Det har gått riktigt illa när regimen skjuter mot demonstranter, sätter sina motståndare i fängelse och torterar och dödar dem. Den enda källan till hopp och optimism är att dessa händelser gör politiker och den allmänna opinionen i hela världen medvetna om den iranska regimenens sanna natur, en regim som är kapabel till handlingar som ligger mycket långt under den moderna världens minimistandard. Den här regimen har blod på sina händer. Vi måste komma ihåg det och vi måste arbeta för att förändra de rådande förhållandena, som vi inte kan acceptera. I situationer som denna dyker alltid samma fråga upp: Vad kan vi göra? Vi kan stödja de krav och de förslag som redan har uttryckts.

För det första måste de iranska myndigheterna sluta använda våld mot dem som är av en annan åsikt än regimen. När det gäller länder som Iran bör iakttagandet av de mänskliga rättigheterna granskas och garanteras av världssamfundet.

För det andra bör ett fritt och rättvist val hållas i Iran, där alla kandidater ska få ställa upp, och inte bara de kandidater som har fått tillåtelse att ställa upp. För övrigt har de som fattar besluten om vilka som har rätt att ställa upp i valet inte själva ett demokratiskt mandat. Valets rättvishet bör kontrolleras av oberoende externa valobservatörer – annars kommer valet att vara meningslöst.

För det tredje bör vi göra allt vi kan för att se till att lösningarna för Irans del är fredliga och politiska, vilket innebär att vi bör stödja de iranier som vill ha genomgripande förändringar i sitt land, förändringar som kommer att innebära att Iran styrs av dem som vinner de rättvisa valen, och att Iran självt kommer att sluta vara ett hot mot världssäkerheten.

Ledaren för den iranska exiloppositionen, Maryam Rajavi, har sagt att det som har hänt i Iran är början på slutet för regimen. Jag hoppas verkligen att Maryam Rajavi har rätt.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam för det svenska ordförandeskapets observationer före debatten, som jag ansåg var balanserade och som gjorde att vi kunde förstå det ansvar vi förväntas leva upp till. Med anledning av detta vill jag göra en observation som bottnar i att jag, som så många andra, på TV-skärmar överallt har sett de skaror som på något sätt utlöste de senaste dagarnas protester.

Samtidigt som det stämmer att Iran är en teokrati där de fundamentalistiska krafterna har utformat en plan för att utöva makt genom att låtsas att de gör det i Guds namn, har vi även de senaste dagarna sett hur människor går ut på gatorna och faktiskt ropar "Gud är stor". Vilken skillnad! Denna synliga skillnad i den vilja som folket har uttryckt, och i beslutsamheten att inte ta till våld, får oss att inse att kärleken till frihet och sanning och det egna folket samt respekten för andra fortfarande lever kvar i Iran.

Trettio år av teokrati, trettio år av systematisk mänsklig förstörelse har inte varit tillräckligt för att suddas ut det minne som finns inom oss alla. Det är detta minne vi ska vara lojala mot. Det är denna kärlek till sanning och frihet som vi måste vara förbehållslöst hängivna, och det är den som bör höja allas vår ansvarskänsla. Att be EU-institutionerna vara starka och bestämda och göra sina röster hörda är inte framför allt ett anspråk från parlamentets sida på en geopolitiskt framstående ställning. Det innebär att vi, som företrädare för det politiska projekt som kallas EU, betonar att den kärlek till frihet och sanning som driver alla de som demonstrerat de senaste dagarna inte får överges av EU:s institutioner.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! En avgörande förändring har ägt rum i Iran. Vår första slutsats bör därför vara att Iran inte är som det har varit och inte heller kommer att bli det. Detta beror på att miljontals iranier har vägrat vara det styrande prästerskapets gisslan. De har visat prov på ett oerhört mod genom att utmana diktatorerna.

Frågan handlar därför inte om fusk i så kallade val mer än vanligt. Den här gången utgjorde det uppenbara valfusk med rösterna ett utlopp för en folklig protest som experter utanför Iran inte kunde eller ville förutse.

Detta påminner mig om situationen för 20 år sedan i Östeuropa. Samtidigt som västvärldens regeringar förberedde sig för långsiktig anpassning till och pragmatisk samexistens med det sovjetiska totalitära systemet, började plötsligt flera miljoner personer som levde under kommunistregimen agera. De utmanade systemet, och det fick ett abrupt slut.

Därför är det viktigt att inse att EU:s hållning gentemot Iran inte kan förbli densamma – vi kan inte bara blunda för rutinemässigt valfusk och systematiskt förtryck. Under 30 år av diktatur uppskattas det att mer än fem miljoner människor har fängslats, över 200 000 har torterats till döds och den senaste tiden har fler än 200 personer dödats.

EU:s regeringar har tvekat för mycket att fördöma dessa fruktansvärda brott och att ställa regimen till svars för dess beteende. Om vi menar allvar med att skydda de iranska medborgarnas rättigheter måste vi vara beredda att åsamka diktatorerna verklig smärta. Vad innebär det? Vi borde till exempel förbjuda regimen ledare att resa till EU. Vi borde återkalla våra ambassadörer från Iran för att visa vår upprördhet, och fria val kan bara äga rum i Iran under FN:s överinseende.

Lena Barbara Kolarska-Bobinska (PPE). – (EN) Herr talman! När situationen i Iran trappas upp och brotten mot demokratin även utgör ett hot mot stabiliteten i hela området måste vi uttrycka vår oro och fördöma detta. Men deklarationerna får inte bli endast tomma symboler. Vissa ledare i EU talar om att införa nya sanktioner mot Iran, men vad vi behöver just nu är en diskussion om stödet för demokrati på gräsrotsnivå i Iran.

Jag är från Polen, och vi i Östeuropa vet hur viktiga den här typen av åtgärder är för inrättandet av demokrati. Ett stöd bör anpassas till den politiska och ekonomiska situationen i ett visst land, men EU:s tidigare erfarenheter av stödet för demokrati i Nordafrika, Mellanöstern och Östeuropa måste ses över och utvärderas för att vi ska kunna se vad som borde göras i Iran, vad som kan göras i Iran och vad som är effektivt utifrån de rådande omständigheterna i just det landet.

Jag vill även påminna er om att vi, om vi vill att EU ska vara trovärdigt, måste vidta vissa åtgärder i Moldavien. Snart kommer vi att genomgå en ny prövning – den 29 juli – i och med valet i Moldavien. EU har gjort allt i sin makt för att säkra ett fritt och rättvist val i Moldavien. Det räcker inte att tala om att stödja demokratin. Vi i Europaparlamentet och EU-institutionerna måste vara mer aktiva på det här området.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Herr talman! Det är verkligen nödvändigt att övervaka hur valprocessen framskrider i Iran, även om lösningen på konflikten borde börja med en försäkran från Irans myndigheter om att de kommer att sluta använda våld, att de kommer att frige de fängslade oppositionsaktivisterna, människorättsförsvararna, journalisterna, demonstranterna och de medborgare från andra länder som just nu får skulden för den situation som råder i Iran. Vi måste förstås helt och hållet respektera Irans suveränitet, men vi måste även påminna makthavarna i Teheran om att de är skyldiga att respektera den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter.

Jag vill även uttrycka min oro över Irans kärnvapenprogram. Teheran har rätt till ett kärnvapenprogram som används i fredliga syften, men man har även en skyldighet att återupprätta världssamfundets förtroende för att Irans kärnvapenaktivitet är uteslutande fredlig.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Herr talman! Jag vill uttrycka min djupa sorg över den tragiska flygplansolycka som inträffade i dag i provinsen Qazvin i Iran.

Debatten här i dag är en nödvändighet med tanke på vad som har hänt efter valet den 12 juni. Men jag anser att vi måste hålla den inom de rätta ramarna. Vi får inte sända ut fel budskap. Varje direkt eller indirekt sammankoppling mellan dessa händelser och frågan om kärnvapenprogrammet är missvisande. Vi måste vara tydliga med att ämnet i dag är situationen när det gäller demokrati och mänskliga rättigheter i Iran.

Att tala om nya sanktioner kommer inte under några omständigheter att hjälpa oss att lösa iraniernas allvarliga problem. Demokrati kan inte påtvingas med sådana medel. I EU behöver vi arbeta ännu hårdare för demokratisering och respekt för de grundläggande friheterna, men vi måste göra det genom att placera den här frågan inom ramen för en konkret politisk dialog och genom att stärka våra kontakter med det civila samhället.

Vi måste även kräva fortsatta utredningar av klagomålen om valfusk och än en gång poängtera att rätten till fredliga protester är en rättighet som medborgarna absolut måste ha i alla länder.

Därför måste vi öppet fördöma makthavarnas våld här i dag och kräva att respekten för yttrandefriheten tillämpas i praktiken i Iran, liksom i alla andra länder i världen.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Herr talman! Jag anser att det är bra att vi håller den här debatten under det nya parlamentets första arbetsvecka. Tyvärr har våra gruppordförande förkastat ett resolutionsförslag. Jag frågar mig vilka vi verkligen tar hänsyn till här.

En resolution skulle ha hjälpt oppositionen i Iran om vi genom ett konkret uttalande hade bekräftat att det som officiellt kallades presidentval inte på något sätt motsvarade internationella demokratiska standarder, eftersom de flesta kandidater underkändes av väktarrådet och eftersom till och med de som tilläts ställa upp inte kan anses ha fått samma förutsättningar. Från ett politiskt perspektiv kan vi därför utan reservationer fastställa att de valresultat som redovisades inte representerar iraniernas vilja.

Låt oss i EU aktivt använda våra instrument för demokrati och mänskliga rättigheter, stödja det levande civila samhället eller till och med jurister som exempelvis Shirin Ebadi, som kämpar för Bahai-fångarna där. Jag anser att det här är en politik som kan vara framgångsrik just nu, till och med på kort sikt.

(Applåder)

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Förra veckan hörde vi under ett sammanträde för utskottet för utrikesfrågor – något som jag, som ny ledamot, uppskattade mycket – ett tal av Mohsen Makhmalbaf, en iransk filmregissör, som talade om för oss klart och tydligt att Iran före valet hade 20 procent demokrati, men att det efter valet inte fanns någon demokrati alls i landet.

Jag instämmer i denna beskrivning – det var helt klart ett simulerat val där den majoritet av iranier som hade krävt förändring blev berövade denna rättighet genom storskaligt valfusk. Herr rådsordförande, det är särskilt en sak som intresserar mig. I mitten av augusti kommer installationen av den "omvalde" Mahmoud Ahmadinejad att äga rum. Vad diskuteras just nu i rådet och i medlemsstaterna? Kommer EU och medlemsstaterna att ha officiella företrädare vid installationen? Jag hoppas verkligen inte det, eftersom jag anser att det inte bör finnas någon officiell företrädare för EU eller dess medlemsstater efter denna valbluff, och även om jag är för en fortsatt dialog, anser jag att ingen bör företräda EU officiellt vid denna installation. Vad är er åsikt i frågan? Hur hanterar ni den just nu?

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! När vi diskuterar utrikespolitiska frågor, som dagens fråga om Iran, finns det som vi alla vet alltid en risk för att vi ligger lite efter i tiden i förhållande till de händelser vi diskuterar. Men det råder ingen tvekan om att Europaparlamentet, om det vill, kan spela en viktig roll genom att uppmana EU och världssamfundet att ta de aktuella händelserna på allvar och genomföra de initiativ som behövs för att arbetet med att införa ett demokratiskt system i Iran faktiskt ska gå att genomföra.

Efter den stora internationella uppmärksamhet som riktats mot perioden efter valet i Iran och de gatudemonstrationer som den iranska regimen försökte slå ned med våld, är det viktigt att se till att det inte blir tyst om situationen i landet. Att vara realistisk innebär inte att vi ska stryka Iranfrågan från dagordningen. Det är också vårt ansvar att hålla uppmärksamheten uppe, och ansvaret ligger även på det svenska ordförandeskapet – som jag vill tacka för dess kommentarer i dag – för att driva på ett starkt initiativ tillsammans med Förenta staterna, Ryssland och andra länder, för att förändra utvecklingen i Iran när det gäller frågor som demokratiska rättigheter och kärnvapen.

Alejo Vidal-Quadras (PPE). – (ES) Herr talman! De senaste veckorna har vi blivit berörda av de upprepade bevisen på iraniernas hjältemod och tapperhet när de har konfronterat sina tyranners maskingevär och batonger med sina bara händer. De många kvinnor som leder demonstrationerna är ett omiskännligt uttryck för iraniernas bestämda vilja att leva i en sann demokrati.

Herr rådsordförande, EU:s svar har varit för svagt och för mesigt. Vi måste sända ut en mycket tydlig politisk signal för att markera att vi helt förkastar den här typen av oacceptabel teokratisk diktatur.

Lösningen har formulerats mycket väl av ledaren för exiloppositionen, Massoud Rajavi: Den högste ledaren måste avsättas, en tillfällig expertgrupp måste utlysa fria val under internationell övervakning. Allt annat kommer att vara ett slöseri med tid och kommer att förlänga den här skandalösa situationen.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Jag vill börja med att varmt välkomna den nye rådsordföranden, Carl Bildt. Jag är självklart medveten om att han har några mycket krävande månader framför sig, eftersom världens alla problem kommer att vila på hans breda axlar, mer än någon annans.

Herr talman! När det gäller Iran vill jag påpeka följande saker. För det första är den iranska regimen oförutsägbär. För det andra har jag märkt att hårfina sprickor faktiskt börjar framträda i regimen, särskilt i de religiösa kretsarna. För det tredje har jag observerat att regimen stöder allt som är dåligt eller har att göra med korruption här i världen – vare sig det är i Mellanöstern eller Pakistan. För det fjärde vill jag påpeka att dialogen verkligen inte är till någon hjälp, och slutligen konstaterar jag att medborgarna med rätta vill ha mer frihet och att de måste få vårt – EU-medborgarnas – stöd i detta avseende.

Därför vill jag fråga er, herr Bildt, varför har rådet inte kunnat utarbeta ett kraftigare uttalande, och varför har vi bara lyssnat till ett par länder som alltid vill agera utan att ta hänsyn till den människorättsliga situationen?

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill förstås börja med att fördöma händelserna i Iran och den iranska regeringens förtryck, men vill instämma med dem som förespråkar att vi förutom påtryckningar från EU:s institutioner också ska upprätthålla dialogen och förhandlingsprocessen.

Historien och erfarenheten visar oss att man genom att bryta alla förbindelser med auktoritära regimer på intet sätt bidrar till att förbättra levnadsförhållandena för de människor som förtrycks av sådana regimer, samtidigt som man försvagar situationen för dem av oss som försvarar respekten för demokrati och mänskliga rättigheter i dessa länder.

Därför anser jag att vi ska använda alla EU:s verktyg, till att börja med parlamentet, för att sätta press på den iranska regeringen, samtidigt som vi ska upprätthålla förhandlingarna och dialogen – en dialog som sätter press på regimen – särskilt genom EU:s höga representant, Javier Solana.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Iran utgör i dag det främsta hotet mot den internationella säkerheten och stabiliteten. Å ena sidan fortsätter Iran att bryta mot FN:s resolutioner genom att utrusta sig med kärnvapen, å andra sidan upprepar landet sin önskan att fysiskt förstöra staten Israel.

Jag hoppas att EU, under det svenska ordförandeskapet, lyckas skicka ett tydligt budskap till Iran som visar att de icke förhandlingsbara värdena rätten till liv, mänsklig värdighet och valfrihet inte kan särskiljas från utvecklingen av bilaterala förbindelser. Jag hoppas också att man kan vara särskilt tydlig med att staten Israels

rätt att existera inte är förhandlingsbar och att Europa, som upplevt förintelsen på nära håll, inte kommer att tillåta en andra förintelse av staten Israel och dess befolkning.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Herr talman! Jag vill ta till orda och uppmana parlamentet att tydligt uttala sig för ekonomiska och formella sanktioner mot Iran.

Det finns givetvis många argument mot sanktioner, eftersom de påverkar livet för den iranska befolkningen. Bristerna på grund av sanktioner är dock inte det värsta för folket i Iran. Det värsta skulle vara vår tystnad, vår underlåtenhet att agera. Genom sanktioner visar vi att vi bryr oss, och jag anser att det är det viktigaste.

Därför måste parlamentet begära ekonomiska sanktioner mot Iran.

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Den förfärliga teokratiska diktaturen i Iran har redan gjort sig skyldig till många brott mot sitt eget folk, som att hänga Bahaier, homosexuella och nu uppenbarligen också femtio oskyldiga demonstranter. Därför borde vi knappast bli förvånade av blott en valstöld genom utbrett valfusk. Jag anser att sprickan i regimen och modet hos landets ungdomar – som jag hyllar – så småningom kommer att få hela den usla regeringen på fall.

Vid ett möte nyligen föreslog Richard Howitt att vi skulle ha skickat EU-valövervakare från parlamentet för att bekräfta att det verkligen har förekommit valfusk. Men nej, vi får aldrig legitimera skenval som utestänger kandidater på grundval av religiös renhet, och där rösterna räknas bakom stängda dörrar.

Carl Bildt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag har med stor uppmärksamhet tagit del av era olika uppfattningar och åsikter. Som redan nämnts är detta en mycket viktig debatt i en mycket viktig fråga.

Jag anser att det är riktigt att säga att vi har en gemensam syn på vad som har hänt, av vad vi har sett på tv och, ännu viktigare, av vad vi har hört från människor som vet mer än vad som visas i tv.

Jag håller inte med den som hävdade att vi inte har varit tillräckligt tydliga. Om man jämför vad EU har sagt med det som övriga viktiga organisationer i världen sagt, råder det ingen tvekan om att vi har varit tydligast, mest konsekventa och starkast i våra ordval.

Vi skulle givetvis önska att dessa ord haft ännu större effekt, men så är det ju ofta. Även om orden är viktiga – det är det ingen tvekan om – diskuterar vi nu främst vad som har hänt i Iran efter valet den 12 juni.

Dessutom anser jag att det är viktigt att fokusera på det vi såg på tv före den 12 juni, eftersom vi då plötsligt såg ett annorlunda Iran än tidigare. Innanför regimen gränser fanns ett tydligt inslag av livskraft och mångfald och en uppenbar längtan efter förändring, öppenhet och reformer. Från utsidan är det svårt att avgöra om detta representerade majoriteten av den iranska befolkningen eller inte, men om dess betydelse vittnar inte minst de kraftåtgärder som vi såg efter den 12 juni. När vi bedömer vad som skett efteråt, får vi alltså inte glömma vad som hände före, samt den långsiktiga betydelsen av dessa händelser.

Jag anser att vi är eniga om vad vi säger och tycker. Jacek Saryusz-Wolski, Daniel Cohn-Bendit och Mario Mauro – i det vi bedömer är det praktiskt taget ingen skillnad. Det svåraste är dock inte vad vi säger. Det svåraste i det här fallet är det vi ställdes inför. Därför menar jag att vi måste agera längs två linjer.

Den första är rätt självklar. EU ska vara den starka rösten för mänskliga rättigheter och demokrati, oavsett var och under vilka omständigheter. Även andra politiska faktorer kan komma att övervägas, men det får aldrig ske på bekostnad av vår konsekventa kamp för mänskliga rättigheter. Därför måste vi fördöma dödandet och tillämpningen av dödsstraff. Vi måste begära att de som hålls fångna släpps fria. Vi måste vara tydliga i vår uppmaning om full respekt för frihet och rättigheter för alla människor i världen.

För det andra – och här tror jag att åsikterna kan gå isär – måste vi vara beredda att engagera oss. Jag säger detta med vetskap om att det är betydligt svårare än att ta ett steg tillbaka, göra ingenting eller försöka isolera sig. Det är enkelt. Att engagera sig är svårt. Tunne Kelam påminde om vår historiska erfarenhet och den balansgång som den inneburit. Emellertid är det kanske just därför att vi har en viss historisk erfarenhet i Europa – vilket speglas inte minst här – som vi vågar oss in på den vägen.

Vi får aldrig tro att vi bara genom en diplomatisk dialog kan lösa alla de problem som tagits upp här, för det är inte möjligt. Andra faktorer måste finnas med i denna ekvation. Vi får dock inte glömma att det finns vissa frågor som vi är skyldiga att försöka lösa genom diplomatisk dialog. Jag tänker på de anställda vid den brittiska ambassaden, de franska studenterna och flera andra. Dessa fall måste vi ta itu med nu, i dialogform.

Jag kommer från ett land där 1 procent av invånarna har sin bakgrund i Iran. De flyttar fram och tillbaka. Vi har så många konsulerärenden att det är svårt att förstå. Vi måste vara beredda att engagera oss, att hjälpa personer i olika situationer utan att tro att vi för den skull ska kunna lösa allt på en gång.

Vi har kärnvapenfrågan som redan nämnts. Somliga anser kanske att det finns betydligt enklare lösningar på den frågan. Min uppfattning är att det inte finns någon lösning alls, om vi inte kan få igång en verklig diplomatisk dialog i frågan.

Det kommer givetvis att vara mer krävande och svårare under rådande omständigheter, det är det ingen tvekan om, och jag anser att diskussionen i utskottet för utrikesfrågor förra veckan belyste några av de svåra val och bedömningar som vi måste göra, inte bara under kommande veckor, utan under kommande månader – men inte så mycket längre än så. Här måste vi engagera oss – ni, vi i rådet och vi som européer – tillsammans med andra viktiga internationella aktörer, och inte bara med amerikanerna under Obama-administrationens nya och gynnsamma ledning, utan även med andra – FN:s säkerhetsråd, Ryssland och Kina samt med det bredare världssamfundet. Det är först då vi kan hoppas på att kunna lösa inte bara de mest akuta frågorna, utan även andra.

Jag är tacksam för den här debatten. Jag tycker att den har satt ljus på hur eniga vi är när det gäller att försvara våra värden, men den har också belyst några av de svåra val och avvägningar som väntar oss under månaderna och åren framöver. Vi vet vad vill uppnå, så vi måste sträva för att uppnå det. Men tro inte att det kommer att bli lätt. Jag kan försäkra er om att rådet även i fortsättningen kommer att vara starkt engagerat i alla aspekter av den här frågan.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Jag ber om ursäkt, men jag har nyss fått veta något som jag skulle vilja delge rådet och mina kolleger i parlamentet.

Natalja Estemirova, som var kandidat till Europaparlamentets Sacharovpris, kidnappades i morse i Groznyj och hålls fänge av okända kidnappare. Jag uppmanar rådet, kommissionen och parlamentsledamöterna att reagera och göra Moskva uppmärksam på att vi tänker på Natalja Estemirova.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Richard Howitt (S&D). - (EN) Herr talman! Jag vill tillrättalägga det som min kollega Charles Tannock tidigare påstod att jag hade sagt.

Jag efterlyste inte EU-valövervakare förra veckan, och tidigare i debatten var jag verkligen tydlig med att säga att EU skulle ha kunnat skicka observatörer till det iranska valet, om omständigheterna hade krävt det. Emellertid är det just på grund av att kommissionen inte hade modet att göra det som vi nu har betydande, befogade och objektiva betänkligheter om hur detta val har genomförts.

Jag beklagar att Charles Tannock inte fanns på plats i parlamentet och kunde ta del av detta tidigare i debatten, och hoppas att jag nu har tydliggjort min ståndpunkt.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

9. Kina (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om Kina.

Carl Bildt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Framför oss har vi ytterligare en debatt i en viktig fråga. Även om ämnet är Kina, ska det givetvis ses mot bakgrund av några viktiga händelser i Xinjiang i västra delen av Kina. Jag vet att dessa händelser har följts av många ledamöter i parlamentet och av de nationella parlamenten i EU.

I rådet har vi också uttryckt vår oro över rapporterna om oroligheter i dessa områden, och uppmanat alla sidor till besinning och försök att på fredlig väg lösa situationen. Det är tid för oss att understryka att vi lägger mycket stor vikt vid mänskliga rättigheter. Dessutom beklagar vi djupt inte bara förlusten av människoliv

utan också förstörelsen av egendom och allt annat vi har sett hända, och vi kan bara fördöma de ansvariga, vilka de nu är.

Låt mig också passa på att i grova drag redogöra för vår relation till Kina, ett land som vi har ett utomordentligt komplext förhållande med. När vi 2003 bestämde oss för att fastställa dessa förbindelser inom ramen för ett omfattande strategiskt partnerskap tog vi oss an en ytterst ambitiös uppgift, och det speglas i stor utsträckning i de breda och omfattande förbindelser som vi har med Kina i dag.

Komplexitet skapar förstås möjligheter. Dessutom innebär det utmaningar av varierande slag. Det vi försökt göra i denna relation är att öppna upp den, så att vi öppet och uppriktigt ska kunna diskutera alla tänkbara problem som kan uppstå på bägge sidor. Grunden för en sådan öppen dialog är det gemensamma intresset för att utveckla förbindelserna och vårt gemensamma intresse för global fred och stabilitet.

Vi fullföljer detta genom dialog och multilateralism. Vi har årliga toppmöten samt ganska ofta möten på utrikesministernivå. Dessutom har vi en intensiv dialog om mänskliga rättigheter som hålls två gånger per år, samt givetvis även sektorsvisa dialoger i olika frågor, där handeln förstås är av särskilt stor vikt. Vi har även högnivådialogen om ekonomi och handel. Som ni också känner till inledde vi 2007 förhandlingar om ett partnerskaps- och samarbetsavtal. Förhandlingarna går visserligen framåt, men det finns alltså utrymme för båda sidor att öka sina insatser i dessa samtal.

Vi har ett mycket tydligt intresse för att utveckla förbindelserna med Kina på alla områden, och detta innebär, som jag redan nämnt, möjligheter till en öppen och uppriktig dialog även i frågor där vi har olika värderingar. Vi vet att det finns sådana frågor såsom mänskliga rättigheter och tillämpningen av dödsstraff. I dessa tider finns det förstås även andra viktiga gemensamma frågor, som den globala finansiella stabiliteten och klimatförändringen.

Viktiga är också de utrikespolitiska frågorna som situationen på den koreanska halvön med provocationerna från DPRK (Democratic People's Republic of Korea) och situationen i Burma, där vi förstås är bekymrade över händelseutvecklingen. Vårt engagemang sträcker sig dock även till Afrika och behovet av att skydda de viktiga sjövägarna runt Afrikas horn.

Jag ska inte fördjupa mig ytterligare i den här frågan nu, men vill understryka det intresse vi har för utvecklingen av dessa händelser, utan att kunna bedöma dem i minsta detalj eftersom de är ytterst komplicerade. Jag vill också framhålla våra förhoppningar om att de ska kunna lösas på fredlig väg och att vi är villiga att inrätta en uppriktig dialog med de kinesiska myndigheterna i dessa frågor, liksom i många andra frågor av gemensamt intresse och som vi behöver ha en dialog kring.

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Att den här debatten har lagts under ert första plenarsammanträde är ett tecken på den betydelse som parlamentet fäster vid våra strategiska förbindelser med Kina. Jag vill på nytt välkomna möjligheten att på min kollega Benita Ferrero-Waldners vägnar kort redogöra för kommissionens ståndpunkt. Hon är som sagt tyvärr ute och reser och kan inte vara här denna vecka.

Jag behöver nog inte påminna parlamentet om vilka betydande framsteg vi har gjort i förbindelserna med Kina sedan vårt första toppmöte för tio år sedan. Ekonomiska förbindelser och handelsförbindelser har utformats, de direkta personkontakterna har flerdubblats och vi för dialoger på allt fler områden.

Efter det senaste toppmötet mellan EU och Kina i maj fortsätter förhandlingarna framgångsrikt om ett nytt partnerskaps- och samarbetsavtal, och vi kan glädjas åt ett ökat antal högnivåkontakter, däribland premiärminister Wen Jiabaos mycket lyckade besök hos ordförande José Manuel Barroso tidigare i år samt högnivådialogen om ekonomi och handel där jag var ordförande tillsammans med vice premiärminister Wang Qishan.

I dag är vi naturligt inställda på globala utmaningar såsom den ekonomiska och finansiella krisen, klimatförändringen samt regionala frågor. Samtidigt har vi ett starkt intresse för situationen i Kina, där vi ser många imponerande bedrifter, men också händelser som oroar. Kinas politik för att öppna sin ekonomi har lyft hundratals miljoner människor ur fattigdom och fört världen närmare de viktiga millennieutvecklingsmålen. Kina är dock fortfarande ett mycket stort land med betydande interna utmaningar och väsentliga skillnader mellan olika regioner.

Styrkan i vårt strategiska partnerskap skapar också möjligheter för ett konstruktivt och öppet åsiktsutbyte i frågor där EU och Kina skiljer sig åt. Det kan bland annat handla om delar av våra handelsförbindelser eller människorättsliga aspekter – till exempel när det gäller Tibet, som jag vet är av särskilt intresse för parlamentet.

Nyligen uttryckte vi vår oro över oroligheterna i Xinjiang, beklagade förlusten av människoliv och uttryckte vårt deltagande och vår sympati med de drabbade familjerna. Vi har uppmanat alla parter att visa besinning och omedelbart sätta stopp för våldshandlingarna. Vi hoppas på en fredlig lösning genom dialog och utan ytterligare blodutgjutelse.

Under åren har EU försökt förmedla sin oro till de kinesiska myndigheterna över situationen för de etniska minoriteterna i Kina och försökt dela med sig av sin egen, i många fall plågsamma, erfarenhet av att hantera orsakerna till marginalisering, utanförskap och diskriminering som så ofta drabbar dessa minoriteter.

Vi delar alla målsättningen att uppnå ett mer öppet och transparent Kina som respekterar internationella människorättsnormer och samarbetar i globala frågor. För att lyckas med det måste vi fortsätta att integrera Kina ytterligare i världssamfundet och arbeta vidare med att i konstruktiv anda utveckla vårt strategiska partnerskap.

Elmar Brok, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag instämmer i huvudsak med föregående talare från rådet och kommissionen. Även jag anser att vi bör hålla fast vid vår Ett-Kina-politik för ett sammanhållet Kina som en enad stat, och att vi inte får riskera något av detta. Naturligtvis tillåter vi inte våld – varken våld från demonstranter under speciella omständigheter eller våld från staten mot demonstranterna, som faktiskt var fallet den här gången. Jag ville nämna detta först.

Men vi måste också förstå att våldet från centralregeringen, som inte visar tillräcklig förståelse, alltid kommer att vara ett återkommande problem i Kina, denna mångkulturella stat med en mängd olika etniska grupper. Större kulturell autonomi samt större möjligheter till fri rörlighet och att bevara identitet och språk är därför förutsättningar för att samtliga medborgare i en mångkulturell stat ska kunna leva tillsammans under ett och samma tak.

Kinas historia har bestått av en serie utbrytningar och återföreningar med intensiva våldskampanjer. Detta kan vi se om och om igen under hela Kinas historia. Kina måste inse att detta inte kan fortsätta och att landet måste införa självstyre.

Uigurerna är en moderat sunnminoritet. De utgör inte något direkt terrorishot. Därför föreligger samma fara som vi ser i Tibet, det vill säga att om Kina inte sluter avtal med de moderata grupperna så finns det alltid radikala ungdomar som inte kan och inte vill vänta längre. Att skjuta upp en lösning på identitetsproblematiken fördröjer därför en långsiktig lösning. Den kinesiska regeringen är extremt obetänksam när den bara pratar om terrorister, när den hävdar att dessa människor vill förstöra sammanhållningen inom staten och påstår att utomstående krafter som bland annat al-Qaida ligger bakom. Jag tror inte att detta är en lösning för landet och därför bör vi klargöra att vi inte godtar en sådan politik. Allt jag har sagt här ska ses utifrån den utgångspunkt som jag nämnde i början av mitt inlägg.

Adrian Severin, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Det kinesiska folket har all anledning att fråga oss varför Europaparlamentet har satt upp situationen i Kina på dagordningen för sin första sammanträdesperiod under den nya mandatperioden.

Vårt svar måste vara tydligt: det beror på att Kina är mycket viktigt för oss och inte för att vi tror att vår roll är att lära Kina något eller att tvinga på landet våra åsikter om hur känsliga interna problem ska lösas. Det är just för att Kina är så viktigt för oss som vi ska ägna stor uppmärksamhet åt alla händelser som påverkar landets interna stabilitet och alla händelser som skulle kunna bli ett hot mot säkerheten.

Den här gången uppstod situationen ur den mångkulturella miljön i Xinjiangprovinsen och den dominerande uiguriska folkgruppens anspråk på självstyre. Sådana omständigheter är alltid känsliga och därför är respekten för de mänskliga rättigheterna och för minoritetsgruppernas rättigheter viktig, respekt som leder till en känsla av värdighet och säkerhet för både minoriteter och majoritetsgrupper.

Minoritetsrättigheter får däremot inte tas som ursäkt för, och kan inte ursäktas, separationspolitiken. Extremisternas avsikt är att stödja denna politik och absolut inte att döda fredliga civila som tillhör en minoritetsgrupp eller etnisk grupp.

Samtidigt som man ber om full respekt för mänskliga rättigheter och minoritetsrättigheter, samtidigt som man uttrycker sympati med alla offer för dessa rättigheter, samtidigt som man ber om ett klargörande av i vilken utsträckning terrorister, religiösa grupper, extremister och separatister har deltagit i dessa händelser ska Europaparlamentet erbjuda den kinesiska regeringen och samhället hjälp, så att de kan reda ut dessa svåra förhållanden som är ett problem även i några av våra länder. Samtidigt som vi ber Kinas regering att

inte använda för mycket kraft måste vi också be alla andra runtom i världen att inte åberopa minoritetsrättigheter som ett medel för att främja geopolitiska mål.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Parlamentet har länge varit kritiskt mot Folkrepubliken Kinas behandling av etniska minoriteter. Uigurerna i Xinjiangprovinsen har lidit mer än de flesta, särskilt sedan Kinas ockupation av Östturkestan 1949.

Kina hävdar att man inte eftersträvar någon utvidgning av landets territorium. Historien visar att Kina under kommunistiskt styre har strävat efter att styra och underkuva Östturkestan, Tibet och Taiwan. Därför får EU inte häva vapenembargot mot Kina.

Att en europeisk premiärminister kallar reaktionen på de senaste oroligheterna för "folkmord" är kanske en överdrift, men att Kina klagar över att man lägger sig i inrikespolitiken avslöjar en syn på världen som är rörande föråldrad. Om världsekonomens grundlinjer dras upp i dataparker på den amerikanska västkusten, på call-center i Indien eller i Kinas fabriker, om viktiga beslut kan spridas från Peking till Bryssel på en nanosekund har vi verkligen blivit ett globalt samhälle, och i detta samhälle finns inte utrymme för förtryck eller att underkuva folk på grund av ras, religion eller etnisk tillhörighet. Det finns inget utrymme för islamofobi eller antisemitism eller någon annan sorts hat.

Kinas problem beror i detta fall på att mittens rike håller på att gråna. De behöver fler ungdomar som arbetar någon annanstans, ungefär samma problem som vi står inför här i EU. Jag såg detta när jag besökte Ürümqi för fyra år sedan. Men Kina kommer att upptäcka att landet behöver en politik för att skydda ekonomiska migranter, politik för att erkänna legitima krav från etniska minoriteter, precis som vi.

Här, Carl Bildt, har EU en roll att spela. Vi vet att demokratier i takt med att de utvecklas också blir mer villiga att ge människor självstyre och självbestämmande. De största problemen i EU hittar vi faktiskt i de yngre demokratierna som Spanien och Ungern. Taiwan och Hongkong har visat att det kinesiska folket är fullt kapabelt att leva demokratiskt och vi måste hjälpa dem att anpassa deras växande ekonomiska styrka till en växande politisk mognad för att utveckla demokratin. Vi måste också hjälpa dem att utarbeta en lämplig politik, program som Erasmus Mundus och annan politik som kommissionsledamoten har talat om för att öka utbytet mellan människor. Jag är övertygad om att EU kan spela en viktig roll för att tillsammans med Kina arbeta mot dessa mål.

Helga Trüpel, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! Jag fördömer våldet från båda sidor, både från hankineserna och uigurerna, och jag sörjer alla oskyldiga offer.

Men detta är inte en konflikt där de två sidorna är jämbördiga. Uigurerna är ett undertryckt folk som bara uppgår till nio miljoner människor. Jag anser att minoritetspolitiken i Folkrepubliken Kina har misslyckats. Samhället präglas inte heller av lugn och harmoni som Kinas kommunistparti hävdar. I Xinjiang, uigurnas region, finns inte mer kulturell autonomi än i Tibet. Även om dessa regioner kallas autonoma finns det inget reellt självstyre här. Uigurerna saknar framför allt de sociala och ekonomiska rättigheter som den övriga befolkningen har, vilket är extra viktigt för den yngre generationen. Men kommunistpartiet i Kina talar bara om ett brott, bara om ett monotont upprepat brott, och det är kriminell separatism. Alla som förespråkar mänskliga rättigheter och demokrati i Kina löper risk att kallas kriminella och separatister.

Men Kina måste förstå att det bara är genom garanterade mänskliga rättigheter som det kan finnas någon riktig chans till fred inom landet. Endast genom att garantera lika rättigheter kommer Kina att få en fredlig inhemsk utveckling och endast så kommer landet att accepteras.

Jag har en sista mycket viktig synpunkt att framföra till det svenska ordförandeskapet. Det är förvisso sant att vi har intresse av ett strategiskt samarbete med Kina när det gäller klimatpolitik och allmänna utrikespolitiska frågor. Men vi kan inte offra de mänskliga rättigheterna och vår kritik av den människorättsliga situationen i Kina för det strategiska intressets skull. Vår strategiska politik gentemot Kina måste i stället innehålla ett tydligt uttalande om minoritetspolitiken och brotten mot de mänskliga rättigheterna i Kina.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! I århundraden har uigurerna slitit för sitt nödortfoga uppehålle i en ogästvänlig del av ett väldigt land. De flesta av dem är fredliga anhängare av islam. Men tyvärr har en del av den lokala befolkningen på senare år radikaliserats allt mer genom terrorister med kopplingar till al-Qaida. Kina har aldrig visat tolerans mot avvikande åsikter eller sina egna minoriteter, men jag delar deras oro över hotet från uigurnas islamiska terrorism. Jag hjälpte också till att övertyga rådet om att bannlysa ETLF, uigurnas befrielsefront i Östturkestan, för tre år sedan.

De flesta offren för det senaste våldet var faktiskt hankineser, så uiguriska terrorister, varav vissa befinner sig så långt bort som Guantanamo Bay, får inte ta Kinas auktoritära styre och han-dominansen som ursäkt för att sprida skräck och våld.

Många av oss är naturligtvis bekymrade över de mänskliga rättigheterna i Kina och som Taiwan-vän är även jag engagerad. Men EU håller fortfarande fast vid sin Ett-Kina-politik och eftersom EU officiellt uppfattar Taiwan och Tibet som delar av Folkrepubliken Kina, bör vi absolut inte stödja Xinjiangprovinsens utbrytning på något sätt.

En intressant aspekt av det här problemet är om denna schism kommer att få Kinas muslimska partner i Afrika, till exempel Sudan, att omvärdera sina förbindelser med landet.

Slutligen konstaterar jag att Turkiets premiärminister Recep Tayyip Erdogan har kallat detta våld för ett folkmord. Lite magstarkt för att komma från honom med tanke på att hans eget land inte erkänner det armeniska folkmordet. Hans försök att vädja till panturkisk nationalism är också hyckleri med tanke på Turkiets behandling av de egna minoriteterna och i synnerhet kurderna i östra Turkiet.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Uppmaningen till jihad har redan spridit sig både i och utanför Xinjiang, och nu hotar de blodiga sammanstötningarna mellan hankineser och uigurer på kinesiskt territorium att öka dramatiskt både i Kina och på andra håll. Det lokala kristna samfundet spänner varenda muskel mot de farliga religiösa konsekvenserna av den etniska splittringen i Xinjiang. Samfundet ber i synnerhet för fred, stabilitet och rättvisa för alla Xinjiangs medborgare.

Ologiskt nog tar den kinesiska regeringen inte emot denna utsträckt hand, utan slår ned den på ett repressivt sätt. Detta har på senare tid tagit sig uttryck i en oförtäckt kampanj från statliga organ mot fredliga protestantiska huskyrkor. Exempelvis arresterades åtta kristna i Xinjiang den 3 juli under en gudstjänst. Fyra av dem sitter fortfarande fängslade på hemlig ort, samtidigt som två kinesisk-amerikanska missionärer bara är försvunna.

Jag ber rådet och kommissionen att skyndsamt agera mot de kinesiska myndigheterna så att alla i detta kritiska läge i Xinjiang fritt ska få utöva sin religion. Det är det enda effektiva medlet mot uppmaningen till jihad och bör också ge Kinas huskyrkor bevis på att de ingår i Pekings planer för att skapa ett samhälle präglad av lugn och harmoni.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Herr talman! "Våld", "många döda och skadade", "hundratals döda och skadade i Kina under upproret i Xinjiangprovinsen" – så löd de alarmerande rapporter vi fick för tio dagar sedan. I Xinjiang blockerades Internet helt vilket begränsade kommunikationen till och från ökenregionen. Om man betänker vad som hände i Tibet ifjol borde den senaste tidens utveckling i Östturkestan, även kallat Xinjiang, vara en väckarklocka för Kinas regering när det gäller den allmänna politiken för etniska minoriteter i Kina.

Budskapet från uigurererna är att denna politik har misslyckats och att den kinesiska regeringen måste inse detta och hitta en lösning. Regionens åtta miljoner uigurer har länge beklagat sig över den kinesiska centralregeringens behandling av dem, och under den rasistiska mobbens attacker för inte så länge sedan lyckades Kinas regering inte skydda uigurererna från våldsverkarna. Det har inget med kriget mot terrorismen att göra, detta kontroversiella begrepp som Kinas regering använder för att rättfärdiga sin repressiva behandling av uigurererna i Östturkestan.

Att president Hu Jintao tvingades lämna G8-mötet i Italien och resa hem till Kina visar att den kinesiska regeringen inser att händelserna i provinsen inte bara är isolerade incidenter. I stället för att söka lösningar genom förtryck och tillslag behöver den kinesiska ledningen positiva åtgärder mot uigurerens grundläggande missnöje, särskilt om Kina vill framstå som ett moget land och vill skapa äkta harmoni i samhället.

Jag stöder till fullo den inställning från EU:s sida som rådsordföranden har lagt fram och manar till återhållsamhet från alla sidor. Jag uppmanar också Kinas regering att respektera yttrande- och informationsfriheten samt rätten till fredliga protester.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Herr talman, våldsutbrotten i den autonoma Xinjiangprovinsen trycks brutalt ned av den kinesiska regeringen. Sammandrabbningarna mellan uigurer och hankineser har officiellt sködat 186 liv, och dödandet fortsätter.

Detta våld framställs av Kina som en enbart etnisk konflikt mellan hankineser och uigurer trots att det i själva verket är den så gott som oundvikliga följderna av den repressiva politik som förs i Xinjiangregionen. Regionen

är strategiskt viktig men svår att kontrollera. Som viktig transportväg och med sina rika naturresurser – guld, olja och gas – är den avgörande för Kinas framtida energiförsörjning. I befolkningen ingår dock många etniska grupper som inte är kineser och den största av dessa grupper är uigurerna. De utgör nästan hälften av befolkningen och är till största delen sunnimuslimer med turkiska som modersmål. I ett decennium har de systematiskt diskriminerats och hotats med assimilation och död, och deras identitet är i fara.

Kinas politik gentemot dessa etniska minoriteter var faktiskt liberal på 1980-talet. Sedan har den undan för undan hårdnat, och de kinesiska myndigheterna utnyttjade den 11 september 2001 som förevändning för att offentliggöra sin kamp mot – och lägg märke till hur dessa kopplas ihop – terrorism, separatism och religiös extremism. I april 2009 utfärdade Amnesty International en skarp varning: efter Tibet blir det Xinjiang. När anti-våldspolitikerna hade misslyckats skulle uiguriska separatister komma att söka andra vägar för att få sina krav på erkännande av sin identitet tillgodosedda, och så har också blivit fallet.

Men Kina kan inte fortsätta att hålla landet enat genom upprepad blodsutgjutelse. Eftersom Kina har undertecknat internationella avtal är landet dessutom skyldigt att skydda sina etniska minoriteter. Konstitutionen och 1984 års lag om regionalt självstyre innebär också att landet är förpliktigt att skydda dessa minoriteter. Ska EU fortsätta blunda och bara fördöma förtrycket och fåfängt vädja om att politiska fångar ska frigges? Nej. Mänskliga rättigheter i Kina är ett politiskt problem, och vi måste våga påminna landet om dess förpliktelser gentemot folket och om vilka risker det tar i förhållande till världssamfundet om man inte uppfyller sina förpliktelser. Vi förväntar oss kraftfulla åtgärder från det svenska ordförandeskapet i denna fråga.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Herr talman! Kinas bemötande av protesterna i Xinjiangprovinsen har ytterligare bekräftat hur auktoritära de kommunistiska myndigheterna i Peking är. Minst 180 människor har nu dödats och 1 600 skadats i den mest omfattande etniska konflikten i Kina under de senaste decennierna. Det är Europaparlamentets plikt att fördöma våld som bottnar i diskriminering av etniska eller religiösa skäl. Vår reaktion bör också vittna om detta när, som i det här fallet, kraften hos en auktoritär stat har släppts lös mot den uiguriska minoriteten. De är emellertid inte de enda offren för totalitära regeringar.

Medborgare i EU med kristna värderingar som grundval har en särskild skyldighet gentemot kristna minoriteter som förföljs i andra delar av världen. Inofficiella källor vittnar om att denna minoritet i Kinas fall består av över 30 miljoner människor. Det innebär att en befolkning av samma storlek som ett stort europeiskt land trakasseras, förföljs, hindras från att söka arbete, torteras och mördas av Kinas kommunistiska myndigheter. Den kinesiska regimen är medveten om att längtan efter frihet och ett rättssamhälle går hand i hand med kristendomen, vilket också är skälet till att man försöker förhindra att denna religion sprids. Försöken att besegra kyrkan har dock visat sig misslyckade eftersom antalet troende stadigt ökar år efter år.

De kinesiska myndigheterna måste inse att den så kallade centralstaten inte kan bli en riktigt modern stat om landet inte börjar respektera de grundläggande principerna för demokrati och religionsfrihet och inte förrän då.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Dagens debatt visar återigen att rådet är EU:s svaga punkt. Parlamentet har mycket tydligt tagit ställning i fråga om mänskliga rättigheter och Lady Ashton har hållit ett imponerande tydligt tal på kommissionens vägnar. Från rådet har jag dock bara hört att det fördömer båda sidorna för våldet.

Naturligtvis ska våld från uigurerna fördömas också. Men kan vi verkligen jämföra det med vad en kommunistisk diktatur som inte har lärt sig något från massakern vid Himmelska fridens torg gör när den trycker ned ett helt folk på ett brutalt och blodigt sätt och hotar detta folk med kulturmord genom en selektiv bosättningspolitik? Kan vi jämföra detta med incidenter som helt enkelt är ett uttryck för kinesisk propaganda och som ingen har undersökt på internationell nivå? Jag tycker inte det.

Uigurerna anklagas nu för separatism. Men är det separatism om ett hus brinner och jag försöker fly från det? Är det separatism om jag sitter fängslad utan grund och jag försöker fly? Det är inte separatism, det är ett uttryck för viljan att leva. Om uigurerna i Kina fick utrymme att leva i frihet och med värdighet och oberoende i sitt hemland så skulle det inte finnas någon separatism. Det är enda sättet att undvika separatism.

Uigurerna är ingen minoritet, de är ett folk precis som svenskarna, men de råkar vara färre till antalet än hankineserna. Har ett folk då inga rättigheter bara för att de är färre till antalet? Måste vi buga inför en makt bara för att den är större? Jag tycker inte det. Vi, som Europeiska unionen, har därför en viktig skyldighet.

Jag representerar München och huvudkontoret för den uiguriska världskongressen finns i München. Radio Liberty och Radio Free Europe var förut också baserade i München. Vi är fortfarande stolta över att ha varit rösten för frihet vid den tiden. Jag är övertygad om att vi en dag kommer att vara lika stolta över att ha varit centrumet för fria uigurer och jag hoppas att alla uigurer en dag kommer att kunna njuta av denna frihet.

Evelyne Gebhardt (S&D). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! En sak måste sägas mycket tydligt: Det finns ett enhetligt system i Kina och vi vill inte att detta system ska brytas sönder. Vi respekterar det kinesiska systemet. Men det betyder inte ...

(Bernd Posselt avbröt talaren.)

Vi respekterar Kinas enhetliga system. Men det betyder inte att mångfalden bland människorna i Kina inte också ska respekteras. Det är vad vi i den socialdemokratiska gruppen kräver.

Vi vill att merborgerliga rättigheter, mänskliga rättigheter och människors frihet ska respekteras i Kina. Vi vill att yttrandefriheten ska respekteras. Vi vill att journalister ska kunna röra sig fritt så att den faktiska situationen verkligen kan rapporteras. Det är vad vi vill och det finns något som vi vill säga mycket tydligt till våra kolleger i Kina: Vi förväntar oss att det som är en grundläggande princip för oss, också ska vara en grundläggande princip för er i Kina, nämligen att de mänskliga rättigheterna är universella. Det som politikerna alltid säger till oss – låt oss först lösa de sociala problemen så ska vi prata om mänskliga rättigheter sedan – är fel sätt att göra det på. Det måste göras tvärtom. Mänskliga rättigheter kommer först och sedan sociala rättigheter, vilka helt enkelt är en del av de mänskliga rättigheterna och inte kan separeras från dem.

Jag blev därför mycket besviken över vad ni sade, herr Bildt. Ni verkade säga: Låt oss arbeta tillsammans på ett ekonomiskt plan, det är den viktigaste angelägenheten och allt det andra är inte av något särskilt intresse för oss. Det är inte det angreppssätt som vi behöver. Vad vi behöver är att använda det angreppssätt som Europeiska kommissionen visat oss, nämligen att säga att vi först vill ha en gemensam grund för vårt arbete, som vi senare kan bygga vårt samarbete på. Sedan vill vi samarbeta, det är självklart, men inte på vilken grund som helst, utan på en riktig grund som respekterar mänskliga rättigheter.

Nirj Deva (ECR). – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera Carl Bildt till det välbalanserade tal han just höll. Jag tror på nationalstatens gränser som erkänns av FN och därför motsätter jag mig separatistrelaterat våld överallt i världen, vare sig det är i Kashmir, Indonesien, Sri Lanka, där jag är född, Nordirland, där jag utsattes för bombattacker, Spanien eller till och med i Kina.

Jag beklagar att omkring 1 680 personer har skadats och 184 dödats i Kina, som är ett mycket viktigt land för EU. Problemet startade i en leksaksfabrik i Guangdong och spred sig. Bland de som dödades i upploppen i Urumqi fanns 137 hankineser och 46 uigurer. Detta är beklagligt. Vi måste fördöma det.

Om dessa handlingar uppmuntrades och begicks av utomstående krafter, särskilt fundamentalistiska separatistrelser, så ska de ställas till svars i Internationella brottmålsdomstolen.

Om de var av inhemskt ursprung är de ett ärende för den kinesiska polisen, och vi måste stödja dem. Vi lever i en liten värld. Vi måste leva tillsammans. EU är ett tydligt exempel på detta. Att stödja separatism någonstans i världen går emot EU:s anda. Vi kan inte arbeta för att ena EU hemma och samtidigt utomlands uppmuntra till söndrande av Kina. Det är vägen till kaos och konflikt.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Frågan är var står vi i denna fråga? Stöder vi Kina eller Himmelska fridens torg? Stöder vi Kina eller Tibet? Stöder vi Kina eller uighurregionen? Stöder vi 1,2 miljarder kineser eller 8 miljoner uigurer? Stöder vi förtryck, införandet av en främmande livsstil, ett bekvämt liv, god hälsa och pengar, eller stöder vi ett arv av kringvandrande bönder, vilket onekligen medför fattigdom och allmänt utbredd sjukdom, men som bevarar kulturen, och stöder vi frihet? De tal som har hållits av några av mina kolleger här i parlamentet ger eko av språkbruket hos diktaturen i de forna öststaterna. Kan en elvabarnsmor verkligen vara terrorist? En kvinna som har suttit i fängelse och som har två barn som fortfarande sitter fängslade? Var står vi då? Det är frågan. Stöder vi symboliskt självstyre eller verkligt självstyre? Stöder vi förtryck, en främmande livsstil, exploatering av uighurregionens naturresurser, eller stöder vi bevarande av kulturer, frihet och människors självbestämmanderätt? För mig är det uppenbart vilken sida jag stöder. Jag hoppas att det är tydligt för mina kolleger i parlamentet också. Vi måste bli vänner med Kina så att de kan lära sig av oss. Men vi måste göra detta genom att statuera exempel inom områdena för mänskliga rättigheter, frihet, självbestämmande och självstyre. Vi har fortfarande ett enormt arbete framför oss. Då tänker jag på de länder som nyligen har anslutit sig till unionen.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Jag har lyssnat till introduktionerna från både rådet och kommissionen och kanske har det att göra med tolkningen, men jag har inte hört ordet uigur en enda gång, och det är naturligtvis uigurererna som vi diskuterar i dag. Det finns hundratals döda vars bortgång vi beklagar, och många fler sårade därtill.

Europeiska unionen har en stark hållning för grundläggande rättigheter, mänskliga rättigheter, medborgerliga rättigheter och fredliga demonstrationer. Vi ser att alla dessa rättigheter allvarligt undertrycks. Självklart hörde jag i introduktionen om behovet av en dialog. Det är något som jag också verkligen vill betona. Det är enormt viktigt att ha en dialog. Jag skulle ändå vilja höra från rådet och kommissionen vilka konkreta åtgärder som de tänker genomföra kortsiktigt.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Vi håller den här debatten på grundval av principen om att mänskliga rättigheter är universella, men också på grundval av behovet av ett globalt samarbete. Man har talat om ett harmoniskt samhälle. Det är ett av det kinesiska kommunistpartiets slagord, men det är också något mer: det avspeglar ett djupt hopp hos det kinesiska folket. Ett harmoniskt samhälle är inte bara detsamma som att maskera auktoritära förhållanden. Jag anser att det skulle kunna vara vår uppgift att stödja det kinesiska folket i deras försök att skapa ett harmoniskt samhälle.

Ska vi samarbeta måste vi tala klarspråk. När vi talar om Xinjiang bör även ordet "uigurer" användas. Men att tala klarspråk är inte detsamma som att vara konfronterande – det bör vi undvika.

Jag vill gärna säga en sista sak till Bernd Posselt. Han talade om separatism. Herr Posselt, jag vet att ert bayerska parti vet ett och annat om detta, men jag tycker att vi i stället bör följa Elmar Brok och tala om att fortsätta med politiken för ett enat Kina.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Herr talman! Det skulle vara ett stort misstag att placera Kina i samma kategori i den här debatten i dag som när vi diskuterade Iran. EU har mycket goda förbindelser med Kina och jag tycker att vi måste vara försiktiga så att våra diskussioner kring de aktuella händelserna i Urumqi är korrekta och baseras på fakta.

Vid den händelse som inträffade den 5 juli förekom det från uigurernas sida en överlagd attack mot hankineser från den staden. Som vi vet finns det vissa militanta personer bland uigurererna i Xinjiang som är islamiska fundamentalister och som kräver en fristående stat. De organiserade en våldsamt attack som ledde till 137 hankinesers död. Så den stora majoriteten av de som dödades var hankineser. Den kinesiska regeringen skickade med rätta ut polis och militär för att dämpa våldet och stoppa hämndattacker från hankineserna mot uigurererna. Vad annat skulle de göra? Så låt oss grunda vår kritik på fakta och inte inta en orättvis hållning gentemot kineserna.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Jag tycker att den här konflikten väldigt ofta presenteras på ett mycket ensidigt sätt. Jag håller med föregående talare om att det i detta fall ofta handlar om attacker mot hankineser av uigurer och att vissa av dessa attacker verkligen skedde på grund av ras.

(Häcklande)

Jag läste till exempel en intervju med en uigurisk kvinna som sade: "Skulle du vilja att gula kommunister bestämde över dig"? Uigurererna har många privilegier i sin region, exempelvis har de tillåtelse att ha fler barn och att utöva sin religion till och med under arbetstid och det finns många andra exempel. Flera av de hankineser som lever där är också avundsjuka på dem.

Vi borde därför granska situationen med stor noggrannhet och undersöka orsaker och följder. Ibland finns problemen inte där man först tror. Vi bör alltså vara försiktiga så att vi inte intar en ensidig hållning.

Vi bör stödja kineserna i deras försök att lösa sina problem. Den ensidiga syn som så ofta presenteras här i parlamentet är, enligt min åsikt, farlig. Den kinesiska regeringen har med säkerhet tillkortakommanden och misslyckanden i sin politik gentemot minoritetsgrupper. Men regeringen visar också en vilja att bättra sig inom många områden. Därför bör vi hjälpa den i denna fråga genom att upprätta ett samarbete – även med kritiska inslag – grundat på tillit.

Carl Bildt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag tycker att den här debatten verkligen har avspeglat komplexiteten i de frågor som vi ställs inför. Det som har tagits upp här är frågor som sträcker sig från det annorlunda system som Kina har och utvecklingen av det specifika systemet, till den vikt som vi lägger vid mänskliga rättigheter och behovet av att hjälpa Kina att utvecklas i riktning mot ett öppnare samhälle som

i högre grad respekterar de mänskliga rättigheterna, såväl som de problem som kommer med minoritetsgruppers rättigheter, problem som finns i Kina.

Men Kina är dessvärre inte ensamt i världen om att möta dessa problem och det våld, det etniska våld, som man har sett de senaste dagarna på gatorna i Urumqi. Etniskt våld är alltid av ondo. Det bör fördömas och vi kan bara stödja de som försöker skapa försoning i denna specifika situation baserat på respekt för de mänskliga rättigheterna, för vi vet från vår egen historia hur komplexa dessa problem är.

Reinhard Bütikofer nämnde konceptet om ett harmoniskt samhälle. Vi vill alla utveckla och leva i harmoniska samhällen och det är tydligt att vi behöver se vad vi kan göra för att hjälpa Kina att utvecklas i riktning mot ett samhälle som ses som harmoniskt av alla Kinas medborgare. De är inte där ännu. Få samhällen är i själva verket det, men det har varit ganska uppenbart. Låt mig för övrigt notera att i de första inläggen från Elmar Brok, Adrian Severin och Graham Watson fann jag gott om kunskap som skulle kunna vägleda oss i våra kommande överläggningar när vi går vidare med det viktiga förhållande som vi söker få till stånd med Kina, med förståelse för komplexiteten i det förhållandet i alla dess dimensioner.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Helmut Scholz (GUE/NGL), skriftlig. – (DE) Konfliktlösning för miljoner uigurer i Kina – dialog, inte fördömanden. Vi beklagar de blodiga sammanstötningarna, de döda och skadade i den uiguriska regionen Xinjiang. Polisens och säkerhetsstyrkornas ingripanden var alltför häftiga och skadar den kinesiska regeringens tillväxt- och stabilitetsmål. Samtidigt är det fel att anklaga Kina för kulturellt folkmord. Regeringen strävar efter att åstadkomma en balans mellan självständigheten för minoriteter och moderniseringen i en multietnisk stat. Det är också vårt ansvar som en partner att stödja Kinas utveckling vad gäller demokrati och rättstatliga principer, utan att glömma bort de särskilda historiska, geografiska och kulturella aspekterna i den här staten. Ensidig information motverkar dialog och utgör ingen kompensation för en politik som inte kan garantera de mänskliga rättigheterna. Kina är en viktig partner för EU, tillsammans med USA och Ryssland. Att överkomma finanskrisen, fattigdomen, att stoppa klimatförändringar, skapa energisäkerhet och garantera vattenförsörjning – inget av detta kan uppnås utan Kinas insatser. Majoriteten av uigurererna är bestörta över händelserna under de senaste veckorna och de vill mest av allt leva i fred igen. Den kinesiska regeringen vet att den här konflikten inte kan lösas med våld. Vi bör stödja dialogen mellan hankineserna och uigurererna och andra minoriteter i stället för att fortsätta vår inblandning utifrån med olämpliga metoder som har pågått i tiotals år. Att upprätta en strukturerad dialog som syftar till att utveckla rättstatliga principer i Kina är en viktigare uppgift för Europaparlamentet.

10. Honduras (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om situationen i Honduras.

Carl Bildt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Världen är en stor plats. Jag är glad för den här möjligheten att få sätta lite fokus på situationen i Honduras och allvaret i utvecklingen som vi ser där, inte bara för Honduras utan för hela regionen. Jag ska försöka fatta mig någorlunda kort.

Sedan början på denna specifika kris förra månaden har ordförandeskapet fördömt den militära aktion som riktades mot president Manuel Zelaya, som valdes på demokratisk väg, trots allt annat som kan sägas. Den handlingen var ett brott mot Honduras konstitutionella ordning.

Vi har uppmanat till ett fullständigt återupprättande av denna konstitutionella ordning. Vi har även uppmanat alla partier och institutioner att avstå från våld eller tal om våld och att sträva efter att finna en snabb och fredlig lösning.

När vi har problem i olika delar av Europa förväntar vi oss att Europeiska unionen ska ta ledningen och vi hoppas att resten av världen ska stödja våra insatser. På ungefär samma sätt anser jag att vår politik nu har väglett genom att stödja Amerikanska samarbetsorganisationens insatser för att genom dialog och kompromiss finna en lösning till de problem de står inför.

Vi har en situation där ingen av våra ambassadörer för närvarande befinner sig i Honduras. Vi har för närvarande inte heller några diplomatiska kontakter.

Vi välkomnar de senaste insatserna från Costa Ricas president Óscar Arias, mottagare av Nobels fredspris, för att försöka överbrygga de motsättningar som finns. Hittills har det – föga överraskande, kanske – visat sig vara ett något svårt företag. Men jag gläds åt nyheten att det kommer att bli fler möten under president Arias ordförandeskap nu på lördag. Vi kan bara uppmuntra honom till att fortsätta framåt med de ansträngningarna och vi kan bara fortsätta att uppmana båda sidor att vara beredda att kompromissa, med full respekt för alla delar av Honduras konstitution.

Låt mig avsluta med att lyfta fram den vikt vi fäster, bortom den omedelbara krisen, vid att det ska hållas ett rättvist, lägligt och öppet presidentval i Honduras senare i år. Rättstatliga principer och respekt för de mänskliga rättigheterna måste fortsätta att vara en hörnsten i demokratiska styren i hela världen, i Centralamerika, i Latinamerika och hela Amerika är naturligtvis inte undantaget.

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är återigen glad över att helt kort delta i denna debatt på min kollega Benita Ferrero-Waldners vägnar när vi nu tar upp den politiska krisen i Honduras.

Det har nu gått många år sedan Latinamerika drabbades av liknande institutionella oroligheter. Krisen i Honduras visar hur bräcklig rättssäkerheten och det institutionella ramverket för konfliktlösning är i vissa latinamerikanska länder och hur dessa länder kan hamna i kris, särskilt nu när de genomgår en period med stark politisk polarisering.

Kommissionen handlade snabbt. Vi uttryckte vår djupa oro över händelserna i Honduras och betonade den stora betydelse vi fäster vid respekten för rättsstatsprincipen, demokrati och demokratiskt valda institutioner. Vi har uppmanat alla berörda parter att på ett fredligt sätt lösa sina meningsskiljaktigheter med fullständig respekt för landets rättsliga regelverk och att omgående inleda en dialog om fred och stabilitet i landet.

Vi beklagade de våldsamma konfrontationerna, särskilt eftersom de har resulterat i förlust av människoliv, och vi uppmanade alla berörda parter att visa största möjliga måttlighet och återhållsamhet. Kommissionen förklarade att den skulle vara beredd att stödja alla initiativ som inriktas på en fredlig lösning av krisen och på att återställa den konstitutionella ordningen.

Som ordförandeskapet har sagt så stödde vi initiativet från Amerikanska samarbetsorganisationen och dess generalsekreterare José Miguel Insulza, vilket tyvärr inte gav resultat. Vi välkomnade kraftfullt medlingsinitiativen från Costa Ricas president och hoppas att de kommer att leda till en fredlig lösning på krisen.

Som ett resultat av händelserna i Honduras och efter samråd med de centralamerikanska regeringarna och EU:s medlemsstater, beslutade man att skjuta upp nästa förhandlingsrunda om ett associeringsavtal med Centralamerika, förhandlingar som skulle äga rum mellan den 6 och 10 juli i Bryssel. Vi hoppas dock att dessa förhandlingar kan återupptas så snart som möjligt.

Som ordförandeskapet har sagt har dess lokala ambassadör hemkallats för samråd p.g.a. situationens allvar och alla andra EU-ambassadörer har också lämnat landet.

I nära samarbete med ordförandeskapet och medlemsstaterna fortsätter vi att undersöka hur vi bäst kan bidra till lösningen av denna kris. Vi har ännu inte beslutat om vi ska avbryta vårt samarbete, men utbetalningen av ekonomiska medel som har att göra med budgetstöd har stoppats.

Vi är mycket medvetna om att händelserna i Honduras kan skapa ett farligt prejudikat, ett steg tillbaka i demokratiprocessen, och därmed destabilisera regionen. Vi fortsätter därför att följa situationen noga och vi stöder alla initiativ för att nå en fredlig lösning. Vi kommer att informera parlamentet om vad som händer fortsättningsvis.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-gruppen. – (ES) Herr talman! Det faktum att en folkvald president har hämtats från sitt hem av militären, satts på ett flygplan och lämnats i ett främmande land är något som ur ett demokratiskt perspektiv kategoriskt och oreserverat måste fördömas.

Jag måste säga att åsikterna från en rad respekterade analytiker, t.ex. Mario Vargas Llosa, i vilket fall som helst är mycket värdefulla: de tydligaste försvararna av den avsatte president Manuel Zelaya – som för övrigt har fått stöd från samtliga politiska partier, däribland sitt eget, och från högsta domstolen mot republikens nationalkongress – har i själva verket varit företrädare för regimer som utmärks av systematiska överträdelser

av de mänskliga rättigheterna och av en gradvis försämring av medborgarnas friheter, vilket Europaparlamentet uppmärksammade i den senaste rapporten om situationen för de mänskliga rättigheterna i världen.

Vi måste nu hitta en väg ut ur denna situation. Rådets ordförande har sagt att Europeiska unionen måste underlätta en återgång till ett demokratiskt normalläge genom att stödja en man som har arbetat för att stabilisera situationen i regionen, dvs. Costa Ricas president Óscar Arias.

För det andra, och med hänsyn till det kommande presidentvalet, bör EU förmedla sina erfarenheter av valövervakning till Honduras och bör vara berett att skicka en delegation för valövervakning.

Slutligen är det viktigt att EU handlar konsekvent, utan dubbelmoral. Det är oacceptabelt att EU å ena sidan underlättar och intensifierar sin politiska dialog med det enda odemokratiska landet i regionen och å andra sidan låter medborgarna i ett av de fattigaste länderna i Latinamerika betala för sina ledares misstag, vilket Manuel Zelaya inte precis är ovetande om.

Jag anser också att EU måste vara aktivt närvarande i regionen, som Carl Bildt har sagt. Denna aktiva närvaro manifesteras just nu genom förhandlingarna om associeringsavtalet, som är i färd att avslutas.

Luis Yañez-Barnuevo García, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman! Vi instämmer i världssamfundets enhälliga fördömande, inte bara p.g.a. situationens allvar och upplösningen av den konstitutionella ordningen – som rådets ordförande och kommissionsledamoten har betonat – utan också med hänsyn till det oerhört allvarliga prejudikat som detta skapar i en region som, genom mycket arbete och stora ansträngningar, har lyckats återställa demokratin över hela kontinenten, med några få undantag.

Vi kan därför inte godta denna situation. EU och medlemsstaterna har gjort rätt i att kalla hem sina ambassadörer, avbryta alla former av samarbete och skjuta upp förhandlingarna med regionen. Jag håller med rådets ordförande och kommissionens ordförande om att vi nu måste stödja en förhandlad lösning under ledning av Costa Ricas socialdemokratiska president Óscar Arias, vinnare av Nobels fredspris, och inte provocera fram något repressivt eller upproriskt våld.

Detta är inte rätt tidpunkt att analysera de faktiska eller förmodade misstag som kan ha gjorts av president Manuel Zelaya, som har ett halvår kvar i sitt ämbete, för det är inte den frågan vi diskuterar. Det är nu vi ska analysera den mycket allvarliga upplösningen av den konstitutionella ordningen i Honduras, som orsakats av militären (visserligen med stöd från kongressen och rättsväsendet, men på ett helt olagligt sätt).

Det kommer senare att ges tillräckligt med tid att diskutera hans framtid, men i dag måste vi kräva att president Zelaya återinstalleras utan minsta dröjsmål, han är landets folkvalde president fram till januari 2010.

Izaskun Bilbao Barandica, för ALDE-gruppen. – (ES) (ledamoten talade kortfattat på baskiska.) Herr talman! Jag talar baskiska, ett minoritetsspråk som ännu inte är officiellt i Europaparlamentet. Jag hoppas att det blir officiellt i framtiden, på samma sätt som gäller för andra språk, och att jag därför ska kunna tala på mitt modersmål, det baskiska språket.

Jag och min grupp håller med om att vi måste fördöma den kupp – vi bör kalla den sitt rätta namn – som har ägt rum i Honduras. Vissa kanske anser att det är ett misstag att försöka samråda med folket, kanske framför allt annat, men vi är inte här för att analysera det. Jag håller också med om att både kommissionen och rådet måste arbeta för att underlätta återinförandet av den konstitutionella och institutionella ordningen som har kullkastats och se till att den lagligt folkvalde honduranske presidenten kan återvända.

Jag är också bekymrad över angreppen på vissa regeringsmedlemmar, t.o.m. under officiella diplomatiska uppdrag i Honduras, vilka, som vi har hört, har kallats hem. Precis som kommissionens företrädare stöder naturligtvis också min grupp alla de åtgärder som Amerikanska samarbetsorganisationen har vidtagit för att ta itu med och lösa konflikten.

Min grupp anser att vi i EU måste hjälpa till med att stärka demokratin i Honduras, att se till att man utvecklar de grundläggande rättigheterna och följaktligen se till att det politiska samtalet är det enda verktyg som används för att föra oss närmare en lösning på det aktuella problemet.

Det är underförstått att vi också stöder allt arbete som utförs av vinnaren av Nobels fredspris, Óscar Arias, och vi hoppas också följaktligen att, när de tidigare nämnda åtgärderna träder i kraft, valet kan hållas i november 2009 i fullständig öppenhet och med total respekt för det demokratiska systemet och de mänskliga rättigheterna. Jag hoppas också att den rådande situationen kommer att göra det möjligt för oss att fortsätta förhandlingarna i syfte att sluta associeringsavtalet med Europeiska unionen.

Raül Romeva i Rueda, för *Verts/ALE-gruppen*. – (ES) Herr talman! Jag vill också använda detta tillfälle till att kraftfullt fördöma och uttrycka vår bestörtning över den senaste tidens händelser i Honduras.

Jag har följt läget i landet och regionen under de senaste åren i min roll som vice ordförande för delegationen för förbindelserna med de centralamerikanska länderna. Det är särskilt betydelsefullt för mig och av yttersta vikt att vi diskuterar denna fråga under den politiska debattens första dag här i kammaren. Detta är en grundläggande fråga: händelsen har den tråkiga och beklagansvärda äran att betraktas som den första statskuppen i ett centralamerikanskt land under 2000-talet, och det är något som vi inte får glömma.

Jag fördömer därför inte bara kraftfullt statskuppen mot president Manuel Zelaya, utan uppmanar också EU att inte erkänna kuppleadaren Roberto Micheletti. Jag anser dessutom att det är nödvändigt att EU betonar, som man i själva verket redan har gjort, att den konstitutionella ordningen måste återställas. Det är viktigt att valet som kommer att hållas i november 2009 förbereds på ett seriöst, ansvarsfullt och trovärdigt sätt och med detta i åtanke, gläder det mig också att samtalen om ett associeringsavtal med regionen har upphört, åtminstone för tillfället.

Jag vill också att vi avslutar biståndet i form av handelsstöd, som andra som t.ex. Världsbanken och Förenta staterna har gjort, med undantag för humanitärt bistånd.

Utöver dessa åtgärder anser jag att det är viktigt att komma ihåg behovet av att genomföra en tydlig och koncis undersökning av vem som ska hållas ansvarig i samband med denna statskupp. Det är tydligt att många personer bär ansvaret, att det finns många andra intressen bakom denna kupp och att vi, i vissa fall, inte ens känner till deras namn.

Jag anser att EU bör verka för en sådan undersökning, och för att detta ska ske måste vi skicka permanenta, internationella delegationer som kan stödja de rörelser som växer fram i landet för att kunna kräva, återfå och begära den demokrati som har berövats dem.

Willy Meyer, för *GUE/NGL-gruppen*. – (ES) Herr talman! Fyra dagar efter kuppen beslutade min parlamentsgrupp att låta mig resa till Tegucigalpa för att på plats undersöka konsekvenserna av denna militärkupp, denna statskupp. I Tegucigalpa kunde jag bevittna konsekvenserna av vilken militärkupp som helst, dvs. förtryck, beskuren frihet, arresteringsorder för parlamentsledamöter som inte stödde kuppen, fängslade ledare för samhällsgrupper och sjukhus med många skadade, som drog växlar på utgångsförbudet. Detta var den ingående bild jag fick av platsen.

Jag välkomnar rådets och kommissionens gensvar, för det är det enda möjliga gensvaret. För det första måste alla de krav som har ställts av Amerikanska samarbetsorganisationen uppfyllas. Låt mig här säga att jag, under det möte jag hade med Amerikanska samarbetsorganisationens generalsekreterare, kunde konstatera att de är mycket tydliga i denna fråga: alla beslut som fattas av den olagliga kuppens regering och dess ledare Roberto Micheletti kommer att förklaras ogiltiga, och därför har Amerikanska samarbetsorganisationen redan bestämt att den inte ska skicka några valobservatörer till val som hålls av denna regering.

Jag hoppas att EU kommer att agera på samma sätt och följa samma färdplan, så att alla beslut som fattas av denna regering inte kommer att betraktas som lagliga. Under dessa omständigheter kommer vi alltså inte att kunna närvara vid val som hålls av en regering som gripit makten genom en statskupp.

Det verkar som att detta blir en viktig vecka. President Manuel Zelaya, Honduras folkvalde president, har klargjort saker och ting mycket tydligt: han har mycket tydligt sagt att han avvaktar ytterligare en vecka och om man inte beslutar inom en vecka under samtalen i Costa Rica att han bör återvända så återvänder han ändå.

Med hänsyn till det beslut som har fattas av den ende laglige presidenten hoppas jag att parlamentet, institutionerna, rådet och kommissionen kommer att stödja hans beslut på samma sätt som Amerikanska samarbetsorganisationen gör, som Förenta nationerna gör och, för övrigt, som Förenta staterna gör. Som en följd av detta anser jag att det är mycket viktigt att ett sådant tonläge, ett tonläge som kräver ett återinförande av den konstitutionella makten och att president Manuel Zelaya återinstalleras, blir karakteristiskt för parlamentet.

Kolleger! Jag hoppas att vi fattar det bestämda beslutet att Europaparlamentet oreserverat fördömer statskuppen och stöder president Manuel Zelayas återinstallation. Jag hoppas också att vi därför kommer att stödja initiativen från de internationella organisationerna.

Kader Arif (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att instämma i de tidigare talarnas kraftfulla fördömande av statskuppen mot president Manuel Zelayas regering i Honduras. Hans godtyckliga kvarhållande och utvisning ur landet är ett brott mot den konstitutionella ordningen, vilken måste återställas så snart som möjligt. Militärkuppen som ledde till att Roberto Micheletti utropade sig själv till ny president leder tankarna till den mörkaste period i Centralamerikas historia som vi har upplevt, och vi anser att detta angrepp på demokratin är oacceptabelt.

Jag välkomnar därför Amerikanska samarbetsorganisationens beslut om att upphäva Honduras deltagande i organisationen och godtagandet av president Óscar Arias som medlare i strävan att hitta en lösning.

Jag är emellertid också mycket bekymrad över de handelsförbindelser som EU upprätthåller med Honduras. Under åtskilliga månader har förhandlingar ägt rum mellan Europeiska kommissionen och Centralamerika om en ny generation associeringsavtal. Som ett resultat av statskuppen har sammanträden som skulle äga rum i förra veckan ställts in. Vi borde glädja oss över det. Jag trodde att jag förstod er, men jag skulle vilja ha ytterligare uppgifter. Är kommissionen fast besluten att skjuta upp förhandlingarna fram till dess att den institutionella politiska situationen i Honduras har återställts till det normala? Det är detta jag och min politiska grupp ber om, men jag vill ha närmare uppgifter angående kommissionens ståndpunkt i denna fråga.

Jag vill även ta upp frågan om GSP+, som Honduras drar nytta av. Flera organisationer från det civila samhället har rapporterat om godtyckliga beslut och överträdelser av de mänskliga rättigheterna efter statskuppen, särskilt när det gäller rese-, associerings- och åsiktsfriheten. Kommissionen måste vara mycket bestämd i denna fråga. GSP+ är ett incitament vars förmåner är beroende av tydliga åtaganden. Vittnesmålen är mer än tillräckliga för att väcka tvivel om huruvida Honduras uppfyller sina åtaganden under sin självutnämnde president. Jag uppmanar därför kommissionen att inleda en undersökning avseende möjligheten att tillfälligt upphäva de preferenser som Honduras har beviljats enligt GSP+.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! Våra fredsälskande principer får inte resultera i att det ser ut som om vi, genom att vädja till båda parter i den rådande konflikten att visa återhållsamhet, anser att kuppmakarna i Honduras och den konstitutionella regeringen är lika skyldiga. I ett fall som detta är våldet från de rebeller som kämpar för president Manuel Zelayas återkomst lagligt och våldet från kuppmakarna olagligt.

Det personliga deltagandet av de central- och sydamerikanska stats- och regeringscheferna för att säkra den konstitutionella presidenten Manuel Zelayas återkomst visar att hela världsdelen vill att statskupperna och diktaturerna ska upphöra en gång för alla.

Till följd av de enhälliga besluten av FN och alla de regionala samarbetsorganisationerna måste EU spela sin roll i denna kamp, därför att det är en kamp, inte ett arrangemang. Det är en historisk kamp. EU måste avbryta alla typer av förbindelser – politiska, handelsmässiga – och alla förhandlingar med den upproriska regimen fram till president Zelayas ovillkorliga och icke-förhandlingsbara återkomst, eftersom det inte finns något att förhandla om när det gäller demokrati. EU måste också uppmana Barack Obamas regering och Förenta staterna att avbryta sina handelsmässiga och militära förbindelser med den upproriska regimen. Det är så vi kan visa att vi står för de principer som vi så ofta hävdar att vi följer för att kunna kritisera andras principer.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Herr talman! Läget i Honduras kräver att EU vidtar särskilda och resoluta åtgärder som leder till stabilisering, återställer den konstitutionella ordningen och förhindrar en utvidgad konflikt mellan dem som är för och emot den fördrivne presidenten Manuel Zelaya. Jag stöder därför det initiativ som har föreslagits av José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra om att en delegation från Europaparlamentet så snart som möjligt skickas till Honduras.

Man bör hjälpa de tvistande parterna att inleda samtal så snart som möjligt, vilket kommer att möjliggöra en överenskommelse genom vilken man låter president Zelaya återuppta sitt ämbete och sitta kvar hela ämbetsperioden, men utan möjlighet att ändra konstitutionen för att möjliggöra ett återval av honom. En sådan lösning borde ge hopp om en stabilisering av läget, även om den kanske inte blir godtagbar för båda ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag anser att vi, som Europaparlamentet och Europeiska unionen, måste göra de nödvändiga förändringarna så att kuppen i Honduras blir så kort som möjligt, att

president Manuel Zelaya återvänder hem och att militärkupperna i Latin- och Centralamerika upphör en gång för alla.

Vi måste beakta de enorma framsteg och demokratiska förändringar som har ägt rum under de senaste åren i en rad länder, förändringar som stärker de konstitutionella och demokratiska friheterna, som försvarar politikens idé och innehåll mot marknadens okontrollerade ställning som försöker att tränga undan den och som bryter de gamla nykoloniala banden. Det är därför jag anser att vi bör beakta EU:s stora ansvar för fredliga åtgärder på internationell nivå och återupprätta demokratiska och solidariska band med folk och länder på andra sidan Atlanten.

Carl Bildt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag anser att alla talare mycket kraftfullt har stött försvaret av demokratin och den konstitutionella ordningen i hela Latinamerika. I detta ligger naturligtvis ett fördömande av det som har hänt. Vi skulle aldrig sätta in militär för att arrestera den folkvalde presidenten i ett land och skicka honom utomlands. Oavsett bakgrunden måste vi vara mycket tydliga i detta sammanhang, vilket vi också är.

För att man ska kunna lösa situationen måste det emellertid ske någon form av anpassning, någon form av kompromiss. Det som José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra och andra har sagt får mig att dra slutsatsen att alla instämmer i att president Óscar Arias förmodligen är den person som är bäst lämpad för att nå denna särskilda kompromiss. Han måste förmodligen under en avsevärd tidsperiod förhandla med företrädare för båda parterna, men jag menar att det är viktigt att han har såväl vårt stöd som stöd från de övriga amerikanska staterna för dessa särskilda insatser.

När det gäller den särskilda lösningens karaktär, är det upp till honom att bedöma denna och upp till dem att gå med på den. Det är emellertid tydligt att vi, på grundval av det som jag sade inledningsvis, strävar efter ett återinförande av den konstitutionella ordningen. Det är nödvändigt att president Manuel Zelaya återvänder om den konstitutionella ordningen ska kunna återinföras. Det är förmodligen inte tillräckligt och med all sannolikhet kommer det att finnas andra element att ta hänsyn till om att man ska kunna åstadkomma ett fullständigt återinförande av den konstitutionella ordningen.

Det vi efterlyser i form av president Manuel Zelayas återinstallation och återvändande är sålunda en nödvändig, men med all sannolikhet otillräcklig del av återinförandet av den konstitutionella ordningen, vilken är av yttersta vikt för våra förbindelser med Honduras, för Honduras utveckling och för den konstitutionella ordningens och demokratins trovärdighet i denna del av världen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

11. Meddelande om förslag från talmanskonferensen: se protokollet

12. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

13. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 17.30.)